„Jurnal intim în lagărul de emigrare"

FLORENTIN SMARANDACHE

X

Istanbul (Turcia)
(96 file)

28.05.1989 – 10.07.1989
(44 de zile)
media ≈ 2,2 file/zi

-28.05.1989 (1)

Sînt sigur că Ierunca m-a mințit, nu va face nici o cronică asupra plachetei mele < Antichambres...> Mi-a scris pentru a mă liniști, are experiență în debarasarea de veleitari, scripcari, grafomani, nepoftiți în lumea literelor ca mine.
„Îți voi dedica o emisiune mult mai tîrziu", asta înseamnă: niciodată! Mult mai tîrziu poate fi și peste zece ani! E cotoi bătrîn, știe cum să scape de un pisoi de lapte dulce ca mine. O să-l toc la nervi cu scrisori, să vedem [redacted] cît rezistă ascensiunii mele? Ah, dă Doamne, să public o carte la „Robert Laffont", sub nasul lor, și să nici nu le-o trimit! Dacă voi nu mă cunoașteți, nu vă cunosc nici eu, parafrazîndu-l pe Negruzzi din „Lăpușneanu".
Susține doar scriitorii „asupra cărora s-a năpustit securitatea", îmi răspunde în epistola sa. Deci și în Vest tot ideologia primează, degeaba se cacă politrucii occidentali pre dînșii. Put ca la closet!
Va sosi el timpul, cînd or să se roage dumnealor de mine. Și-am să le zic pardon, de ești tu acela, nu-ți sînt mamă eu! N'est-ce pas?
Veșnicul nemulțumit Smarandache!

Am o mare sensibilitate necreatoare.

Cumnații renunță la America. Au așteptat de s-au rupt! Nedreptatea în Occident se face în văzul tuturor. Cumnații au scris, și vor fi sponsorați de Părintele Gh. Calciu-Dumitreasa pentru Australia. Comuniștii căutau să mai ascundă nedreptatea, s-o îmbrace în [redacted] haine ideologice. Capitaliștii nu dau nici o explicație, evreii sovietici trebuie să ia și locurile est-europenilor. De ce?/ De chichi! Micouleau m-a sfătuit să-mi țin gura, că jidanii sînt peste tot. „Te distrug ăștia, te trezești mort!" Iată o altă teroare...

Supărarea îmi este sursă de creație... Sufletu-mi e invalid, chiar dacă trupul nu. Încă. Treptat, eu devin altul.
Deși nu vreau să [redacted] pierd simțul irealității, transcendentul din mine.
Prefer să rămîn cu capul în nori, nu în nisip. Să fiu el, cel utopic. Și-atunci, țîșnesc versuri lirice din inima mea.
Pe timpul scrierii unui roman-ficțiune, autorul își îmbolnăvește sufletul de psihoză. O boală comandată, contactată de voie. Scriitorii se joacă exersează pe [redacted] corzile spiritului lor ca arcușul pe vioară. Cîteodată nu-și mai revin...!

Am tulburări literare, frustrat de personalitate.

Mi-am cremuit pantofii, [redacted] i-am lustruit. Cam rar văd ei cremă de la mine! Nici nu [redacted] am cumpărat în nouă luni de zile. Azi am cerut de la Nea Vasile.
Am degetele înnegrite, nu se ia mizeria pe puțin o săptămînă. Miercuri o să mă înfățișez la Consulatul Francez sal de cirage. M-am decis: depun actele și pe Franța. Cum o vrea Dumnezeul!

Zi înnourată. A burnițat. N-am ieșit din cameră decît la masă.
Planificasem, cu Yilmaz și Selatin [redacted] — căruia i se zice Nepotu —, să mergem la plajă, în Maltepe. Bineînțeles că trebuia să fie vreme mohorîtă! Acum nu mai planificăm nimic...
Într-un fel, m-am bucurat, aveam de rescris o lucrare pentru „Alergătorul de la Marathon": misiva către Ion Rotaru.

Muzică machedonească la casetofon, în aromână, cu Cristian Ionescu și Nelu Ianca, dobrogeni. Nuanțe grecești. Firavă. Puțin melancolică.

Cumnații se amuză de pantalonii mei pătați de vopsea, evazați(!) „de cînd era lupul cățel"...
– Ce rîdeți, bă!
– Lasă, sînt buni, pentru un refugiat politic, foarte buni!

Ceilalti, în jurul meu, fac misto. Particip și eu la glumele lor. Sînt mai indiferent, mai insensibil.
Mi-e rușine, totuși, cînd trec pe lîngă Monika și Beata. Întorc capul în stînga ca să nu le observ.

L-au vizitat băieții pe Dodo Stelistu la spital. E în stare gravă. [redacted] Medicii vor să-l mute la Ankara. Avea Dodo înfășurate numai aparate pe corp, furtunuri. Îi băgau sînge, glucoză.

Nea Vasile se ține mîndru că a fost ales de Rațiu membru al UMRL. A umplut campul. Vrea să-i împărtășească ce se întîmplă pe-aici. [redacted] Critici.
— S-audă nevastă-mea... Ha! Ha!... Și copiii!... Ha! Ha!... „Păi nu știi cum e taică-tu", le-ar spune ea [redacted], „are gura mare"... Ha! Ha!... Să mă facă Rațiu membru... Ha! Ha!
— Ia-mă de membru, Vasile! sare Groparu.
— Mai tacă-te boalelor, Dikorule.
— Hai să-ncoțopenim un membru, Nicky. Stai capră, Vasile. Ha! Ha!
— Bogardo, strigă Nea Vasile la mine, [redacted] să fac o ștampilă ca membru UMRL, să mi-o traduci în engleză.
[redacted] Emigranții ard în foc și moșul se pieptănă. Ștampilă, i-auzi! În engleză!
Acum mă bate la cap să înființeze un comitet, el: președinte.

— Pe, nu înființezi, domne?
— Tu să fii secretar, că le ai cu scrisul.
Mă pufnește rîsul. Sînt și eu membru UMRL, înaintea lui, dar mi-a fost rușine să le destăinui celorlalți. M-ar fi luat în băscălie.
Ne sfătuim să alegem în comitet neapărat un român-turc și un român-maghedon.

— 29.05.89
Mi-au sosit astăzi patru scrisori, una mai neimportantă ca alta: confirmări, plicuri conținînd ziare legionare, probleme refuzate [redacted] la export. Și alte inutilități.

Mă-ntind după-masa în pat peste cărțile și caietele nestrînse, peste hîrtii, pixuri, indigouri — îngrămădite într-o parte.
Cînd mă scol, le iau și trec la masă, din nou, ca să scriu.

Consiliu ținut cu Tibi Piteșteanu și Vasile Inginerul privind proiectata demonstrație de protest în fața Consulatului American. Ne considerăm nedreptățiți, frustrați de drepturi. Tibi va fi mesagerul campului. Trebuie să citească la toată lumea articolul „Cine e refugiat politic" din „Lumea Liberă" (11 februarie), să ceară părerea.
Se ezită asupra organizării demonstrației.

– Îi cunosc eu, zice Tibi, pe-ăștia din camp. Sînt lași. N-ai cu cine!
– Trebuie să facem ceva cu cap, reia Vasile. Uite ce grevă au conceput niște indivizi în America... Nu știu ce nu le convenea... Au ocupat veceurile de pe aeroportul „Kennedy"!
– Ha! Ha! Ha! rîdem toți.
– Ocupăm și noi veceurile din camp, propune Tibi, fără prea mare încredere în vorbele sale.
– Dacă am fi în Italia, ar fi altceva, dar cu turcii ăștia... nu te poți înțelege!...
Știți cum s-a procedat în '86?
– Cum, Vasile?
– Scandal mare, la primărie, prin oraș... A ieșit primarul... La două săptămîni de la răzmeriță, elicoptere și cordoane de polițiști turci au înconjurat campul. I-au vîrît pe azilanți în dube și, pac, la Yozgat. Dar, după două luni, au [redacted] emigrat toți.
– Vasile, intervin și eu, aș propune să facem astfel: stabilim o oră cînd ne întîlnim în fața Consulatului American cu pancarte: „Vrem vize", „Egalitate cu evreii"...
– Nu te poți lua de evrei...
– Dar nu mă iau de ei, ci solicit

egalitate în drepturi. Nu trăim în Occident? Nu avem [redacted] voie să ne exprimăm liber ideile, convingerile?
– Este o înțelegere între Gorbaciov și Reagan sau Bush.
– Și te pomenești că ei sînt supraoameni și n-avem [redacted] permisiunea să-i criticăm?!...
Organizăm o demonstrație cu pancarte, face poze multe, le expediem pe la ziare românești — trebuie să [redacted] atragem atenția asupra noastră —. Montăm un român-turc, cu accept, să cheme ziariști din Istanbul, redactori de la televiziune chiar, sau radio, ca să se afle peste tot! Să-i băgăm în căcat pe acești „apărători" ai Drepturilor Omului, care le încalcă primii, în modul cel mai flagrant!
– Ar trebui să trimitem scrisori la reviste internaționale americane, și să le publice.
– Dacă e cel puțin un evreu în redacție, se cenzurează automat, cu toate că afirmă că la ei nu există cenzură!
– Mint și unii și alții! Iar noi am căzut la mijloc, între ciocan și nicovală...
Vasile conchide:
– Pînă nu vorbesc la telefon cu delegatul din Roma, să mă conving,

nu întreprindem nimic.

— Şi cît durează bă, Vasile?

— Săptămîna asta.

— Să-i spun la obraz, se enervează Vasile, [redacted] dacă nici la scrisoarea semnată de 37 de inşi nu răspunzi... păi, du-te dracu!... Bunul simţ. Meseria ta de delegat sau forum ONU...

— Pentru ei sîntem un număr...

— Şi doare-n cur de noi, cu tot umanismul de care-şi fac ei propagandă!

— Muie, se obscenează Tibi.

— 30.05.89

Doi actori mari, Daniel Soulier şi Louis Fabre, în două piese.

„Architruc", de Robert Pinget. Nu văzusem, nici citisem, vreo piesă de-acestui avangardist. Aşa că am aşteptat, de la începutul lunii, cînd am văzut programul Institutului Francez, cu interes.

Literatura e boala mea...

În sală vreau şi eu să vorbesc cu Thiery, Lionnel, dar nu mă bagă în seamă. Cine dracu se uită la emigrant! Săracul Micouleau, mă [redacted] înveseleşte întotdeauna prin Salut, Florentin!, spus cu mare voluptate.

[redacted] Privesc spre Lionnel, mă vede, dar se face că nu mă cunoaşte. Ori îmi adresează pe... turceşte un Yaksamnar!

Mă confundă... Am, într-adevăr mutră [redacted] orientală: negru, nebărbierit, îmbrăcat ca vai de lume! Mă simt stînjenit printre [redacted] costumele şi rochiile vaporoase franţuzeşti. Cei care îmi ştiu activitatea mă respectă, trecînd peste înfăţişarea mea exterioară. Jean-Paul [redacted] sentimente de milă ames- [redacted] (nutreşte) tecate cu admiraţie. Thiery afirmă că putea să-mi recomande elevi la meditaţii, dar nu mai m-a întîlnit de trei luni şi credea c-am plecat! Se putea să am şi eu noroc?!

La intrare, să nu mă lase turculeţul, domnule!

— Sînt un prieten al lui Micouleau...

şi pătrund în sală mai mult cu forţa. Sub privirile lungi ale celorlalţi, plec capul. Aveam 1000 de lire în buzunar, dar n-am vrut, de-al dracu, să plătesc.

Discut cu Gillert, însoţit de Eva Siegle, pe care n-am recunoscut-o în „Feu la mère de madame" jucînd rolul bonei. Era machiată, părul alb. Ea fiind brunetă bine. Curios, o întreb:

— Sînteţi franţuzoaică după vorbă, turcoaică după aspect, sau nemţoaică după nume?

Rîde. S-au îndepărtat amîndoi.

Dau să-l felicit pe Micouleau pentru premieră, dar [redacted] tonul cu care pronunţă fals, deşi mi-a plăcut cum a jucat.

Comit greşeli de [redacted] gramatică, spre dezamăgirea regizorului, care mă simpatizează totuşi. „J'ai beaucoup riais" mi s-a încurcat limba din dorinţa de a vorbi repede, încercam să [redacted] formez cînd perfectul compus, cînd imperfectul, şi-a ieşit o combinaţie monstruoasă. Am pălit, n-am avut puterea să mă corectez...

Pe scaun, [redacted] descos un bătrîn de lîngă mine, ce înseamnă „architruc", dicţionarul meu nu-l dă. Ah, cît mă simt de debusolat în lipsa unui ‹Larousse›. În America o să-mi cumpăr enciclopedii, albume, dicţionare. Am nevoie de o permanentă sursă documentară, de informaţii.

- Un cuvînt inventat, replică, un fel de „super-truc".

Se practică, aşadar, piesele cu economie de personaje, din motive financiare.
Decorul: un scaun răsturnat.
Regele şi valetul se joacă. Nuanţe kafkiene. O ştafetă vine, nu se ştie de unde, de la cine, pentru cine. Imensă artă actoricească din partea celor doi protagonişti. Valetul desculţ pe scenă. Apoi travestit în femeie.

M-am întrebat adesea, cu ce sînt mai proaste piesele mele decît acestea (sau altele)? Le lipseşte dramaticul, le lipseşte acţiunea. În piesele-mi nu se întîmplă nimic. Personajele [redacted]

sporovăiesc continuu, şi doar atît. Ar trebui să [redacted] bag nişte [redacted] certuri, nişte morţi. Să dispară intelectualismul steril. Prea lineare, fără implicaţii.

Ionesco: „Délire à deux". Baliverne se discută. Două monologuri diferite, fiecare îşi înşiră ideea sa. Rolul femeii este jucat de un bărbat. Se simte absurdul în limbaj şi pălăvrăgeala goală, banalităţile. Întuneric pe scenă şi lumină bruscă. De cum a început spectacolul al doilea, am avut senzaţia vizionării unei piese de Beckett, cu personaje larvare, bătrîni sclerozaţi, ramoliţi, ursuzi.

[redacted] La sfîrşit meditam, dacă am [redacted] învăţat ceva, vreun element nou, sau am pierdut timpul de pomană??

La ieşire, fac cunoştinţă cu Pierre Calderon, profesor de filozofie şi poet. Înainte de a pleca în vacanţă, mă va invita la o întrunire poetică. Schimb de adrese şi numere de telefon.

- Scrieţi o poezie filozofică?
- Nu. Poezia filozofică este neghioabă.
- Cred că aveţi dreptate. Nu e nici poezie, nici filozofie!

Cam la [redacted] cincizeci de ani, Pierre are o faţă de bonom.

-31.05.89

Mi s-a urît completînd atîtea formulare şi formularisime, în şase exemplare. Bătînd la o uşă, bătînd la alta. Pe drumul emigrării continue.

Copiez pînă turbez. Ştiu că, oricum, nu

vor da nici un rezultat. [redacted] Dar să fie acolo. Să fiu cu gîndul împăcat, „domnule, am încercat totul!"
Am inima (însă) strînsă pentru Franța. Vreau tot America. Numai că n-am loc!

Moment de ruptură cu familia. Nici o scrisoare de două luni încoace. Ori crede că plec în Italia, ori s-a pus de tot securitatea pe capul meu. Ai (Mei) sînt îngrijorați și ei.

Camadro îmi confirmă de-a dreptul:

— Franța nu mai primește emigranți. Singura șansă ar fi să te accepte din cauza lipsei de profesori de științe exacte, foarte acută în Franța. „Importă" [redacted] cadre didacte din Algeria, Tunisia, Maroc — printre cei care au absolvit universități franceze, desigur. Problema ta o să fie: recunoașterea diplomei românești. Poate vei fi supus la vreun test, vreun examen... Răspunsul durează între șase luni și un an.

Micóuleau m-avertizează că voi fi repartizat, dacă mi se aprobă cererea, în nordul Franței. Sudul este supraaglomerat.

— Bon courage, Florentin!

Imbecilizat de-atîta copiat și recopiat și rerecopiat, intru la film, „La femme secrète", de S. Grall, unde nu înțeleg nimic! Mă fură gîndurile... Futu-i America pizdii mă-si, mă tratează ca pe-o lepădătură! Sînt, eu, cel mai nemeritos dintre milioanele de emigranți spre SUA?... Cînd citesc scrisul în engleză, cînd ascult dialogurile în franceză, cînd încerc să [redacted] compar traducerea! Cine se ține după [redacted] trei iepuri nu prinde nici unul! Acțiunea îmi scapă... Și iar înjur de mamă pe senatorii care ne lasă în lagăre să ne putrezească oasele. Mă piș pe America! Ce, nu pot trăi fără? Sînt [redacted] azilanți care s-au sinucis, în semn de protest, după ce li s-a refuzat dosarul. Eu o să lupt singur cu toată America, această mare îngîmfată. Le-arăt eu lor! Or să regrete mai tîrziu că nu m-au luat, domnii americani. O să-i am la picioarele mele... Filmul rulează în continuare. Nici nu mai îmi forțez creierii să urmăresc. Mă cert nervos cu mine însumi. Nu trebuie pusă bază nici pe [redacted] ideologia capitalistă. Mă cac pe [redacted] toate teoriile, capitaliste sau comuniste! O mențin doar pe-a mea, care mi-o dictează viața. Tăticuțu' Bush s-a sinchisit el, sărmanul bogătaș!, de est-europenii [redacted] privați de locuri

de emigrare în [redacted] beneficiul rușilor? Bush este paiața lui Reagan, n-are nici o personalitate, nici o idee. Ceea ce a decretat evreul Reagan, amplifică el, umbra lui.
Vreau să ies din sală, dar...
Ah, cît m-aș răzbuna pe America! Și Floda îmi spunea că „mult a trecut, puțin a rămas", ar trebui să-i răspund „mult a trecut, dar și mai mult a rămas". Destinul meu să nu ajung în State! Mă, și-au [redacted] emigra alții, proști îngrămădiți, și repede! Ion al lui Ciontea. De ce să am eu această conjunctură tîmpită!? Unii au noroc [redacted] cu carul, alții n-au nici cu paharul! Așa și cu mine.
Cînd să emigrez și eu, s-a-mpuțit situația. Mi s-a rupt căruța-n drum. Nu de-altceva, dar iar o să-i dezamăgesc pe Ai Mei. Lui Mihai i-ar place America, eu i-am format gustul acesta. Ely este pregătită [redacted] psihic pentru America. Florin visează dolari [redacted] din partea mea. Iar eu s-anunț la telefon că m-am decis pentru Franța, eu cu caracterul meu schimbător! Doamne, de nu mi-ar aproba comisia guvernamentală — deși consulul Camadro [redacted] va pune un aviz favorabil, m-a asigurat și Micouleau. Disprețuiesc America! Îi înțeleg pe

Khadafi și Khomeini, cei mai anti-americani! [redacted] Mă atașez lor, al treilea. Devin extremist. Voi ignora tot ceea ce este american. I-auzi ce le mai bese mintea, ne joacă viețile la loteria de vize, în loc să rezolve cazurile amărîților de campiști. Fețe triste și palide printre „americanii" din Acibadem. Gimmy și Costică, prăfuiți de var de la zugrăvit:
— Profesore, ai mai întrebat pe la Madam?
— Ce dracu, bă!... Să [redacted] concepem (altă) scrisoare comună...?
— Nu faci nimic cu scrisorile. [redacted] Nici nu se uită la ele!
— Dar cum [redacted], mă-sa-n cur, să protestăm? Dacă stăm cu mîinile-n sîn, ne iau de lași. Așa, mai tragem speranțe!
Sînt greu de urnit oamenii în acțiuni colective. Delăsarea și resemnarea în fața nedreptăților sociale americane. Abrutizarea lagărului. Am ajuns la concluzia că înființarea [redacted] campurilor de emigrare are rol de animalizare. Sub diferite pretexte, studierea dosarelor, pula calului, urmăresc de fapt să ne înfrîngă în sufletul nostru, să ne arate că nu valorăm doi bani în ochii lor cu vederea redusă. Ne obiș-

nuiesc cu răul din lumea burgheză.
„Învățați să îndurați, să suferiți,
fiindcă în felul acesta veți trăi lá
noi"... Caca maca!
O scenă erotică, puțin sexi, îmi atrage
atenția mie, abstinentul și [redacted]
și doritul și onanistul
-Fais-moi l'amour! se roagă tipa.
Cum de nu sînt eu în locul lui? Și
prind de-odată o ură [redacted] pe [redacted]
Nu-mi trebuie, zic, femei! sexul opus...
Mi-e scîrbă cînd le văd, au fost pose-
date de alții. Ce labă păroasă le-a
pipăit și excitat? Să nu mai aud
cuvîntul!
-Hai, trecem pe la „maimuțe"? mă
îndemna adesea Yilmaz. Să privim...
Bordelul era în drumul nostru.
-Nu. Dă-le dracu! Îmi fac nervi
degeaba! Nici nu pot să dorm la
noapte!
Cum or [redacted] concepe prostituatele să stea, a-
șa, expuse dezbrăcate, sub ochii ob-
sceni ai masculilor țigănoși, mustă-
cioși și labagii? Pentru că și doar se uită
și, după-aia, se duc la veceu... Nu
le dă mîna bărbaților să plătească
20 000-30 000 de lire, adică 2-3 zile de
muncă. Iar femelele parcă s-ar afla
la grădina zoologică.
Yilmaz a intrat de cîteva ori și mi-a

povestit.
Nu mai suport femeie în preajmă iar,
cînd asist la scene de dragoste în film,
mi-e silă. Personajul și personaja gem.
Mă strîmb de greață. Mă uit într-o
parte.
Ce bine de cei fugiți cu nevestele! Îm-
part suferința și singurătatea pe din
două.
Nici familia nu mai mă interesează. Mi
se pare atît de îndepărtată și străină!
Cu abuzurile comise de Bush și Ceau-
șescu, nu m-ar mira să nu-mi mai
întîlnesc niciodată soția, copiii... Ga-
briel, care nu mă cunoaște, va auzi
povești despre tatăl său de la Mihai.
O să mă găsească în poze. Un tătic
desenat, de carton. Aceasta va fi no-
țiunea pe care și-o va forma, orfa-
nul. Dar, acum e mic. Ce știe el! O
să-i bage soacră-mea în cap cîte și
mai cîte... „golanul de [redacted] tac-tu...
[redacted] a părăsit-o pe mă-ta... l-a durut
în fund de voi... eu te-am scăldat...
eu v-am crescut pe-amîndoi... el nu
v-a trimis un scutec... e un nenoro-
cit... a făcut pe deșteptu', că el e
dracu... că e pe pizda mă-si... las',
c-o să-l bați tu cînd te-ai face mare..."
-C'est triste, conchisese Camadro, că
nu-ți cunoști feciorașul.
Din nou [redacted] scenă erotică, de data aceas-
ta în lift. Asist ca un [redacted] inocent.

Și iar soacră-mea intrigîndu-mi bă-ietelul..." fi-ți-ar tac-to al dracu... că i-am spus să nu-l ia... și bolnav, și cu gărgăuni la cap... c-au ținut-o de la început într-o ceartă... mi-a distrus fata... i-am spălat izmenele căcate la cur... dacă nu eram eu, să veghez, să ducea dracu casa!..."
Apoi Mihai bosumflîndu-se și icnind în plînsete isterice.
– Să nu mai vorbiți de rău pe tati. E tati' meu.
Izbind nervos ușile și jucăriile și plîngînd cu lacrimi fierbinți pe obraji.
Și soacră-mea drăcuindu-mă în continuare...
Dar cu cît lumea mă bîrfește și mă înjură, cu atît acest copil ține mai mult la tati al lui. Să fi fost ultimul hoț și criminal de pe lume, el m-ar fi iubit. Acum nu [redacted] admite nimănui să mă critice. Iar dacă, vreodată, nevastă-mea o să vrea să vină după mine, o va face numai la insistențele lui. Se simte atît de legat de mine... Cînd, prin "bunăvoința" partidului, [redacted] rămăsesem șomer, cine stătea acasă cu el toată ziua? Cine era mama lui? Cine îl ducea [redacted] de mînă la grădiniță, născocindu-i povești? Cine îl aștepta la terminare? [redacted] Zăreai numai moși cu nepoții, și eu printre ei. Mihai, cînd mă observa în mulțimea de pensionari, zicea un "săru-mîna" [redacted] Tovarășei, apoi cobora scările serios ca un om matur, cu ghiozdănașul sub braț. Îl apucam de mînuță și ne strecuram pe sub castanii din curtea Institutului, unde [redacted] și eu studiasem ca student, și unde cunoscusem pe maică-sa, tot studentă.
– Ce-ai învățat, Mihai, la grădiniță?
Și copilul repeta. Îl provocam la discuție ca să-și dezvolte vocabularul. Cînd găseam cîte un cuvînt nou, îl obligam să-l rostească tare, după mine, ca să [redacted] i se întipărească în memorie.
Eu îl ajutam să se îmbrace, eu îl ajutam să se dezbrace, eu îi [redacted] încălzeam mîncarea lăsată de cu seara de Ely, eu spălam vasele, eu îl trimeteam la joacă, la mine striga dacă-l băteau copiii... S-a lipit enorm de mine. Mă strîngea cu mînuțele de cap, ca s-arate că ține la mine, din toate forțele lui...
Astăzi nu mai sînt pentru [redacted] el. [redacted] Îmi scrie că-i lipsesc mult. Cînd l-oi revedea? |Ely|
Filmul acesta nu se sfîrșește. Femeile sînt toate secrete. Cîte adevăruri nu mi-o ascunde și nevastă-mea!
În clipa prezentă, mi-e indiferent dacă soția-mi umblă cu altul, sau nu. Refuz să mă gîndesc! Facă ce-o vrea, [redacted] e și ea om, nu?

Dacă securitatea, „grijulie" cum îi este obiceiul, i-a „vîrît" vreun bărbat pe gît, cu scopul de a ne dezarti. Are ea, metodele ei. A corupt securitatea nevasta unui ambasador american, care avea tot ce-și dorea. Dar nevasta unui pîrlit de emigrant ratat?

Am ochii plînși notînd în acest jurnal despre micuțul meu Mihai. Singura bucurie și realizare a vieții mele. Cred că n-am să pot iubi un copil mai mult ca pe-acesta! Mă uit la el, și mă văd pe mine.

- Nu mai pot să rabd, sînt nervos pînă-n măduva oaselor. Ar fi trebuit să se [redacted] (fi sculat) toate campurile în picioare cînd s-a luat decizia cu rușii, zice și Nea Faruk.

Eu numai de ghinioane dau, și de conjuncturi nefavorabile. De ce, Doamne? De ce să îndur atîta?

Janosz vine de la Madam. Pînă în decembrie nu ne clintim din Turcia...

Am momente cînd îmi vine să mă spînzur! M-am săturat și de Occident, și de tot! Și de minciunile lor propagandistice anticomuniste. În Vest e permis ceea ce nu se permitea în Est, și nu e permis în Vest ceea ce se permitea în Est. Toți sînt o apă și-un pămînt! Ideologii lui peste! Am crezut, ca orbul cu amîndouă mîinile, în gogoșile transmise de radio-pant. Nu m-am acomodat în nici un sistem, am fost întotdeauna în afara tuturor.

N-o să mai citesc nici ziare românești din exil, umflă și astea realitatea ca „Scînteia", dar —desigur— în sensul opus.

„O s-o termin și cu emisiunile [redacted] înveninătoare. [redacted] Ele mi-au manipulat conștiința, iar [redacted] partidul pe de altă parte. N-am putut să fiu eu însumi, niciodată. Permanent [redacted] perturbări exterioare. O să m-acuze exilul, acuma, de agent KGB! Sub această etichetă or să mă bușească zdravăn.

Nu am găsit publicație românească din Occident care să critice Occidentul. Păi, asta nu-i democrație, frate! Asta nu înseamnă libertatea presei, tăticu! Barem, America tinde să se transforme într-o dictatură anticomunistă deși, pe la spate, își dă mîna cu Rusia, și împarte [redacted] globul. Anglia rămîne conservatoare, deci retrogradă. Cea mai deschisă este Franța, și liberală. Germania o consider prea rigidă.

Fug românașii, din camp în camp, îngroziți de viață, și de așteptare. Se joacă boii de senatori cu sufletele noastre. Ne desconsideră, șobolani în cocina porcilor. Le fut muma-n cur! Acești supraoameni, care nu-și ridică banița șezutului ca să gîndească cu capul. Am devenit cobai și în Vest, nu mi-a fost destul Estul! Experimentează puterea noastră de răbdare

infinită.
Ah, momentele de criză morală prin care trec! Scapă-mă, Doamne! Pînă atunci, mă ușurez în carnet... N-am avut, în viața mea, o soartă prea fericită... Mereu, mereu nemulțumit...
Nu văd cît de nenorocit sînt?! Schimb, de fiecare dată, [redacted] cîte 5$ la bancă, doar, ca mucea. Adesea mi-e rușine, dar îmi calc pe orgoliu, sînt el fugitivo, frunză în vînt. Funcționarii-mi zîmbesc a compasiune, atunci mă împăunez Ben, giti, Amerika, și întorc situația în favoarea mea, mă invidiază. Yilmaz rîde de mine.

— Tu știi ce ai zis?... Eu a plecat America... Ha! Haaa!

— Înțeleg ei.

N-am pantaloni în cur, nici cămașă nouă, [redacted] sandalele [redacted] mi le-a lăsat un neamț în „Șan", rîvnesc la fructele proaspete de pe tarabele înșirate de-a lungul străzilor,
și eu cheltui mii de lire pe fotocopii și timbre ca să-mi expediez aiuritele de manuscrise pe la edituri și reviste. Fără nici o șansă de reușită. Respins dinainte. Dacă în România trebuia să dau tentă comunistă la tot ceea ce cream, pentru a fi publicat aici trebuie să scriu anticomunist. Rahat!
Cînd mă gîndesc la numeroasele manuscrise rămase în țară, probabil pe veci pierdute, și înșirate pe la diverși profesori, redactori, editori, prieteni, scriitori etc., îmi vine să urlu de necazul timpul pierdut și-al energiei consumate și-al ideilor dispărute. Mii de [redacted] epistole îndreptate către colaboratori, sau [redacted] recepționate de la ei. Cîte or dăinui oare? Bună metodă de a-mi păstra copia la indigo [redacted] a oricărei scrisori sau pagini semnate. Dar nici acestea nu pot fi sigure. Vreun accident, o neglijență ... și se duc dracu! Voi mai recupera ceva? (Și Eliade medita la Paris asupra scrierilor sale claustrate în România. Dar ale lui s-au conservat în totalitate de sora sa. Pe cînd ale mele?...) Să-mi reamintesc corespondenții. [redacted] Matematică: Mihaly Bencze, Nicolae Ivășchescu, Constantin Ionescu Tiu, Dorin Andrica, Titu Andreescu, Marcel Tena, Mircea Lascu, Ion Pătrașcu, Liliana Niculescu, Virgiliu Schneider, Alexandru Dincă, Ștefan Smărăndoiu, Nicolae Vlădescu, Cătălin Badea, Viorel Gh. Vodă, Gheorghe Găianu, Titu Cheie, Liviu Vlaicu, Ion Calotă, Constantin Dragomir, Stelian Pisoschi, Dan Secleman, Gane Policarp, Ștefan Țifui, Solomon Marcus, Lucian Tuțescu

Literatură: Ion Rotaru, Constantin Matei, Constantin M. Popa, Florea Firan, Gabriel Chifu, Marin Sorescu, Georgeta Domozină, Nicolae Andrei, Arhivele Statului (Filiala Dolj), Arhivele Liceului „Nicolae Bălcescu" Craiova, Muzeul Olteniei "Craiova (Toma Rădulescu), Ioan "Anastasia (Cenaclul „Cîntăreții [redacted] Cetății"), Arhivele Statului (Filiala Vîlcea), Ion Soare, Horia Nestorescu-Bălcești, Felix Sima, Doru Moțoc, Gheorghe Smeoreanu, Constantin Dincă, Geo Dumitrescu, St. Aug. Doinaș, Constantin Sorescu, Eugen Barbu, Ion Nistor, Ion Acsan, Al. Oprea, Laurențiu Ulici, Nicolae Manolescu, Eugen Simion, Hristu Cândroveanu, Mihai Ungheanu, Cătălina Buzoianu, Zaharia Sângeorzan, Ion Pachia Tatomirescu, Ion Dur, Muzeul Literaturii Române, Aurelia Goci, Violeta Popovici, Nicolae Ciobanu, Petrache Dima, Fănuș Neagu, Valeriu Iovan, Traian Nica, Eugen Negrici, Val Panaitescu, Biblioteca Județeană Vîlcea, Arhivele Statului (Gorj), Arhivele Statului (Bihor), Vasile Andru

Am în plan stabilirea unui catalog al tuturor manuscriselor mele, ca Marchizul de Sade, cu rubrici: titlu, gen literar, limbă, timpul creării, nr. de pagini etc. Cum mai creez ceva, adaug o linie. -Proprietatea de a se extinde.

„les 120 journées de Sadome ou l'Ecole du libertinage", [redacted] scriere a lui Sade, regăsită după 120 de ani! Dar manuscrisele mele [redacted] vor fi [redacted] negăsi-[redacted]bile pentru totdeauna... Nu întrevăd cum să îmi parvină. Eventual, moartea lui Ceaușescu și liberalizarea sistemului.

—01.06.89

Nu mai e nevoie să mă consum, că sînt deja consumat! Sistematic. Permanent.

De dimineață am telefonat lui Jean și Marie-ei. Am fixat o întîlnire pentru duminică, la 11h30. Servesc prînzul la ei. Prilej de-a-mi face burta tobă și mațul sulă. Să bag în mine ca-n spitalul Colțea! Și ce delicatesuri prepară familia Normand! Îmi lasă, de pe-acum, gura apă! O să mă umflu, pentru o lună, de bunătățuri!

De cînd m-am mutat în patul lui Gică Macara, gem într-una. Ca o [redacted] muiere care naște! M-am molipsit de la Macara.

—Pesimistule! mă strigă Nea Nicky. Nu mai vorbesc cu tine, că-mi întuneci mintea. Ce să mai zici de mine, care am acte pe nici o țară, și sînt refuzat de trei? Tu, barim, ai un accept. Dar alții de doi ani, dar bulgarii-turci și românii-turci pe care nu-i

mai ia nimeni?
Într-adevăr, am moralul foarte redus. [redacted]
Traversez o criză de identitate. Sînt cu nervii măcinați. Dezorientat. Neliniștit sufletește. Stau și clocesc în cămeră toată ziua. Creierul e [redacted] neaerisit, îmbîcsit de păienjenișul gîndurilor sumbre. Emigrez, nu emigrez? Plec, nu plec?

[redacted]

În jurul orei opt, după cină, mi-a telefonat Pierre, poetul. Mi-a dat întîlnire mîine, la Palais de France, ca să discutăm despre poezie și filozofie.
- Vă place Marx? l-am iscodit.
- A, nu, în nici un caz!
- Dar?
- Mai degrabă un Platon...
- Sînteți idealist?
- Nici.

Va fi o [redacted] chermeză în toată regula. Oare, să mă rad? Voi aduce cu mine și volumele de versuri. Am emoții. Voi face față întrevederii? În ultimul timp franceza mea a scîrțîit serios, ca balamalele ruginite. Ar trebui s-o mai ung.
Dar, prins în hora cuvintelor, voi uita de camp și de apăsarea morală a infernului de aici.

-02.06.89
-Bă, da' ce e cu cămașa aia albă, atît de largă, ca de mort?
-Mi-a lăsat-o Emil, ajuns acum în Germania.
-Bă, băiete, eu mai bine umblu dezbrăcat decît să îmbrac vechiturile altora, se înorgoliază Nea Vasile.
Eu sînt puțin exigent, nepretențios, obișnuit să mă umilesc.

Încerc să-l conving pe Janosz să-i determine pe polonezi la protest. Ne forțăm să închegăm în engleză cîteva propoziții. Janosz n-a lucrat deloc de cînd e în camp, s-a ocupat numai de studiul limbii engleze, dar nu s-a prins de el ca apa de gîscă. Mi-e lene să formez întrebările gramatical, dar nici el nu se ostenește să-mi răspundă [redacted] ca la carte.
- Nu ne bagă în seamă cu scrisorile, afirmă el sorbind din paharul de metal cu ceai turcesc. Așa au considerat toți.
Cît de greu este să-i mobilizezi, să urnești nepăsarea colectivă! Este viitorul lor în joc, dar nu depun nici un efort.
- E mare lucru să mai scriem încă o scrisoare? mă indignez eu. De ce să ne calce rușii în picioare?!
- Faceți-o voi, și o semnăm și noi.
Fiecare se lasă în nădejdea celorlalți.
Păi, unde o s-ajungem atunci? Tot tărăgănindu-ne într-una, o să ne trezim de Crăciun, cu buzele umflate, jinduindu-ne, cu ochii be-

liți, la plecările* altora.

– Să demonstrăm acum, să atragem opinia publică, pentru a [redacted] ~~ca~~ fi transferați [redacted] în Italia măcar în decembrie. Copilul, pînă nu plînge, mă-sa nu-i dă țîță. Dacă ne văd că tăcem, ne vor lua de lași, parcă i-aș auzi cum gîndesc, „hai să-i mai mai amînăm pe-ăștia c-au gurile ferecate. Și-atunci o să facem pui aici pînă în decembrie anul viitor!

Nu e de mirare că românii, cu acceptele americane [redacted] din Roma, refuză să mai aștepte bunăvoința oficialilor [redacted] lipsiți de bunăvoință [redacted] din cadrul serviciilor de emigrare, și fug. Au început prin a fugi din Răsărit, și sfîrșesc prin a fugi și din Apus (cuvîntul „Apus" [redacted] îmi sună mai adecvat în acest context decît „Vest"). Mînuță a „sărit" în Belgia, C. a depus actele pentru Africa de Sud. „Mă fut în ea de America", scuipa și Emil, care a luat-o din graniță în graniță pînă în RFG. Ogarii Europei am devenit, goniți de toți și de peste tot!

Ce bine că Nea Nicky și-a găsit de muncă, și pleacă de dimineață împreună cu Nea Vasile, iar Groparu stă pe bancă la soare pe lîngă jucătorii de table și șah, chibist! Eu rămîn singur în cameră pînă la prînz. Pot să studiez în voie, la masă. Fiindcă rezemat de capul patului, cu o pernă la spate, m-am cocoșat naiba de tot! Au remarcat mai mulți.

Babá strînge [redacted] pisicuții, fătați în primăvara aceasta, și le pune lapte în tavă. Îi păzește de cîini, dar și de copiii polonezilor, care-i învălătucesc în scutece, îi mîngîie mai tare. Babá se necăjește. [redacted] Îl cunosc pisicii! Cum iese, [redacted] mîțele pe lîngă el, cu cozile ridicate, miorlăind. Se iau după urmele lui.

Să fi fost Mihai al meu! Ce i-ar fi plăcut!

Cumpăr 250g de căpșuni, de poftă! Abia reușesc să-mi umezesc nițel buzele în aroma lor, și să-mi vitaminizez oleacă trupul. Ah, ce-aș mai [redacted] mînca! Deocamdată înghit în sec. Cînd o să am eu bani, să [redacted] iau ce-mi poftește inima...

Constant că activitatea mea de
scrib [redacted] are un avantaj: stînd
zilnic cu nasul în cărți și caiete,
nu ies pe străzi să-mi fac sîn-
ge rău chiordindu-mă după forme
rotunde de femeie, nu salivez în
gol la vederea lăzilor pline de
cireșe, piersici, căpșuni (au apărut
și lubenițele!), nu mor de sete
pe canicula verii răbdînd tenta-
ției de a consuma o limonadă
rece și acidulată, nu știu ce filme
sexi rulează în oraș ca să mă
bată gîndul să le vizionez, nu
toc pingelele de la pantofi, nu u-
zez așa-zisele „haine bune" păs-
trate pentru avion și interviul la
delegat, nu mă umplu de mirosul
dulce al cofetăriilor. Economisesc
bani, în aceste zile negre, pentru zile
și mai negre.
Pe deasupra, mă și împopoțonez cu
titlul de scriitor, deși nerecunos-
cut de nimeni, îmi fac iluzii că
aș fi un cronicar al lagărului,
că notițele mele vor fi citite de
milioane de oameni din întreaga
lume, că voi ajunge celebru...
MĂ ALIENEZ.
Decît s-o iau razna... Sau, deja am
luat-o prin aceste rînduri, rezi-
duri ale unui suflet turmentat?... (16)

Observ reticența cu care este întîmpi-
nată placheta mea de antipoeme... Re-
fuză pînă [redacted] și să o primească
în bibliotecile lor (Centre „Georges
Pompidou", „La Maison de Poësie").
Îi șochează așa de tare? O deconsi-
deră atît de rău? Îi enervează
stilul? Quoi, alors??

Uneori am senzația de gunoier. Adun
toate resturile rămase de la alții, le re-
condiționez grosolan [de exemplu: un
cuier de plastic, rupt, l-am legat cu
ață; pantalonii cachii i-am cusut cu
negru (altă culoare nu mai aveam,
decît alb); geanta albastră, fără în-
chizător la fermoar, intenționez s-o
leg cu sîrmă; teneșii, dezlipiți [redacted]
la margini și „moșteniți" de la
Roman, [redacted] îi folosesc la muncă;
ciorapii au cusătură peste cusătură;
prosoapele s-au tocit complet; sticla
în care țin apă, agățată în cui cu o
sfoară, am găsit-o prin curte; analog
liftiera de cărți; păturile, de data asta
noi, le-am luat de la polonezii care
au plecat în Italia; cărțile și revis-
tele le-am (și le) primit (primesc) gra-
tuit; cîteva bucăți de săpun le-am șter-
pelit de pe la baie; păstrez tot felul de
plase, ambalaje, hîrtii [redacted] pentru a le

reda o nouă utilitate; etc.].
Sînt un adevărat țigan. Mă compar cu nefericitul erou al lui Jack London din nuvela „Dragoste de viață", care – odată scăpat, pe vapor — strîngea biscuiți și-i ascundea de ceilalți.
Dacă strîngi, înseamnă că ești sărac...

Jurnalul înseamnă delir de unul singur. Numai un om bolnav psihic îl ține.
Trebuie să-mi scot sufletul la plimbare, pe-afară, la primenit.
Spiritul să fie în exterior, nu îngrămădit în negura vieții. A venit vara și e cald. Prea mi-a putrezit înăuntru.

Frumos se mai vede Istanbulul noaptea de pe vapor! Reclame. Turnurile geamurilor, luminite de jos în sus, [redacted] formează coloane rupte din soare, palide dar voioase.
Ciorchini asiatici de lumini.

Mă enervează babalîcii din cameră de-mi vine să le dau cu ceva-n cap!
Că unde-am fost, ce am facut, cu cine m-am întîlnit, ce am discutat... Parcă m-ar interoga Bălilescu la securitate!
Le par „suspect" smintiților ăstora de bosorogi bășinoși.
Neă Vasile n-are nici dinți în gură, și [redacted] a scris că vrea să [redacted] meargă <u>la studii</u> în America! Săracul de el, nu știe nici românește!

Groparu și Neă Nicky sînt, și ei, săraci cu duhul! Cică facultatea mea nu [redacted] dau patru clase! Că ei au „școala vieții".
– Beliți sula în Canada cu școala vieții voastre dacă habar n-aveți de engleză!
Cum îi văd, mă și înveninez în suflet.

•

– America nu ia pușcăriași.
– Ce vorbești!?... Păi Ciocolată și Pacoste n-au avut accepte? Bișnițarii Constanței! Cum se fura ceva, pe ei îi [redacted] interoga întîi miliția. [redacted] Acum sînt în Italia.
– Și n-au plecat mai departe, în State?
– Ce să facă acolo? Să schimbe dolarul pe dolar? [redacted]
Altă „calificare" nu mai au!
– S-au împotmolit la Roma... Au dat de bine.

– Unde te duci, Profesore?
– Unde vreau. Ce, trebuie să dau socoteală cuiva?
Mă scoate din sărite chestionarea și indiscreția pulfelor campului!

Sînt nebuni turcii ăștia după fotbal! Ce mai defilează prin oraș! Ce mai strigă! Cu drapele în dungi galben-albastre pe clădiri sau la mașini. Fe-

nerbahçe a cîștigat campionatul, în luptă cu Beșiktaș.

Pe vapor, cu ochii [redacted] la dîrele înspumate ale mării, îmi liniștesc dorul de casă. Curată melancolie. Mă aerisește briza plăcută a Bosforului.
Deodată, aud gălăgie aproape de mine. [redacted] Unul se ceartă. Cu cine s-o certa? mă nedumiresc, [redacted] cu ochii pironiți în valuri. Este atît de poetic! Nu ridic privirea. Sunetele se intețesc. Rămîn într-o amorțire sentimentală. Mă fură gîndurile. Perioada de criză este [redacted] pe o curbă descendentă. Micile succese literare îmi mîngîie inima. Mă păcălesc eu pe mine însumi, îmi fur căciula mea. Discuțiile aprinse nu încetează. Ce naiba o avea ăsta, [redacted] domne? Cînd mă uit mai bine, observ stupefiat că se rățoiește la mine!
Ca să vezi panoramă!
Îi scot frumos un
— Anamnadin
și-mi continui supărat visarea pe apă.
— Pardon
face omul.
Vaporul a tras la ponton. Haydarpașa. Se înfășoară parîma de babă. Urmează Kadıköy.

Bociortu, cum necum, a ajuns în America. A început luptele lui de „cocoș" pe ring. A cîștigat și primii dolari.
O, și cînd dormea cu mine la hambar! Și cînd am fost la film împreună! Și cînd beam bere pe iarbă și mîncam se-

minte! S-ar putea să ajungă o personalitate sportivă. I-a apărut poza în ziar.

Se zvonește în lagăr [redacted] că vor aduce bulgari-turci expulzați și vor umple bahausul. Deocamdată e gol.
Ah, el a fost infernul meu de pe pămînt!

Palais de France, vechea ambasadă franceză la Constantinopole, în timpul Imperiului Otoman. Acum fiind școală franceză. Particip la chermeză, invitat de Pierre Calderon. Muzică à la française. Voioșie. Copiii aleargă prin curte, [redacted] surîd. Au niște mingiute [redacted] și aruncă în perete. Sînt servite băuturi, dulciuri, cărți dar cu bonuri. Mă salut cu Laforgue, dă o bere rece. E așa de plăcut! Franța e mai aproape de sufletul meu. Păcat de limbă, că a pierdut locul întîi! Astfel n-aș mai fi ezitat...
Apare și Pierre. E rîndul lui să facă cinste cîte-o [redacted] bere. Dar bere, domnule! Din partea mea [redacted] nu se pretinde... Unde nu e, nici Dumnezeul nu cere!
Dau mîna cu Camadro. Este cu băiețelul la joacă. „Actele ți-au fost trimise la Paris, luni ajung." Sînt încîntat. Cel puțin nu stau pe loc, am întreprins, am abordat un nou drum, deci o nouă speranță. Mă hrănesc cu iluzii... decît cu nimic!...
Vizităm dependințele franceze, un ghid mic și energic ne conduce. Pierre m-a prezentat lui Jacques Courriol, profesor de

franceză și poet, fratele lui Jean-Louis Courriol, lector de română la Universite de Lion III, l-a tradus pe Sorescu. Persoană impozantă, Jacques, prin barba de-o palmă, ochii sfredelitori, masiv, dar de talia mea.
Le arăt volumele publicate, le înmînez două poeme („Emigrant à l'infini", „La hauteur de l'auteur") [redacted] și două antipoeme („Confusions claires", „Le faible sèxe-fort") fiecăruia, amintire.
Stăm pe o bancă mai retrași și ne murdărim de rugină pe spate. Pierre și Jacques pozează periodic: arhitecturi, animale în diferite ipostaze, peisaje, apoi și pe mine. Răsfoiesc volumele. Se abțin de la comentarii (!) Apar Gillert și Rosza. Se-ncinge conversația. O doamnă brunetă afirmă că e bulgăroaică.
– Sîntem ca și în familie, remarcă ea, bulgari, români, unguri.
Ea și-a păstrat dublă naționalitate. Eu nu am acest curaj!
Rosza bagă o plachetă în poșetă, eu mă scuz, îi spun că placheta este a mea.
Cinăm la un restaurant de lux „Cati", la etajul șapte al unei clădiri. Jacques ni-l recomandă și ne invită. Mă întreabă dacă știam de el.
– De unde dracu! Ce, e restaurant de nasul meu?!

Ușa liftului dă direct înăuntru. Terasă, dar mesele „rezerved". Jacques face comanda pe turcește, Pierre nu știe o boabă, mai rău ca mine. Bineînțeles că habar n-am de felurile de mîncare de pe listă, dar mă iau și eu după Jacques.
– Ayne, răspund ospătarului, doar nu era Jacques prost să comande orice fleac.
La masă căutam să nu par [redacted] nemanierat, ascunzîndu-mi foamea de lup. Și mi-era o poftă! Îmi bălega limba-n gură! Mi-am potolit apetitul, dar nu m-am săturat.
Pe drum, cu taxiul acasă la Jacques. Fereastra spre Bosfor, la înălțime. Maldăre de cărți înșirate, reviste. Ne-a pus o casetă cu muzică populară ungurească. Îmi era cunoscută, ca pe la noi prin Transilvania. Spunea că-l are și pe Tudor Gheorghe înregistrat, dar nu găsește caseta. Între timp apare și Lionel, care aflu că se scrie cu un singur n. Vrea să plece la toamnă, dar Micouleau îl roagă să mai rămînă pentru că nu are actori.
Plec.
La camp cer puțină pîine să mănînc cu lapte.
– Bine, bă, tu sustii că te duci la chermeză, și te-ntorci flămînd?...
– Ce vrei, domne, asta e!

[redacted]

Expoziție de pictură SEVIN ERDOĞMUȘ, pe Istiqlal. Dragoni din basme chinezești, besmele, arabescuri în modele, păsărele și păsărici, imagini de vis, peisaje ireale, flori și floricele și floricuțe în miniatură, naivitate, elementar, mult asiatism. Dimensiuni mici ale tablourașelor. Cea mai orientală expunere pe care am văzut-o și de care mi-aș fi dorit să pictez însumi. Am notat cu foc în caietul expoziției (franțuzește). În final am felicitat-o:

- Çok güzel, bayan!

Alte complimente nu știam pe turcește.

-03.06.89

Turcoaicele au curul prea jos și nasul mare. Și vorbesc [redacted] fonf. Pe deasupra, mai sînt și negre.

Expoziție de pictură HAMIT VERIH. Nuduri, obsesia turcilor. Sexul, sexul! Tablouri impresioniste. Abstracte. Unul îmi amintește de Salvador Dali: o mulțime sugerată prin linii confuze, se ghicesc personaje iar în mijloc, pozate parcă, două femei în costume de baie, foarte clare, albe, centrul de atenție al tabloului. Iar femeia! Inițial am crezut că sînt două fotografii decupate și lipite pe pînză.

Ah, păsările mă năpădesc păsările, mă sufocă păsările!

Un bătrîn aruncă grîu lîngă mine. Porumbeii se reped din toate direcțiile. Mă ating cu zborul lor. Aerul aripilor îmi vîră gunoaie în ochi. Parcul zumzăie. Bătrînul aruncă grîu. Închid ochii și aștept. Mă atacă păsările lui Alfred Hitchkock.

Cînd privesc valurile înspumate și soarele fierbinte, îmi vine să mă arunc în apă, îmbrăcat cum sînt! Ah, ce baie aș face! Să mă scufund cu cap cu tot, să țopăi în mare ca un nafandru. Să mă răcoresc. Și-apoi să dormitez la plajă ca un gușter cu limbile scoase. Ce gură fac talazurile peste care trece vaporul! Se frămîntă, se înghesuie, se zbat necăjite. Involvorate. Vaporul acostează, [redacted] apele se calmează în urmă. Și iar pornește vaporul, iar pentru a se urni dă din copite, lovește cu elicea valurile.

Scriu cu plăcere afară, la prora, șezînd pe o babă, deși alteori în aceeași situație mă doare capul și amețesc.

Are căteaua noastră o [redacted] lene în ea, cît tot campul launloc! Doarme zi și noapte la colțul scării, lîngă ușă. Nici [redacted] pînă la cantină nu se deranjează. I-aduce [redacted] Babá la bot.

Pisica își alăptează puii. Întotdeauna delicată. Au adormit pisoii cu [redacted] mameloanele în gură

Eu scriu poezii...

Rendez-vous cu Jacques la IEFI. Punctual.
Mai înainte mi se încrucișase drumul
cu Father Alphons, pielea fină pe obra-
zul proaspăt ras. Mă fîstîcesc și-l iau
pe franceză, dar mai stăpîn pe sine mă
întreabă el ce e cu mine pe-aci.
– Did you telephone to Mrs. Durante?
– Not yet.
Păi, futu-ți not yet-ul mă-ti, de două
luni tot not yet? Cît [redacted] mai îți
bați joc de mine?
Îngăim ceva neînțeles nici de mine.
Jacques mă invită într-un [redacted]
„lieu calme", [redacted] o cîrciumioa-
ră modestă, retrasă. Televizor. Meci. Fe-
nerbahçe. Iar?
Servim cîte-o bere la pahar, apoi car-
tofi cu condimente ca [redacted] aperitiv.
Îmi făceam griji că n-o să vină, pentru
că ziua trecută ezitase cînd îi solici-
tasem adresa fratelui său. Dar francez
mai cumsecade n-aveam să găsesc pî-
nă la el. Zîmbea prin mustățile și bar-
ba extrem de lungi. I-am tradus scri-
soarea [redacted] din română, pe care inten-
ționam să o trimit lui Jean-Louis
Courriol. A fost de acord. A adăugat
patru-cinci rînduri, la insistențele me-
le, pe pagina a doua. Mă înveselea
cu zîmbetul lui. Mi-a povestit despre
despre Jean-Louis, care a fost lector
la Universitatea din Iași, trei ani, a-
poi doi ani la Craiova. Acolo l-a cu-
noscut pe Tudor Gheorghe care i l-a
prezentat pe Sorescu.
Jean-Louis a tradus și „Patul lui Procust"
de Camil Petrescu, dar nu a reușit să
găsească un editor, care se interesau
numai de disidenți. În prezent publicul
s-a plictisit și de disidenți — după
„perestroika" și „glasnost" lui Gorbaciov. A
însă „Soixante-dix poèmes" alese din So-
rescu. [redacted] Jean-Louis intervenea pentru
viza lui Marin, atît la Ministerul
Francez cît și Ministerul Român, și tot el
îi plătea transportul și-l caza la el.
Sorescu vorbea franceza, dar mediocru,
traducerea o făceau împreună — ca eu
cu Signoret. Acum cincisprezece zile l-a
vizitat Sorescu pe Courriol, la țară, o
zonă muntoasă pe valea Loire-ei, Brives-
-Charensac. Oltean șmecher, nea Marin
pozează în disident, are mai multă trecere
și admirație din partea Occidentului.
– Un disident nu obține pașaportul de
vest, una-două, cînd vrea el, și de mai
multe ori pe an. Din contra, să nu fie...
Deși, poate păcătuiesc. Mi-amintesc c-a
scris și un articol, în care îl lăuda pe
Ceaușescu, grifonul României, că „n-ar fi loc
de pe glob pe care să nu-l fi văzut" (citat
din memorie), l-am citit personal, cu ochii
mei! Dar poate i-o fi fost impus... Ce mișto
mai făcea de el, la „Europa Liberă", Neculai
Constantin Munteanu!
– Să-ți dau și ție niște bani. Cred că ai ne-
voie...

Și numai ce văd că scoate o bancnotă de 50 000 de lire! Și, culmea, mai adaugă una! 100 000 de lire îmi dă și mie, acolo, așa, de buzunar! Zic:

– Este o sumă prea mare pentru mine... Eu muncesc o lună de zile în condiții grele...

– Oh! Ne vous en faites pas! C'est à peine 300 francs. C'est rien. Et vous en avez besoin...

Nu-mi venea să cred. O sumă exorbitantă pentru un alde prăpădit ca mine. N-am vrut să-i dintru început, deși îmi licăreau ochii după verdele bancnotelor recent puse în circulație. Ce mai, om m-a făcut!

– Să-ți cumperi, [redacted] și tu, cărți, caiete... îmi vorbea ca unui școlar.

Nu știam cum să-i mulțumesc, îmi venea să-i cad în genunchi:

– Să-mi spuneți cu ce vă pot fi de folos.

Surîdea:

– Cu nimic.

A achitat nota de plată, plus 1000 bacșiș lăsați pe farfurie.

M-a luat în mașină pînă la librărie care-și inaugura deschiderea. [redacted] Pe drum se entuziasma relatîndu-mi de succesul lui Dumitru Fărcaș și al orchestrei sale în Franța. Invitați tot de frate-său. Jacques cunoștea și cuvinte românești: poftim, masa, Trăiască Partidu (!, slogane, ha! ha!)... Fascinat de poezia lui Paul Celan, care începuse prin a [redacted] compune în românește — după cum mărturisise soția lui la un colocviu poetic internațional...

– C'est magnifique!

Ne învîrtim pe serpentine, Jacques deplînge raderea unui cartier vechi al Istanbulului care păstra multe din tradițiile otomane, cu cafele și cabareturi. Discutăm despre distrugerea satelor și bisericilor românești.

Dar, deodată ne oprește poliția, amendă pentru întoarcere pe interzis. Jacques plătește repede și pornim. Ajungem nu departe de IEFI, la librăria cu pricina. Am ocazia să mai beau un pahar de suc de portocale gratuit, să gust niște uscățele gratuite... Puah!... Asta e viața de emigrant! Căutăm cărți franțuzești. Nu găsim. În schimb, ceasloave vechi, otomane, cu înscrisuri din ălea, perpuite. Mă uit ca mîța-n calendar! Jacques discută cu un istoric de la Institutul de Studii Anatoliene din cadrul Palais-ului de France. Are fața măslinie (ha, ha, mai brunet ca mine!), băiat subțire și drăguț, cu nume italian. Este turcolog, tocmai și-a susținut teza de doctorat.

– Vă ocupați și de cultura otomană?

– Foarte puțin. Tangențial.

Ah, Istanbulul acesta, geme de istorie! Atît de modest, băiatul acesta erudit, care descifrează mărăcinișurile scrierii turcești din veacuri trecute.

– Înțelegeți? mă mir eu nespus.

– C'est mon boulot, răspunde fără să mă jignească ori să-mi vorbească de sus.

Jacques ne conduce acasă la un pictor-

poet, Josef Habib Gerez, evreu emigrat din Spania. Apartament spațios, vedere spre mare.

– Ce n'est pas de la grande peinture, ne informează Jacques, [redacted] mais come même...

Pictorul ne împărtășește că a executat în 30 de ani 3000 de tablouri, dintre care jumătate vîndute. Ca poet a scris 10 volume, unele traduse în franceză și italiană.

Tablourile sînt mediocre, poezia slabă. A primit 40 medalii, premii, diplome la diverse concursuri de artă plastică. Mărturisește a fi avut trei etape în creația sa plastică: realistă, abstractă, și figurativă. Predomină realista. O caracteristă a pictorilor [redacted] bosforeni: marea și vapoarele nu lipsesc din tablourile lor.

Etapa figurativă rezultă din îmbinarea, pe care o execută Gerez, între stilurile anterioare de creație: realist și abstract. Dacă un tablou realist se termină dintr-o singură privire, unul abstract se re-privește și re-interpretează infinit. Figurativul [redacted] s-ar afla la jumătatea distanței.

Cer informații despre publicarea unui volum de versuri de o sută de [redacted] pagini în 250 de exemplare: un milion de lire, Dumnezeule! Pentru mine e fabulos...

Mă-ntorc reconfortat. [redacted] Parcă altfel mă plimb pe bulevard cu 100 000 în buzunar! Și viața e mai roză, și mai sigură. În viitor capăt puțină încredere. Cine-și închipuie cum mergeam eu cu o comoară [redacted] asupră-mi...

Prin jurnal învăț să mă cunosc pe mine însumi, ca să pot să mă stăpînesc și [redacted] dirijez. Din păcate (?) prin jurnal mă vor cunoaște și alții!

– 04.06.89

Dinat la familia Normand. Erau și părinții Marie-Hélène-ei, bretonii. Am mîncat mult. Marie-Hélène rîdea. [redacted] Îi spusese maică-si patarama mea: Orice emigrant este un gurmand! Mă îndemna să înfulec. La început. Pentru că după-aia m-am servit singur. Supliment și supliment. Re-supliment.

Situația tîmpită din România le era cunoscută. Spunea bătrînul că și ei au [redacted] trecut prin asemenea momente, în '40, sub ocupație nemțească... Frunză verde lobodă... Păi, cîte decenii, nu ani, [redacted] s-au scurs de-atuncea, nene? Noi avansăm înapoi? Eu înțeleg să achiți datoriile unei țări, dar nu vînzîndu-le sufletele!

Îi rog, pe cei doi soți, să-mi corecteze vreo sută de pagini în france-

ză (poeme și antipoeme, nuvele, proze poetice, teatru), chiar să dactilografieze scrierile nelizibile. Deși ocupați, acceptă amabili.

Conversăm despre emigrare, despre [redacted] semidemocrația turcească [penitență împotriva acelora cu idei neconcordante cu Atatürk și religia musulmană, cenzura operelor [redacted] care îi prezintă pe turci într-o lumină nefavorabilă: „Le bourgeois gentilhomme", de Molière, „La Peste", de Camus (de pildă)], democrația franceză care o depășește pe cea americană (în SUA nu este admisă „stânga politică"; deci libertatea de gîndire este știrbită). Fac o glumă:

— Și Ceaușescu și Mitterand sînt socialiști. Deci, la fel!

— Haaa! Dar nu numai atît, riposteazā Jean.

[redacted]

Critica lagărelor de emigrare:

a) elemente Kafkiene: azilanții nu știu *cînd* pleacă, *unde* anume, *cum* se vor descurca...

b) elemente absurde: cel mai tîmpit evreu sovietic are prioritate înaintea celui mai bun est-european!

c) lipsa de libertate: personal, mi s-a interzis participarea din Turcia la un congres de matematică în Los Angeles; deci, caracter antiștiințific, anticreator;

nu putem manifesta în fața Consulatului American, fiind amenințați cu Yozgatul.

A murit tata'l lui Șerban, iar el juca și cînta. A aflat după o săptămînă...

Mi s-a ușurat sufletul, așa, dintr-o dată. Nu [redacted] îmi pasă că trebuie să mai aștept încă 6-7 luni la Istanbul. Ca după somn, cu creierul limpede, curat, gata de întreprins [redacted] noi proiecte.

— 05.06.89

Mă trezesc la șapte dimineața. Ce bine ca [redacted] mai trecut o zi! Aștept, ca-n armată, scurgerea timpului. Atunci țineam socoteala în zile, acum în luni. De, am evoluat nițel...

Cînd Mormînt a plecat în Canada, după doi ani de camp, mi se destăinuia:

— Parcă am scăpat din pușcărie!

Mormînt [redacted] anunțase la ONU despre greva foamei făcută în lagăr fiindcă nu-l bagă la delegat.

Îi doare pe-ăia în fund de noi!

De cînd colind librăriile Istanbulului, n-am văzut nici o carte de vreun autor român. Am întrebat la Teatrul de Stat, n-a fost montat nici un [redacted] român! (dramaturg) exceptînd Ionesco, desigur.

Atunci, care este rolul acelui Atașat <u>Cultural</u> Român din Turcia?

Aseară, la camera 18, vizionat „Avarul" de Molière, în turcește, TV2. Traducea din cînd în cînd, Yilmaz. În rolul lui Harpagon: Louis de Funès. <u>Magnifique</u> acest actor mic, extraordinar de energic și nervos. Viorel a rîs de cum l-a văzut.

Pe măsură ce teancul de manuscrise crește (creez permanent), încep să [redacted] uit pe cele pierdute [redacted] sau claustrate în România. Procentul acelora se va diminua considerabil. Numai în Turcia am ajuns la o mie de pagini (în nouă luni de zile!).

Am devenit sclavul jurnalului meu. Cu memoria încărcată să nu scap o idee, gîndindu-mă numai la el, cu frică pentru ceea ce voi scrie mîine [redacted] ori să nu fi omis ceva ieri...

Prin exilarea mea, constat că am devenit interesant [redacted] — cel puțin biografic — pentru mulți artiști.

Pe bănci, în părculeț, bulane de poloneze ieșite la soare. Brînzoase.

Fac eforturi supraomenești de-a mă lansa, [redacted] mă afirma, și nu reușesc...

Uneori am impresia că sînt cerșetor, dîndu-le la toți de înțeles (prin scrisori sau verbal [redacted]) că o duc rău.

Ce ciudat! Cînd stau la camp regret că [redacted] n-am plecat prin europeană, cînd umblu gură-cască însă regret că nu am rămas [redacted] în cameră să [redacted] studiez. Întotdeauna pe dos. Doresc să mă aflu întotdeauna în altă situație decît [redacted] cea în [redacted] care sînt. „Cănuță, om sucit"! Inadaptabilitate într-un grad ridicat? Nemulțumire permanentă de sine?

Politicul e perisabil. Economicul e perisabil. Filozoficul [redacted] e perisabilul. Literarul e perisabil. Științificul e [redacted] perisabil. Perisabilul [redacted] nu e perisabil...

-06.06.89

Nea Vasile mă ia la rost că mirosul din cameră ar fi de la punga mea cu [redacted] rufe murdare. Și doi: să nu mai suflu nasul în chiuvetă, care e fixată lîngă raftul lui cu vase.

A murit Khomeini, fanaticul religios, atît de hulit. Se vor întoarce cei 200 000 de iranieni, refugiați în Turcia, [redacted] la casele lor?

De cînd radioul nu mai merge, în cameră e [redacted] atmosferă de mormînt.

Sînt singur în tot parcul [redacted], şi o linişte mu-
tă. E ora nouă şi scriu versuri.
Dar îmi impusesem parcă să termin cu
lirica! Nu mă pot abţine?

Rău a ajuns Gică Macara! Se-apropie de doi ani [redacted] în lagar, şi n-are astîmpăr. I s-au dus ochii în fundul capului, are o privire sălbăticită şi suspicioasă, a slăbit, se plimbă de nebun prin curte de unul singur, şi-a răcit relaţiile şi cu Nea Aurel, cu Delapidare s-a certat şi-acum nu vorbesc deşi dorm amîndoi la 34-unul deasupra celuilalt. nevasta la Constanţa i s-a cuplat cu prietenul [redacted]. E ca un cîine turbat, legat în lanţ, cît e el de mic [redacted] de statură şi chel! Dar se îmbracă elegant, în culori aprinse, se uită rîvnind după femei

– Ah, ce bună e asta, mamăăă!

se parfumează ca un adolescent, şi-şi pieptenă zilnic cei cîţiva centimetri pătraţi de păr rămaşi pe creştetele capului. Fraţii i-au scris să se întoarcă acasă dacă nu poate emigra. Dar Macara refuză:

– Să m-arate lumea cu degetu' ?!

Mătuşa Clara îi face ochi dulci, susţine omul. E, şi-asta, despărţită, divorţată, naiba mai ştie! Acum a devenit femeia campului. Numai la Gică nu se lasă, vrea să pară serioasă ca s-o ia, auzi, de nevastă!

-Miroase la baie a acru, a stricat, din cauza cîrpelor împuţite cu care spălaţi vasele. Le-aţi agăţat pe conductă, lîngă oglindă. Cînd le văd, îmi vine să vărs...

Românii s-au grupat, şi lucrează-n echipe, la Hale: vopsitori, mecanici. [redacted] l-au luat şi pe Nea Nicky. Bine c-am scăpat de el! Îşi dădea toată ziua în cărţi şi se văita.

Un pocinog la Gerez. Îi arăt jurnalul în care am scris despre pictura lui, fără să-mi dau seama că există şi [redacted] propoziţii în franceză, neapreciative... A belit [redacted] nişte ochi! Eu m-am prins imediat, dar era tîrziu. Am încercat să-i trag carnetul. Apoi l-am luat cu alte întrebări...
De obicei, lucrurile îmi ies pe dos. Am vrut să-l flatez, dar [redacted] l-am jicnit!
De poezie nu se mai ocupă, îmi mărturiseşte. La plecarea mea, două doamne din lumea bună intrau să cumpere nişte tablouri. I-am prins bine, fiindcă le vorbea în turcă despre "vizita unui domn din România" — parcă aş fi venit special! M-a întîrziat să-i admir vitrina cu medalii, articolele despre pictura [redacted] sa decupate din ziare turceşti, franţuzeşti, spaniole şi lipite pe registre lungi şi groase, legate solid, pe care [redacted] săpase numele său iar pe cotor anii respectivi. Un [redacted] album foarte lung cuprindea [redacted] diplomele primite.
Ce ordonat şi minuţios! Mă depăşea.

Afirma că și-a dedicat artei treizeci de ani din viață.
Cărțile editate le etalase și pe acestea într-o altă vitrină, ca și albumele de pictură publicate. Foarte orgolios.
Gerez își câștigă viața din îndeletnicirea de secretar al rabinului la o sinagogă din Karaköy. Vroiam să-i arunc o pastilă, c-aș fi jidan după mama mare dinspre mamă!, c-ar fi chemat-o Abramovici. M-ar fi ajutat cu ceva? Dar mă controla la pulă!, dacă sînt tăiat... Ha! Ha! Ha!...
Nu se ocupă de teatru, de proză. Editurile turcești publică numai pe cei consacrați. Mi-a înmînat o carte de vizită cu dedicație.
Traducerile în franceză, respectiv italiană, i le-au făcut profesori liceiști din Istanbul.

Trăiesc din mila unuia și-a altuia. Mai corect: supraviețuiesc. Yannick se milește de mine și-mi aruncă un 400 de franci. Storc bani de la toți prietenii. Nu le cer direct, le sugerez. De la Yannick refuzasem, cînd ne întîlnisem în Istanbul. Simțeam că nu meritam pentru serviciile mele de „ghid" (care nu cunoaște orașul nici pentru el!).
Încep să [redacted] devin bogat [redacted], [redacted] aristocrat al campului: 290 $, 400 FF, și mai aștept 50 DM de la Frunză, plus un money order de la niște con-comunali din NEW YORK.

Cu banii ăștia pot să fug în Grecia! (27)

— Yilmaz, de ce n-au rîs Cumnații [redacted] cînd a apărut recenzia despre placheta mea de versuri, în „Micro Magazin"? C-a aflat tot campul! Au citit-o și răscitit-o...
— Pentru că n-au înțeles nimic, de-aia. [redacted]
— I-am pus într-o postură de inferioritate, și n-o să le convină. Vor ataca din nou.
— Ia mai dăi, mă, dracu! Ce, ți-e frică de ei?!

A ieșit Dodo Stelistu din spital, cu mîna dreaptă în ghips. Nu poate mișca degetele, doi nervi au fost tăiați. Face exerciții de scriere [redacted] cu stînga. Duce greu [redacted] lingura la gură. Merge ușor. S-a tras la față. Afirmă că n-o să mai bea, pînă nu se restabilește, nici o înghițitură de alcool. Își deschide [redacted] cont la bancă, (cu un dolar!), unde o să-i vireze [redacted] parai un prieten din America.
— Să mă iei și pe mine la concerte, Profesore, la spectacole... la francezi.
— Se-ncheie acum, din păcate. Vine vacanța.
— O să m-apuc să citesc, de corespondență...

Să afle turcii că-i critic în jurnalul meu, m-ar trimite direct la Yozgat!

- Bă, fraților, aici nu mai sînteți cu nevestele, puneți mîna și spălați-vă rufele!
Aluzie la punga mea neagră, foarte largă, burdușită cu boarfe izînite, [redacted] de 2-3 săptămîni. [redacted]
Le-am spălat azi și pe ele și pe mine!

Am fost gripat într-o dimineață, strănutam cu foc prin cameră. [redacted] Se lăsă [redacted] geamul deschis și-am dormit descoperit. Nea Vasile mi-a dat trei aspirine. Dar, fiindcă am băut în ultimele zile mereu bere, n-am înghițit nici o pastilă, însă m-am vindecat. I-am spus bătrînului că am terminat hapurile", și le-am băgat frumos în geantă. Pentru altădată...

Cînd fac baie, dacă [redacted] trag [redacted] curent, mă doare șira spinării. Trebuie să stau cu spatele lipit, să-mi țină de cald.

Mă duc la Bacal, lîngă Erol, să cumpăr un matematik defter, și dau peste un caiet de matematică... românesc! 4,50 lei. Nu-l iau că știu că are hîrtia proastă.

Nea Pompy a trimis patru sponsări, pînă acum, pe Australia. Mai rari români ca el! Dacă fiecare ar proceda la fel... Să ne-ajutăm noi între noi, aștia oropsitii! Petre, Nea [redacted] Vali, Nony care umblă cu poloneza, unul dintre Cumnați.

Petre are două sponsări, pe Canada la mătușă-sa și, pe Australia, iar alții nici una! (28)
- A murit cioara cu America, [redacted] Teacher, exclamă Dan Cumnatu. O să-ți albească peri în cap pînă [redacted] te-ai cara de-aici! Sponsează-te!
Ce dracu să mai zic?
Eugen Cumnatu e mereu trist din martie-aprilie încoace. Nu se înțelege cu Carabaș, colegul de cameră. Are două fetițe în țară, mici și drăguțe, le-am văzut în poze, se gîndește mereu la ele. Cea mică îi seamănă leit, e tare mîndru. I-am zis [redacted] că nevasta-sa e frumoasă. S-a luminat la față:
- Nu-i așa?
- Dar tu de ce nu mi-ai spus [redacted] pînă acum?
- Așteptam să [redacted] remarce altul...
Îl uram cînd stăteam la bahaus împreună, din cauza megalomaniei lui. Dar mi-era și milă [redacted] în asemenea momente. Și sfîrșeam prin a-l iubi, ca prieten de suferință.

După vestea cu blocarea Americii pe zece luni (gurile campului vorbesc și de cinci ani, ca urmare a emigrării masive din URSS), pe buzele [redacted] colegilor [redacted] n-am mai văzut zîmbete. Resemnare totală, renunțări și treceri pe alte țări. Numai cîțiva persistăm în America. Încăpățînați ca turcii. Ne luptăm cu o birocrație întortocheată, nu departe de cea comunistă.

Pierre Calderon, „Huit poèmes", Ed. L'Alcyon, Paris, tiraj: 100 exemplare. N-am văzut în viața mea plachetă mai mică! Pierre susține în prezent o teză de doctorat în filozofie, deci a lăsat poezia mai deoparte... De origine braziliană după mamă, și-a păstrat numele acesteia. Fiecare poem are patru versuri, iar fiecare vers trei-patru cuvinte. O carte conținînd, în total, 120 de cuvinte!
Nimic din viață. Pierre cade victimă scrisului intrinsec. Îmi mărturisea că auzise de Arghezi.
Jacques Courriol, „Chair absolue", manuscris de 50 de pagini, datînd din 1979. Nu vrea să încerce să-l publice.
– „La pensée universelle"?... Nimeni nu citește aceste cărți, mă asigură.
– „Saint Germain des Prés"?, încerc eu o [redacted] alternativă.
– Puțin mai bine, dar tot neluată în seamă.
Jacques construiește o poezie ~~filozofică~~, versuri albe, interogații și judecăți depline. Poemele nu au titlu, sînt despărțite printr-o linie ~~orizontală~~, se întind pe toată pagina. Cele scurte constituie adevărate aforisme ontologice. Poezia sa este mai degrabă filozofie. Consistent, ideatic.

La 17h întîlnirea cu Jacques la IEFI. Amabil ca întotdeauna.
– Je suis riche. À quoi [redacted] pourrais-je vous aider ?

– Publiez-moi un livre en France.
– Ça je ne peux pas. Je ne connais personne.
Mă gîndesc intens la cele discutate cu el, multe idei interesante, pe care n-aș vrea să le scap din jurnal. Facem un cenaclu în doi, la el acasă, cu panorama occidentală a Bosforului în ferestre.
[redacted] Entuziasmat de Ezra Pound, T.S. Eliot. Mi-arată volume din fiecare. Pound americanul știa chineză, admirînd simplitatea prin care cititorul cuprinde dintr-o singură privire o imagine întreagă, o idee [redacted] într-un caracter chinezesc, pe cînd în scrierea cu litere trebuie să-și plimbe ochii de-a latul foii pentru a sesiza mesajul. Pound mai vorbea franceză, a viețuit și la Paris, apoi italiană. Poezia cotidiană, în care intră total [redacted] nepoeticul însuși (pentru a deveni poetic!), cu caractere în chineză pe [redacted] margini, prozodisme („The Cantos"), precursor al post-modernismului.
Caută un volum de Paul Celan. Nu-l găsește. Munți de cărți pe [redacted] birou, pe mese.
– O, la, la! L'on me l'a volé!... Les voleurs de la poésie... C'est bien ça, voler de la poezie.
Și rîde cumsecade. Barba de-un cot îi dă o figură impozantă.
Amestec din nou berea cu vodca. Îmi vîjîie capul, mi se întunecă vederea. Aș scoate ochelarii, dar mi-e rușine să-i

port. Strîng din pleoape ca să mai lăcrimez, spălînd globurile ochiulare. Abuzez de bunătatea lui Jacques, [redacted] și-i solicit să telefonez în România. Dar nu răspunde nimeni la socru-meu. Cît de plăcut este să conversezi cu acest om! Ne dăm o nouă întîlnire pentru sîmbătă.

Îi deschid jurnalul unde scrisesem despre ultimul nostru rendez-vous. [redacted] Îmi mulțumește politicos, dar nu era cazul, întîlnirea noastră nu a fost „la nivel înalt" [redacted] ha, ha, ha, ci una oarecare. Îl răsfoiește din complezență, citește cîte un cuvînt, <u>nos</u>? <u>nas</u>?, mă întreabă ce-nseamnă. Se scuză că nu înțelege limba română. Mereu excesiv de modest. Cîteva noțiuni românești le-a deprins de la frate-său, care vorbește acasă cu nevastă-sa româna, ca un exercițiu pentru meseria sa de traductor.

- Limba română are o structură turcească.
- A, nu ... nu știam. De ce?
- Pentru că articolul e pus la sfîrșit. E bizar asta pentru o limbă latină, nu?
- Dar și bulgara, care este o limbă slavă, îl pune la sfîrșit (articolul). Apoi albaneza. Este o caracteristică a limbilor balcanice.
- În momentul trecerii de la [redacted] scrierea [redacted] arabă la cea latină, Atatürk a impus „purificarea" limbii turce. A scos cuvintele abstracte de proveniență arabă. Neavînd o circulație largă, n-a fost prea dificil. A interzis mass mediei să le [redacted] utilizeze, ca și intelectualilor. De exemplu, cuvîntul „libertate" nu există în turcă, l-au împrumutat din arabă „hürriyet".
- Atatürk a fost un dictator, dar cu asemenea popor numai așa se putea lucra. Atatürk a fost un dictator necesar.
- La turci nu există gîndire. Dacă mîine se instigă [redacted] atacarea Greciei, toată lumea va ataca Grecia. În schimb, dacă se va zice că grecii le sînt prieteni, toți turcii vor deschide brațele în fața lor.
- Ca o turmă mînată de la spate...
- Pe timp de pace turcii au fost, dintotdeauna, nuli! Nici oameni de știință, nici scriitori, nici artiști, nici filozofi! Și doar se băteau, năvăleau ca barbarii... N-au lăsat nimic umanității, decît războaie.

Îi las adresa mea din lagăr. El îmi prezintă revista ORACL care, deși regională, are circuit național. Mă angajez să trimit cîteva creații în franceză. Jacques n-a găsit adresa lui Alain Bosquet, promite că se va mai interesa, dar lucrează tot la Universitatea din Lion. Prin Jean-Louis Courriol a putut Sorescu ajunge la Alain Bosquet, care i-a selectat un poem pentru culegerea sa, pretențios intitulată „Les plus beaux cent poèmes du monde". A citit [redacted] antologistul toată poezia din lume, [redacted] selecționînd apoi [redacted] o sută (pe ce criteriu?).

mă îndoiesc!
Jacques îl apreciază pe Sorescu, că este cotidian și, deodată, vine cu ineditul. Că îmbină, pe nesimțite, tradiționalul cu modernul. Că utilizează planuri paralele. În prezent, fratele său, aflat la Marea Mediterană cu soția și fetițele, traduce în continuare din Sorescu. [redacted] La începutul lui iulie va merge în România, invitat de Uniunea Scriitorilor [redacted] la comemorarea lui Eminescu. Va trece și pe la Iancu Jianu. Inima îmi palpită de emoție, deci aproape de Bălcești!
- Ar putea trece [redacted] pe la părinții mei, insist eu. Le dau un bilet ca...
Jacques se strîmbă. Se foiește. Îmi dă de înțeles că a făcut destul pentru mine, că mă [redacted] sprijină financiar.
- Je suis riche, repetă iar, dar mai mult nu poate.
[redacted] Realizez că Jean-Louis este bine văzut de regimul de la București și că nu-și riscă relațiile din cauza unui terchea-berchea ca mine. Și-n plus, mașina lui [redacted], familia lui, vor fi supravegheate de securitate.
- N-o fi cumva antenă a comuniștilor?
- Fratele meu?... O, nu! El iubește democrația, vă asigur.
Curtoazietatea regimului comunist

îmi făcea bănuieli. Dar nu, cred că Jean-Louis este cel puțin neutru politicește.
Încercam să-mi scot cele cîteva mii de pagini manuscrise din România. Dar se temea și Jacques pentru frate-său.
- L'on ne peut pas prendre sur soi toutes les malheurs du monde, se scuza interlocutorul francez.
Și eu sînt cel care mă simt prost, cerșetor de servicii.
Jacques laudă „L'Inde", a lui Eliade, și mi-o pune în "brațe. O primisem și eu, cadou, de la Constantin Tacou. Ne mutăm la un restaurant în Teșvikiye.
- Să nu credeți că îmi etalez bogăția...
- Mănînc ca un rege, afirm.
Alte beri, alte fripturi. Deși sătul, [redacted] înfulec în continuare, [redacted] bag în mine să-mi ajungă pentru o săptămînă! Mai fac pauză. Mai beau din paharul cu bere. Cer o țigară <Parliament>, așa, de fantezie.
Dureri de cap profunde. Obosit de alcool. Fără chef de conversație.
- Cum este cu biserica?
- În biserică se cîntă „Trăiască Ceaușescu!"... „Rugați-vă" pentru sănătatea Președintelui Republicii So-

cialiste România"... Popi comuniști!
Ți-e scîrbă!
Jacques vorbește mai mult, eu nu mai pot. Fumul îmi dăunează la ochi. Polonezilor, emigrați pe la începutul deceniului în Franța, le făceau anumite servicii: scrisori, alimente, publicații transportate clandestin între cele două țări.
— Dar, vedeți, nu poți face totul pentru toți... Chacun à soi-même.
Facem comparație între democrațiile occidentale.
— C'est pareil, conchide Jacques.
În Franța este posibilă orice grupare, publicabilă orice părere. Nu-mi vine să cred că în dictaturile de tip sovietic există atîta constrîngere! Francezii citesc în ziare, dar consideră ca pe o ficțiune cele relatate, ca pe-un roman [redacted] ceea ce se petrece în România.
— Nici mie nu-mi vine să cred că occidentalii au atîtea libertăți!
— Ființează partide comuniste, dar și fasciste. [redacted] Tuturora li se permite să-și expună [redacted] proiectele, crezurile. L'extrême gauche, l'extrême droite
— Eu sînt revoltat acum de cei 1000 de studenți morți, călcați de tancuri în China, pentru că-și cereau drepturile și libertățile. Auzi, să treacă peste ei ca peste vite!

Miliția i-amenința. Și ei, cu piepturile de cocoși, nu cedau. Au murit și ziariști străini. Iar [redacted] Primul Ministru Chinez LI PENG, surd la demonstrație, vorbea [redacted] unei adunări despre... poluare!... (32)
O întrebare la care trebuie meditat:
<u>Este bine ca o democrație să permită manifestarea unor elemente nedemocratice?</u>
— [redacted] Mi se pare un paradox. Dacă [redacted] o democrație n-ar permite publicarea — să zicem — unor idei, fie ele și nedemocratice, atunci [redacted] n-ar fi o democrație.
Iar dacă democrația permite aceste elemente nedemocratice, care pot duce la subminarea ei, se autodistruge.
— Tocmai că nu se autodistruge democrația, ci [redacted] gruparea nedemocratică. Se videază în jurul ei, prăbușindu-se singură nedemocrația. Orice rău naște bine.
— Dar și invers, din păcate.
— Trebuiește permanent creată o bază de comparație.
Deștept acest Jacques. Din toamnă va fi desemnat să predea la o universitate sovietică [redacted] limba și literatura franceză. L-am rugat să-mi scrie, dacă s-o ține de cuvînt.

[redacted] Lungă conversație despre jurnalul lui Amiel, publicat integral. Îl compar cu al meu. Vreau să învăț. Amiel scria seara tot ce-i trecea prin cap: despre timp, despre cursurile universitare pe care le preda la Geneva, despre experiențele sexuale, pagini inegale, unele de o sensibilitate extraordinară, altele slabe, despre lucruri banale, dar și importante, autocritici și critici. Il était admirable! Le paradoxe était qu'il n'avait pas une oeuvre! [redacted] Sa seule oeuvre c'est le journal. C'est tout, mais c'est trop! Il a beaucoup écrit!

Mă trezesc țînțar pe lîngă armăsar...

— Mai scrii, Jacques?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu mă preocupă. [redacted] Pierre scrie zilnic, ca tine. Are și multe relații pe la edituri. Îți poate furniza informații.

— Eu scriu pentru a mă elibera de stresul campului. Singura mea ocupație. Altfel, aș înnebuni de-a binelea! Vorbesc serios.

— Înțeleg, înțeleg.

— De ce nu mai scrii?

— Pentru că nu mai simt în corpul meu. Tu ai în corpul tău morbul scrierii. Suferi, deci scrii. Eu nu

sufăr.

— Dar, [redacted] crează [redacted] din și despre lumea ta.

Ne tutuim nițel. Alcoolul.

— Oh, nu! Eu trăiesc, asta e poezia mea. Femei. Alcool. Tutun. Lecturi bune.

— Cu femeile e cam nasol în Turcia.

— Ei și-au făcut-o cu mîinile lor. Religia. Dar [redacted] există străine...

— Face casă bună poezia cu alcoolul?

Rîde.

— Desigur, desigur.

Ajung „acasă" la unu noaptea. Turmentat. Poliția mă căutase de două ori.

— Profesor, nerde?

— Bilmyomrun.

Nu spusesem nimănui. Am început să plec ca mocanul, cu capu-n pămînt.

Ușa blocului deschisă la perete, din [redacted] pricina zăpușelii. Polonezii, pe bănci, se răcoreau.

—07.06.89

Am plecat cu Yilmaz să vedem <u>Rain Man</u>, film cu oscaruri. Miercuri este [redacted] preț redus de la 4000 la 2000 lire. Un emigrant trebuie să profite de orice ieftinătură. Mai ales

un coate goale ca mine.
[redacted] La masă Yilmaz mă roagă să-l împrumut 2000. De acord. Ne îndreptăm, după servirea cinei, spre cinematograf. Dar cînd ajungem acolo, îmi dau seama că rămăsesem eu fără bani!
Îi propun lui Yilmaz să las ceasul la casieriță, în amanet, [redacted] și să-i aduc banii mîine dimineață. Foarte scrupulos, [redacted] refuză.

[redacted]

— I-a venit sponsarea lui Vasile.
— De unde?
— De la Cimitirul Belu. Și-a cerut să-l schimbe la „Sfînta Vineri".

(Toma) „Caragiu" vine din [redacted] turcește: Kara" + acu = omul negru care a fost la locurile sfinte.
(Nenea Iancu) „Caragiale" = Kara + acu + + Ali = Ali cel negru care a fost la locurile sfinte. Caragiali.
Sîntem turciți pînă-n măduva oaselor! Și numele, și limba influențată, și Mateiu Caragiale. Totul!

Nea Vasile intenționează să se mute (din cauza mea!) în altă cameră. Mă miră, pentru că pe Macara el l-a gonit la 34! Am atîta cinism în mine? Pot fi rău? Mă bucur!

Scriu despre personalități mărunte ca mine, despre ratați, despre mediocri. Recenzez cărți de nimeni recenzate, fac cronici la manuscrise. Oare, cine a mai relatat despre poeții Pierre Calderon și Jacques Courriol? Dacă sînt singurul, m-aș [redacted] îmbucura pentru mine, mîngîindu-i pe ei.
De ce să mă repet comentînd la infinit scriitori hipercomentați? Cînd văd un eseu despre Eminescu, nu-l citesc, mai bine recitesc poeziile poetului.

— 08.02.89
Reuniune în camera noastră. Nea Vasile constituie Filiala UMRL din Turcia. Este numit președinte, iar eu secretar. Avem optsprezece semnături. Destui s-au eschivat, curve de români. O vom trimite lui Rațiu, lista cu membri. Scriem [redacted] despre problemele din lagăr: sponsări pentru Canada, Australia; intervenții pe lîngă guvernele europene pentru a primi emigranți români; egalitate în drepturi cu evreii.
— Vreau să decid numai eu soarta mea, se scuză Gimmy Americanu, [redacted] nesemnînd.
— Vreau să dorm liniștit, răspunde lașul de Costică.
— Nu vreau să aibă belele rudele, este prudent Șerban.

— 09.02.89
Dimineața mai aderă doi membri la organizația noastră. Dar, fricoși sînt în general oamenii, le e teamă

că vine Ceaușescu și-i împușcă, de-
lăsători mai sînt!
- S-audă nevasta că am ajuns pre-
ședinte în Turcia..., se înfatuează
Nea Vasile.

Recitind pagini mai vechi din jurnal, mă
regăsesc pe mine, cel frămîntat de gînduri,
împins de sentimente neștiute, oscilînd,
neștiind ce vrea, trist și rareori vesel,
însingurat.

Fac toți pe deștepții, dar sînt proști de bu-
buie! Au început-o cu miștourile la a-
dresa Organizației UMRL. În loc să par-
ticipe...
- Ce iese la afacerea asta?...
- Așa, de pomană?...
- Să-mi apară numele în revistă?...
- Să am necazuri?...
- Eu nu fac politică!...
- N-am timp!...
- Nu, frate, lasă-mă-n pace!...
Etc.
În procent, 25% înscriși.

Citesc scrisoarea lui Nea Vasile, în cali-
tatea mea de „secretar", și rîd să mă
sparg. Nu modific un cuvînt, nu [redacted]
clintesc o virgulă — [redacted] și-ar pierde
culoarea. E dezlănțuit omul, și su-
părat. Plîngi de tristețe „salvați-ne și
pe noi că îmbătrînim în Lagăr"...,
se adresează lui Ion Rațiu, în zadar.

- Cine dracu m-o fi pus pe mine să fug,
c-aveam de toate acasă! se căiește Nea
Vasile. Futu-i Cristoșii Dumnezeilor Dum-
nezeii Cristoșilor mă-si cu cine m-a făcut [redacted]
[redacted] s-ajung milogul lor!
Acum se-alienează cu funcția lui de „pre-
ședinte". Mai uită și el de necaz. Să e-
migrezi la 53 de ani... nu-i lucru ușor.
- Nu-mi lipsea un cap de ață. Le-n-
vîrteam pe vîrful degetului, treburile.
Și mîncare, mă descurcam.
- Vasile, te descurcai tu, bă, că le zman-
gleai... șofer... transpoarte... relații. Dar
altul? completează Nea Nicky cu vocea lui moale.
- Acolo aveai o bază, bă, Piele Lungă.
Aici ne bazăm pe capetele de pat!

Un rus-turc din Adzerbaidjan a cerut a-
zil politic în Turcia. [redacted] L-au băgat la ca-
mera 21, alăturea.

Mi-ar place s-ajung un Amiel al litera-
turii române: 16 000 de pagini. Dar n-am
nici o șansă! Și-apoi, de ce să dau a-
tît de furcă domnilor critici literari?

I-am citit lui Jacques un antipoem din
creația mea: „Langage mécanique", chiar
[redacted] prea antipoem.
- C'est fait, strîmbă din buze.
- Am experimentat, zic eu, am scris
și poeme fără nici un vers.
- C'est fait, răspunde.

- Am schimbat sensul limbii.
- C'est fait, răspunde.
- Și nu-ți place [redacted] nici una din operele mele?
- C'est fait, răspunde.

Telefonat lui Pierre la 22 h. Morocănos că, de ce așa tîrziu?
Îmi mărturisește că editura Alcyon, la care a publicat el, nu există! Sau există, [redacted] dar a publicat un singur titlu: al său!

Eu sînt intelectualul care nu știe ce trebuie. Și fac ceea ce nu trebuie. Mă împiedic la tot pasul de obstacole, sau — dacă nu sînt — îmi creez. Reușesc să nu mă descurc. Să fiu slab. Nelucid. Nu percep lucrurile pe de-a-ntregul. Efemer în tot [redacted] ce scriu. Numai puncte de suspensie. Mă dovedesc reacționar? Gelos pe gloria altora? Fabricîndu-mi permanent inamici. Pierzînd totul. Suspicios permanent. Imatur. Inhibat de valorile reale. Agresiv în formă. Polemizînd cu mine însumi. Controversat. Și controversînd. Preeminent. Absent din conștiința publică. Scrupulos și lipsit de scrupule.

- 10.06.89

- Noi n-avem gîndaci sau urechelnițe în cameră, se laudă Dodo Stelistu.
- Vă dăm noi, dacă doriți, mă ofer eu binevoitor.
- Nu, mulțumesc, ești foarte drăguț, spune Dodo batjocoritor.

- Cum te simți în funcția de „președinte"?
- Ho, ho, ho! rîde Nea Vasile. Să facem o scrisoare [- circulară] s-o trimitem pe la toate revistele românești și străine, să afle lumea de organizația noastră.
- Așteaptă, întîi, să primim aprobarea de la Rațiu, statutul. Pînă acum am semnat ceva în alb.

Jacques îl stima pe Cioran, dar găsea exprimarea acestuia cam arhaică. *Un petit peu* numai, și-mi arăta între [redacted] degetul mare și arătător un interval mic cît ciocul de porumbel.

George se ține după fusta Pocăitei, deși arată fără un dinte, cu alții roși în față și mărunți, cu negi pe obraji, bătrînită. George [redacted] arată ca o floare, elegant și frumos. Dar lipsa de femei... Pe cea mai nasoală te face s-o declari regină! Pocăita rezistă la doi bărbați... îi vorbește lumea... [redacted] dar îl mănîncă pe George de bani! Femeia este prețuită în Turcia, [redacted] că e oarbă, că e șchioapă, nu contează! Pizdă să aibă!
Turcul își închide nevasta în casă ziua, să

n-o vadă alt bărbat fiindcă păcătu-
ieşte, iar noaptea o ia la trei păzeşte!
N-aş putea să zic că nu-i place şi ei...
Este, de fapt, îndeletnicirea ei cea mai
importantă.

„André Chenier, un poète à l'échafaud", pie-
să de teatru recital de Michel de Maulne.
1h 30 min. Imagini suprarealiste pe ecran la
început, realiste (de epocă) la sfîrşit. Mu-
zică foarte mişcătoare, revoltătoare, e-
xuberantă, îmi curgea prin toate venele.
Un delir poetic. Priveam cu scepticism spec-
tacolul, credeam că va plictisi. Dar nu.
Impecabil actorul, artă teatrală, calcu-
lat fiecare gest, oricît de mărunt, trăit
pînă la paroxism, variaţiunile de ton.
Cînd s-a dezbrăcat pe scenă era ud leoar-
că. Îi curgeau transpiraţiile pe gît, pe
frunte, dar nu le ştergea, făcea să se
creadă că sînt incluse în spectacol:
un poet furibund năpustit împotriva
unei societăţi. Se ambala, se potolea,
momentele dramatice, tensionale, alter-
nau cu pauzele liniştitoare.
Poeme de dragoste, duioase. Poeme poli-
tice tunătoare, un fel de Păunescu sincer.
Cîteva metafore m-au uns pe inimă, de
exemplu cea prin care se încheie: „Eter-
nitatea este văduvă de poezia mea"...
Şi versurile se rostogoleau nervoase din
gura actorului cu perucă din secolul XVIII.
Şi striga, şi acuza pe nu ştiu cine, şi
striga, şi acuza.
Iar mie îmi ardea de paralelisme absur-
de şi literatură comparată stupidă:
ce noroc pe acest André Chenier să fie
condamnat la eşafod în 1789, deve-
nind victimă a Revoluţiei şi rămînînd în
istorie odată cu ea! Eu n-am şansa
să fiu omorît de spionii comunişti pentru
a intra în memoria posterităţii!
Boul de mine!!

Dodo simte nevoia lecturii, îi împrumut
„Mînjii" lui Vasile Gurău. Stă în pat cu pi-
cioarele-n sus şi citeşte.
– Jderule, vezi să nu ţi se sclintească
mintea de atîtea cărţi, îl ia la mişto
Nea Vasile pe Grozar.
Cu ochelari în ochi, pe faţa lui ţepoasă şi
cănită de ţăran-fierar, Grozaru răs-
foieşte „Zîmbet printre lacrimi", de acelaşi
Gurău. O carte în mîna unui maimuţoi.
– Urît e, mă! se cruceşte Nea Vasile sin-
gur.

Zvonuri prin [redacted] lagăr că ar veni dele-
gatul american luni să stea de vorbă cu
românii şi polonezii care au semnat scri-
soarea colectivă de protest. Gimmy Ameri-
canu ar fi auzit de la Şube.
– Mare gogoşar Gimmy ăsta, exclamă
Tibi Piteşteanu. Teacher, ia ui-te la mine?
– De ce?
– Eşti umflat la faţă!
– De „parolele" lui Gimmy?
Să fi auzit poliţia despre demonstraţie şi
încearcă să ne potolească spiritele în-
cinse?

- Ți-am adus Micro Magazinul, ultima ediție.
- Săru-mîna!
- Să crești mare!!
- Bă, milogule, tu cerșești ziare pe la diverși, și susții că le cumperi?!
- Cerșește, mă, și tu, arde-m-aș în gura ta! Ori, nu vrei să dai bani pe scrisori sau să-ți obosești creierașul scriind?!

Nea Vasile îmi face cadou tubul de pastă de dinți al său:
- Eu nu mai am pe ce să mă spăl!

Marinarul Blond îmi propune să fugim în Franța cu un vapor „Orient Express". El are o mătușă franțuzoaică. Ne trebuiesc 500 de parai. Zice că o să urmărească toată vara în port. „Cum am reușit din România, pentru că nu-mi dădeau avizul, reușesc eu și de-aici." A lăsat acasă doi băiețași de 3 și 5 ani. Din clasa întîi se gîndea [redacted] s-o pună.

Mulțumesc lui Dumnezeu că sînt sănătos, altfel ce s-ar mai fi ales de mine?

Nea Vasile își face bagajul s-o-ntindă.
- Nu mai stau, [redacted] beli-mi-ar, vrei să m-apuce [redacted] iarna pe-aici?!

A vorbit cu un turc din Sirkeci să-i aranjeze [redacted] evadarea din lagăr, cu un tir, pînă în Germania. Îl costă un milion de lire!

Îl montez pe Yilmaz să facem rost de-un pașaport fals, cetățean francez, [redacted] canadian, sau neamț, și-atunci nu mai este nevoie de viză de „turist" și aterizăm direct în America, la New York.
- Dar bani, de unde?
- Îi cer lui Jacques sau lui Bellot.
- Dacă te prind turcii, la Yozgat cu tine! Nu te mai vezi, îți toci nervii!

[redacted] Ezit. Ce hotărîre să iau? Să mai aștept în continuare? Să-mi [redacted] pun picioarele la spinare, vorba lui Creangă? Trebuie să fiu atent să n-o ratez, că mă pot afunda mai tare.

Cînd o văd pe [redacted] Goszka, fetița de doisprezece ani a polonezilor din față, mi-aduc aminte de „Lolita" lui Nabokov, și se trezesc în mine simțuri și impulsuri sexuale asemănătoare.
I-a crescut [redacted] un curicel... și picioroaie...

De azi înainte îmi voi impune să scriu cît mai puține scrisori cu putință. Prea am irosit timpul și banii!

[redacted] Stoluri de ciori dau tîrcoale campului, și cîrîie sinistru noapte de

noapte, pînă dimineata, îmi înnegresc privirea. Senzatia de pustiu creste. Si de părăsiti în mijlocul unei lumi la fel de ostile ca aceea din care am plecat.

„Ce monde ne m'appartient pas
"et l'autre non plus"
spunea un poet român din exil.

Am atîta ură în mine contra capitalismului, dar trebuie să scriu poeme anticomuniste pentru a fi publicat! Paradoxurile vietii...
Nu voi mai asculta „Europa Liberă" pentru că m-a împins pe o cale gresită. Spune numai ce îi convine. [redacted]

Nedactilografierea manuscriselor mele constituie un mare handicap. Redactorii editurilor nici nu le citesc, sau le răsfoiesc, „ciupind" cîte o pagină ici colo.

J'ai mal à l'aise.
J'ai très mal à l'aise.

Vara aceasta [redacted] fierbinte va fi și lungă și dură. O să ies din ea stors. Simt lipsa poftei de viată de pe-acum, depărtarea de casă, parcă niciodată n-aș fi avut o familie, niste părinti. Singur de cînd lumea! Supravietuindu-mi...

- 11.06.89

Fost cu Yilmaz, Viorel și Daria la plajă, în partea europeană, „Florya" se numea. Apa mizerabilă, cu alge, ziare, nayloane, meduze. Geamandurile legate cu sfoară, pe care erau înșirate inelușe de plastic, tinînd-o la suprafată. Spatiul de înot [redacted] era împutinat, adîncimea maximă nu depășea statura unui om. Intrarea: 1500 TL.
Marea rece. Yilmaz a intrat numai cu picioarele, l-am stropit eu. Viorel deloc. Iar Daria nici nu s-a dezbrăcat, n-avea costum de baie!
- Dacă n-are costum de baie, am remarcat eu, cu-atît mai bine!
Apoi un döner, sendvici cu carne prăjită, [redacted] gustos dar insuficient.
Am plecat dezamăgit. Atîta litoral, și neamenajat? Nici pe sfert din calitatea celui românesc. Atîta litoral, și n-ai unde să faci baie?
Nu prea le place turcilor baia!
Femeile [redacted] se udau îmbrăcate sau în furou.
Am pierdut masa de seară, înlocuită de un litru (!) de lapte la Erol, pe bordură, comentînd și înjurînd repartizarea cotelor de emigrare.

Rusul-turc, venit de cîteva zile, a dispărut din camp. Instruit de Ali, bulgarul-turc, caută să fugă în Grecia.

-Mai culcă-te, mă, june cornu-n pernă, că ai ochii cît cepele! Îți pui toată ziua picături în ochi. O să rămîi orb. Ce-ai scrie de dimineața și pînă seara, nu știu! Încerci să faci din nimic mult? Lasă-le boalelor de cărți, că nu-ți aduc nici un ban. Îți consumă tinerețea! Du-te după femei, bea! Trăiește-ți viața! C-ajungi mîine, poimîine ca mine, fără dinți în gură, și te-ntrebi cum te-ai distrat în anii ăștia? Și-o să-ți pară rău.

- De cînd n-ai [redacted] mai văzut pizdă-n ochi, Ioane? Ha! Ha! Ha!
- Du-te-n pula mea! În ochi?! De doi ani n-am mai băgat pula în pizdă, nu mi-am adăpat armăsarul!

Lumea vorbește că Madam ia bani pe noi și de-aia nu este interesată să plecăm repede. Leafa ei.

Mi-amintesc cum mi-a zis Jacques:
-Hai, mă, să-ți dau și ție niște bani, că știu că n-ai.
Și-a scos nepăsător două hîrtii verzi din portofel, două, auzi! Atîta sumă nu văzusem în mîinile mele de cînd eram în camp! Îmi venea să-i pup tălpile, să mă tîrăsc în fața lui ca un cerșetor! Îmi lăcrimau ochii de bucurie privindu-l. Iar el zîmbea binevoitor, parcă ar fi fost Dumnezeul în persoană, radios! Pînă acum, munceam de-mi săreau capacele pentru a zecea parte numai!

- 12.06.89

Telefonat la ICMC. Madam m-asigură că a trimis telexul la UNHCR, cum îmi promisese ultima dată, dar D-na Durante a răspuns că [redacted] Roma este plină, deci nu pot fi transferat, iar America [redacted] este închisă. [redacted] Prin urmare deoarece a primit zeci de scrisori pentru mine, de ce nu încerc să emigrez în altă țară?
- Dar e posibil?
- E la fel de greu, face Madam.
S-aștept pînă la sfîrșitul anului cînd [redacted] s-ar putea putea ca delegatul american să vină la Istanbul și, [redacted] după interviu și vizita medicală, să plecăm direct în America (fără a mai trece prin Italia).
Consider că nu este adevărat, dar Madam vrea să ne mai îndulcească așteptarea adăugînd o speranță în plus.

Pe la prînz a apărut în camp o delegație ONU. Se interesa de hrană, curățenie. Dan Mache a propus să facem o scrisoare colectivă și să le-o înmînăm.
- Să fi avut noi pancarte și să le fi

iesit înainte: „Egalitate cu evreii"...
Néa Vasile și Grozaru au încercat să înmîneze jalbe, dar Madam nici n-a stat de vorbă cu ei.

- Joi, la organizație.

Este foarte diplomată cucoana. Campiștii așteptau impacientați pe bănci, în timp ce delegații se ospătau, glumeau.
Yilmaz regreta c-a pierdut ziua de lucru. [redacted] Se gîndise, mai mult sub insistențele mele, că-și expune și el situația. Pe musulmani nu-i mai ia nimeni, își fac moschei și se roagă pe străzi. Țările creștine nu văd cu ochi buni religia [redacted] mahomedană, cu toată libertatea de credință pe care [redacted] pretind că o respectă! Iar Yilmaz este mai mult român decît turc, mai degrabă ateu decît evlavios. La Paris există, ca atare, rasism mai pronunțat contra arabilor, decît contra negrilor. Ultimii se integrează mai ușor.

Mă roade această pierdere de vreme prin lagăre. Demonstrație, n-are curaj nimeni...

- Ne pun turcii gîtul! Ăștia nu știu multe. Dacă eram în altă țară [redacted]..

Prin „a ne ajuta între noi" fiecare înțelege „să fie ajutat", dar nu și „să ajute pe alții"!

-13.06.89

Mă scol obosit. De cîteva nopți nu pot dormi. Vestile [redacted] proaste se țin lanț. Ion Solacolu m-anunță că se rediscută problema refugiaților vietnamezi din Asia. Și aceștia vor trece înaintea noastră. Așa că, să nu-mi fac iluzii că plec în decembrie! Nici măcar atunci, auzi? Solacolu recunoaște că exilul românesc nu este organizat. Comparîndu-ne cu polonezii care au și guvern în afara graniței Poloniei. Deci, sîntem iremediabili pierduți. N-o să aibă cine interveni pentru noi.
I-am scris Părintelui Gh. Calciu la Washington [redacted], un plic umflat de copii, și o misivă plîngăreață, vai de mine, vai de noi, vai de mine, vai de noi... Din inimă curgeau lacrimile, nu din creier. Îl vor mișca?

Răsfoiesc notele lui Eliade asupra „Indiei", volum pe care Constantin Tacou, directorul Editurii L'Herne, a binevoit să mi-l trimită. Sub formă de jurnal-reportaj, [redacted] sper să mă direcționeze și într-o scriere obiectuală, nu doar subiectiv-impresionistă ca aceasta [redacted] prezentă. Dar, la urma urmei, fiecare cu personalitatea sa. Deși la mine este vorba de lipsă de personalitate!

Întîlnirea cu Jacques se lasă întotdeauna cu o masă la restaurant. Sîmbăta trecută m-am descurcat singur pînă la el acasă, din Tacsim am luat-o pe strada Consula-

tului Belgian, am cotit după Alemania
Hastane la stînga, apoi la dreapta și iar
la stînga pînă la AK Geami, pe malul
Bosforului unde închiriase Jacques un
apartament spațios la un iugoslav. Ploa-
ia m-a făcut ciuciulete, n-o prevăzusem
și-am plecat fără umbrelă. Ca să nu
întîrzii, am înaintat ca Nică nein-
fricatul prin potop. Mai întrebam cî-
te-un drumeț rătăcit ca mine
 -AK Geami, nerde?
 - AK Geami, nerde?
Ziceau ei ceva în turcește, dar mai
arătau și cu mîna, suficient pen-
tru orientarea mea. Am sunat pe mai
multe butoane la intrarea blocului
pentru că numele lui nu era înscris,
pînă cînd am văzut numele slav.
Amabil permanent, Jacques a ieșit în
ușă, a aprins lumina pe scări, mi-a
oferit o cămașă nouă și un prosop.
De cinci șase ori am încercat să tele-
fonez în România. Cînd suna ocupat,
cînd nu răspundea nimeni la socru-
-meu. „Să fi plecat în concediu?...
Să fi schimbat securitatea numă-
rul ca să ne taie orice legătură?"
Îmi notasem să discut cu el despre
filozofie și femei. Nu prea am reușit
nici unul din subiectele propuse.
Am răsfoit cîteva volumașe puse în mî-
nă. Între timp, Jacques privea pe fe-

reastră, prin fumul țigării, strîmtoa-
rea luminată.
Franck Viellart, „Tiphereth", poezie calmă,
de natură liniștită, a unui poet mulțu-
mit de sine. Viellart este profesor [redacted]
de franceză la Universitatea Marmara
din Istanbul. Îl cunoaște personal pe
Jacques de la Colloque de Cerisy-la-Salle.
Mario Andrea Rigoni, „Variations sur l'im-
possible", meditații filozofice. Titlul m-a
atras dintru început, și subtirimea (!) căr-
ticicii. Jurnal de idei. Aforisme filozofice
(pare un pleonasm?). Aș numi orice [redacted]
studiu despre filozofie ca meta-(filozo-
fie). Nu se mai poate clădi nimic [redacted] decît
pe ceea ce a existat. Ca s-o pornești cum-
va de la un zero (absolut?), mi se pare
o variațiune asupra imposibilului. Ri-
goni glosează pe idei vechi, înnoindu-le
de sensuri. [redacted] Oare este filozofia o mito-
logie? Devine, orice știință, mitologie?
O furnică urcă pe jurnalul meu, [redacted] se
plimbă printre litere [redacted]. N-o suflu
de pe hîrtie. O las. Fiecare cu drumul său...
Îi aduc lui Jacques o plasă de ziare,
reviste și cărți românești din exil, [redacted]
cadou pentru frate-său.
—Există și o literatură de emigrație. E
bine să o cunoască, accentuez.
Jacques promite că i le va înmîna. Jean-
-Louis a plecat deja în România, mai
întîi la București, unde aflu că este
găzduit de Sorescu, pentru Centenarul
<Eminescu>, apoi la Iancu Jianu.

Din nou pas de chance, aș fi vrut să [redacted] transmit prin el o scrisoare nevesti-mi și să încerc recuperarea cîtorva manuscrise. Cîte-un pic, cîte-un pic...
Încercăm să discutăm filozofie. Jacques îl preferă pe Heidegger, la care eu sînt nul! Cu greu mă face să pricep ce înseamnă Da-sein, cuvînt intraductibil în franceză (nici în română).
– Să citești, și după-aia ne confruntăm. Acum n-avem ce!
Îi solicit „Fiinta și timpul", dar îmi împrumută „De l'origine de l'oeuvre d'art". Termen: pînă duminică, următorul rendez-vous.
Mă simt ca un elev.
Consum bere [redacted] împreunată cu bitter, el bea numai tării. De data aceasta mă abțin să mai întrec măsura, al doilea rînd cer Fanta la cutie, rămîn cu gîndirea limpede.
Cinăm lîngă IEFI, la un restaurant grecesc. Costul: 26000 lire. Salături orientale, colorate, înzorzonate, picante. Mîncăm, de fapt, amîndoi din toate odată! Procedez și eu [redacted] după el!
Schimbăm idei despre religie și societate. Mă surprinde, afirmînd că preferă ortodoxismul catolicismului. Mai ales că, trecînd cu mașina pe lîngă liceul la care predat trei ani, rîde din

răsputeri:
– L'imbecilité catholique se mélangeait à la bêtise turque!
Colegiul său era condus de maici.

– Florin este un băiat foarte muncitor, conchide George.

– 14.06.89
– Fir-ar mama ei a dracu de viață, se răstește Nea Nicky, că nu [redacted] pot de supărare! M-am trezit pe la unu, și n-am mai [redacted] adormit. C-o țin și pe [redacted]-aia încurcată, [redacted] să se mărite-n mă-sa!
– Cine?
– Nevastă-mea. Mai bine-aș crăpa!
– Am visat azi-noapte că un val de funingină ne-a cuprins pe toți din cameră și ne-am dus la veceu să vomităm.
– Și eu am visat pojă, se scoală Nea Vasile din pat.
– Că m-a respins un puțoi de delegat, cu cămașa scoasă din pantaloni. Plecam [redacted] acum [redacted] în Australia cu alde Puiu, brașovenii... I-a [redacted] chemat la Organizație să semneze pentru bilet... Mor de necaz... Ce le [redacted] scriu eu acasă? Că mă-ntreabă mereu!...
Să le spun la rîndul meu ce-am visat? Că nevastă-mea se căsătorise cu altul, că-mi întorsese spatele deși se făcea că eram în aceeași cameră, nici nu vroia să se uite la mine, se dezmierda cu celălalt, și vorbea despre amantii ei:
– Și sînt niște futălăăi, mamă doamne!

Iar ea simțea [redacted] o plăcere vulgară și absconsă... Îmi părea rău.

Dimineața, cînd pătrunde lumina pe geam, abia aștept să mă dau jos din pat și să m-apuc de scris. Un sentiment, ca o dulceață, mă încearcă. Și mă bucur în mine. Mai trece timpul, iar eu rămîn cu impresia că: [redacted] nu degeaba.

- Am belit-o cu emigrarea! sare Groparu.
- Băga-mi-aș pula-n ea!
- Ținuți într-un gheto, adaug și eu.
- Mi-aduc aminte în armată, zice nostalgic Nea Nicky, un răcan avea un caiețel cu poezioare...

  Trist se-arată firul ierbii
  care crește printre spini,
  Dar mai tristă este viața
  omului printre străini.

- Îți vine să plîngi.
- Ce-au de gînd să facă cu noi? Că n-or să ne țină aici pînă murim!
- Dar crezi că-i pasă cuiva?

La scrisoarea colectivă de protest, semnată de treizeci și șapte de „acceptați americani", către UNHCR, Ambasada Americană din Roma, USCC din New York, nici un răspuns! A trecut o lună jumătate. Aceeași birocrație ca în comunism. Același stil de a se dispensa de indezirabili. Aceeași politică de forță din partea nomenclaturii.

Revăd jurnalul, revăzîndu-mă pe mine. Și sînt fericit că nu m-am lăsat pierdut, deși m-am împrăștiat de-a lungul a vreo mie de pagini — dacă punem la socoteală și cele sechestrate în țară.

Mă captează masa rotundă, susținută de Antonia Constantinescu, Maria Mailat, Bujor Nedelcovici, Ion Solacolu și Dinu Zamfirescu, și publicată episodic în „Dialog". Probleme care mă preocupă în exil. Învăț din experiențele altora: trebuie să mă <u>adaptez</u>. Dar, chiar și la rău? Sau, mai ales?! Nu știu pe cine sînt ei supărați, se ceartă ca să-i audă lumea, fac gălăgie pentru nimic. I-auzi, de ce scrie orice nae român venit în exil?
Răspund eu: pentru că e liber! Se simte descorsetat.
I-auzi, că suferă de veleitarism, amatorism, documentarism, mărturisism.
Răspund eu: și ce dacă! Te poți căca în pofta omului de a-și pune pe hîrtie ce dorește? Foaia suportă orice, iar timpul va discerne. Dacă omul are ceva de spus, are ceva care îl apasă pe inimă, ce-ai cu el? Indiferent dacă se exprimă prost, neestetic, și nu literaturizează. Așa simte el! Poate se defulează. Poate este orgolios. Poate nu se defulează. Poate nu este orgolios. Trebuie să ceară aprobare (ca în „România") pentru a deveni scriitor? Sau [redacted] cei sus citați văd în

acești scribi nevinovați concurenți potențiali care le „fură" din public și admiratori? Pare-mi-se că sînt deranjați fiindcă „meseria" lor stă la îndemînă oricui, și nu mai este ca în țară, unde se publica doar prin relații la edituri și reviste, de care nu prea duceau lipsă. Simt o invidie din partea celor mari (în afară o să le mai cadă din nasul pe sus!) față de anonimi. Situație pe dos, dar reală. În România eu nu puteam să public un rînd, B.N. publica romane groase. Cum l-au refuzat o dată, cum a fugit. Eu am fost refuzat de o infinitate de ori!
[Am, oare, curajul să fotocopiez pagina și să o trimit lui Solacolu? De ce nu!? Doar în Occident [redacted] există libertatea conștiinței! Și nu spun adevărat? (Este numai în teorie?)
— Dar îți vei face dușmani, îmi șoptește o voce dinăuntru! Te pricepi la așa ceva nemaipomenit!!
În comunism am criticat comunismul (vezi jurnalul). În capitalism critic capitalismul. Deci, n-am loc [redacted] pe globul ăsta!]

[redacted] Cu Selatin și [redacted] Yilmaz la film „Rain Man", în Kadıköy. Patru Oscar-uri. Cu Dustin Hoffman (din „Kramer contra Kramer") și Tom Cruise. Psihologic, pe placul lui Yilmaz. Sonorul în engleză, dar sînt tufă de Veneția, sau de Istanbul!

[redacted] Scrisul în turcă. Periodic, îmi mai „suflă" Yilmaz. Raymond nebunul ține un jurnal migălos (ca mine!), are memoria cifrelor (ca mine!), patima număratului (ca mine!), naivitate accentuată ([redacted] ca mine!)

L-așteptăm pe Yilmaz în holul poștei. Telefonează lui Ali în Canada, să-l sponsoreze.
Un turc cu mustăți răsucite se-așează la rînd. [redacted] Poartă șalvari cu turul pînă la genunchi, se poate căca o săptămînă că nu-i umple! Privit de la spate îți dă senzația de pitic cu picioarele scurte. În cap, un fes alb. Este turc sadea!

La 12h40min vine poștașul. [redacted] Aștept la poliție. Numele meu strigat de trei ori.
— Ce ciudă au pe tine machedonii! îmi spune după aceea Yilmaz, așezat mai într-un colț. Știi ce te bîrfeau? N-aveau ochi să te vadă! Că ai relații în afară...
— Să scrie și ei dacă vor să primească scrisori.
— Multora le ești antipatic.
— Nu știam. De ce?
— Eh!... Că scrii... Că publici...
— Dar de ce nu scriu și ei? Îi opresc

eu?
– Pei, ce, crezi că e ușor? Cine [redacted] stă toată ziua pe bancă și joacă table? Cine bea [redacted] ultimul ban?
– Spune-mi-i pe nume, îți promit că vreau să știu numai pentru mine.
– Ei, lasă!...
Într-adevăr, primesc cele mai multe epistole din camp, dar și muncesc enorm.

Dezinfecție de formă contra gîndacilor. S-a pompat numai puțin la [redacted] bucătărie" și în holul camerei. Castronul cu măsline al lui Nea [redacted] Vasile, este împînzit la cîteva ore după „dezinfecție".

Băieților din camp le plac filmele porno și sexi. După care, se închid în baie...

Păreri despre acest jurnal notate în jurnalul însuși:
„Citind — chiar în aceeași zi — paginile scrise cu trudă, talent, spirit de observație, sinceritate, am retrăit alături de voi atmosfera lagărului (care își justifică oarecum numele dacă l-am transcrie «Te-chin S-o cac»). Datorită acestei descrieri, suferințele celui ce se decide să-și ia lumea-n cap sunt mai clare."
(V. Frunză, Scrisoarea din 8 iunie 1989 către Autor)

Încropesc un metajurnal.
Să comentez comentariul despre jurnal:
sinceritatea prea mare este dăunătoare, nu ar trebui s-o mai dau la iveală (mă refer la publicare așa rapidă), poate duce la scandal sau la compromitere [redacted] morală;
truda ar fi indicat s-o folosesc în altă parte, de exemplu: de cînd tot încerc să încerc și iar să încerc să fac un roman?
spiritul de observație mi-este banal, cotidian, și adesea indiscret, îmi poate crea dușmani;
iar despre talent? nu am talent pentru lucruri importante, ci doar privit cu lupa, în mizilicuri... –

Mircea Dinescu, „Moartea citește ziarul", își păstrează stilul de tinerețe [m-a atins la sentiment (!) prin „Proprietarul de poduri"]: cotidian poietizat (rimă, ritm), cuvinte rare, neologisme, imagini șocante, un amestec de tradițional cu modernism. El aparține încă Generației '70 de poeți români, astăzi depășită de mînjii de la '80.

Hingherii au năpustit în camp și-au luat căteaua albă. O ascunseseră dracii de copii polonezi și români, dar au descoperit-o banditii. Au otrăvit-o în urletele [redacted] băiețeilor și suspinele fetițelor. Apoi, or s-o jupoaie.
Eram la cantină, n-am apucat „specta-

colul" de la început. Vasile Ingineru ne ținea o „conferință" despre economie, firme particulare, stat, Hong Kong, Taiwan, și România. Vorbește întotdeauna înfocat, toți îl ascultă. Ne îngrămădisem șase inși la o masă de patru. Căscam gura. N-aveam curajul să-l chestionez de teamă să nu fac vreo gafă. Parcă mi se pusese un nod în gît. Maxilarele îmi erau încleștate. Sînt antitalent la tehnică! N-o să pot face bani în America. N-am nici spirit de comersant. M-am simțit mărunt de tot, cît sînt eu de profesor de <u>științe exacte</u>! Tăceam, ca să nu [redacted] cad de rușine în fața celorlalți.

Am primit 400 de franci din Franța, de la Yannick. I-am mințit pe toți — inclusiv pe Yilmaz, căruia îi mai destăinuisem din secretele mele intime, și care știe singurul de existența jurnalului, cei din cameră fiind atît de dobitoci [redacted] încît nici nu-și dau seama că notez sub ochii lor despre ei! —, deci i-am mințit pe toți [redacted] românii din camp că banii sînt de pe urma vînzării plachetei mele de poezii. În realitate nu s-a vîndut nici un exemplar, toate au fost dăruite! [redacted]
Am insistat [redacted] înspre pe lîngă Yilmaz să procedeze în așa fel încît să-i anunțe pe Cumnați. Nu de alt-

ceva, dar prea și-au bătut joc de mine că scriu poezii. Ei și macedonii. Am vrut să le fac în necaz, să-i oftic. Cine se cred ei?
Și cum îi interesează numai parelele (cărțile n-au valoare pentru ei, fiindcă nu se beau, nu se mănîncă), le-am dat peste bot chiar la capitolul lor.
— Și mai aștept un cec în toamnă, mint din nou.
Am răspuns la insulte cu o escrocherie... trăind într-o lume decăzută...
Cumnații mă privesc, acum, cu ură:
— Bine de tine că are cine să-ți trimită bani, și nu muncești.
— Dar scrisul și cărțile pe care le studiez nu sînt tot o muncă!?...

— 15.06.89

Nea Vasile își scoate dosarul cu scrisori, cereri, traduceri, dovezi și merge la Madam. Îi traduce Ștefănescu. Nervos din cale-afară, [redacted] Nea Vasile înjură, trîntește. Se-mplinește anul de cînd a fugit, și... nimic! Stă cu marfa-n soare! I-au căzut dinții, [redacted] chelia s-a pronunțat, i-a albit de tot părul...
— Vasile, cum te duci, așa te-ntorci. Emigrant ai fost, emigrant rămîi. Știe ea, Madam, cum să te-nvîrtă, că doar de-aia e pusă acolo!
— Păi, nu-i trag una-n cap, bă, Piele Lungă! Că tot mă ține aici... Pe român îi dă la o parte ca pe-un căcat, și-l ia pe sovietic. Unde e dreptatea?... A mîncat-o lupii!

O turmă de pisicuți afară, pe platforma blocului. Babá lé-a pus lapte direct pe ciment, și-i strigă, ca pe păsări. Sar mâțiii, cu cozile-n sus, miorlăie. M-apropii de moș și-l întreb de câini:

— *Kiopek, nerde*?

— ...[Bolborosește pe turcește — de obicei îmi vorbeá pe bulgărește (!), ca fiind amîndoi din țări comuniste]... ..*Yaramaz komisar*!...

Apare Selatin.

— Ce-nseamnă *yaramaz*?

— Rău, zice.

Babá arată la gît, că le-au luat hingherii gîtul.

Mi-e dor de nevastă, s-o mîngîi, s-o giugiulesc, să ne lungim în pat împreună, s-o alint, s-o împac cu vorbe frumoase, șoptite, să stingem lumina, să conversăm pe întuneric povestindu-ne atîtea și atîtea de cînd [redacted] ne-am despărțit, cum s-a descotorosit de securitate, ce părere aveau prietenii și vecinii și rudele, ce necazuri a avut, ce necazuri am avut, cum s-a descurcat, cum m-am descurcat,

să-i deschei capotul roșu, ea să zîmbească, să-i ating sînii, ea să zîmbească, să-i pun mîna pe picioare pînă sus, ea să zîmbească și să-nchidă ochii, să-i ating coapsele, ea să-nchidă ochii mai tare și să dea capul pe spate, s-o sărut pe gît pe umeri, ea să respire [redacted]

(48)

îndesit, [redacted] să se frămînte, să-i frîng trupul în brațe, ea să se îndoaie, să palpite, să-i ating cu mîna stîngă chiloții perforați trăgînd de ei barbar și grăbit și mascul, să-i rup din furie sexuală furoul, „ce faci?", s-apăs cu degetul partea cea mai sensibilă a femeii, ea să miște și să se întindă, s-apăs cu degetul partea cea mai sensibilă, ea să geamă ușor, reținut, să m-arunc pe ea ca un hulpan, „mai stai, nu așa repede", să-mi trec plăcerea nebunească prin tot corpul, „hai, hai" să miște din ce în ce mai tare, înfierbîntată, surexcitată, transpirată, „hai", să scîrție al dracului de groaznic dormeza, „hai", să-mi potolesc dorința, „hai, dăi", să m-abțin să nu mă termin înainte de vreme, să gîfîie, să gîfîie, să gîfîie, să mă strîngă cu mîinile, să-mi înfigă unghiile în carne, să m-abțin de [redacted] la durere, să urle de satisfacție, să mă strîngă deasupra ei, să-mi [redacted] să-i intre

împingă fesele

mai adînc [redacted], „dăi, dăi [redacted]... aaaaah! aaah...", să mă muște cu dinții de clavicu-

imprime

lă, să-mi [redacted] semne, să-i storc trupul cu ură, să-i rup mameloanele în gură, „vai vai", să obosesc, să se smucească întărîtată, să-i iese din vagin, „uuuf, nu ești bun de nimic!", să și-o „bage [redacted] singură cu mîna, nervoasă și iute, să mă umplu de malahie, să fiu epuizat, să salte nărăvașă „așa, așa", să variez, să-i umplu bazinul de spermă,

să scoată sunete animalice, să chiuie,
să mă prindă [redacted] după grumaz,
să-și încleșteze picioarele [redacted] în
jurul [redacted] alor mele ca să
nu scape, să țipe, „ai... ce bineee!",
să-i bată inima ca o tobă în piept,
să m-apuce cu ghearele, să [redacted] zice baltă
pe așternut, să dau să cobor, „mai stai"
să o scot, „nu, mai stai", să mă strîn-
gă tare, tare de tot, să mă epuizez, să
nu mi se mai scoale, „mai vreau", să
ne odihnim unul lîngă altul, „mai vreau",
să ne ștergem cu prosopul, „mai vreau",
să ne spălăm la baie, „mai vreau"
să-i [redacted] arăt în jurnal descrierea
cea mai intimă, să-i fie rușine, să-mi
fie rușine, să-mi consum flacăra mas-
culină, „mai vreau"...
Scriind și recitind, mă excit singur. Nu
se mai poate, trebuie să merg la bordel!
Deși [redacted] Selatin și Yilmaz îmi relatau că
prostituatele stau ca niște vaci, reci,
iar, după 2-3 minute, cînd te simt c-ai
variat, te-aruncă de pe ele.
- Pînă la vapor ți se face poftă iar,
mai ales dacă te și gîndești...

- Farmacista, Profesoara de Engleză scriu din
Canada Mătușei Clara că e greu, [redacted]
că nu le-ajung banii, că nu s-au obiș-
nuit...
- Pizdele alea să nu se mai vaite de greu-
tăți în Canada, că le fut în gură! S-a-n-
vățat să stea numa'-n pulă la turci!
Acolo sînt femei destule, te și roagă,
nu ca aici, închise în casă și aco-

perite la față. Turcilor le sclipesc ochii
după străine. Canadienii au pizdă căcălău,
se pișe-n ea! Nu mai ține să „muncești"
cu lindicul, destul l-au frecat [redacted] în Istanbul
le-au făcut la turci daravela mare!
Cine se mai uită la „oala" lor? interna-
țională!... Au apărut fetițele, taică, fără
floci... Trufandale...

Dacă mai stăm mult în lagăr, Daria o să
nască. Este însărcinată în [redacted] șase săp-
tămîni. N-a putut să se căsătorească
legal cu Viorel, nu le-au permis turcii,
le ceruseră s-aducă dovadă din țară că
n-au mai fost căsătoriți.
—Sînteți nebuni? Cum anume? De la cine,
în mod personal?

Întotdeauna sînt în contratimp cu cei
din cameră, eu mă culc prea tîrziu, ei
se scoală prea devreme. Ne bruiăm re-
ciproc. Ne perturbăm.
Oamenii, cînd sînt la ananghie, în loc să se
unească, se mănîncă între ei ca animalele.

Oricît ai încerca să fii de bun cu toată lu-
mea, nu reușești.
Te pizmuiesc. Te sabotează.

—16.06.89
Am devenit uituc, caut ceasul exasperat
și, cînd colo, era la mînă!

Din nou probleme cu ochii, mă ustură, mă
înțeapă, sînt obosiți. Trebuie să [redacted] ud
fruntea des cu apă rece, și pleoapele. Văd
ceţos, ochelarii mi-e rușine să-i port

prin camp pentru că ar ride golanii de mine. [redacted] Îmi pun picături. Dorm după amiaza pentru a-mi odihni ochii, dar sînt mereu tulburi, măriți, injectați. Recomandabil ar fi să mă las de citit și scris, dar mi-e imposibil. Nici măcar nu reduc cantitatea. De-o săptămînă de zile mă forțez să înțeleg Heidegger. În zadar. „În zadar striga împăratul ca și leul în turbare/Umbra morții se întinde tot mai mare și mai mare."
Se consumă lumina [redacted] pupilelor mele. Mă va paște întunericul. Veniți să-mi aduceți strălucirea soarelui. Plouă în inima mea. Și cerul s-a colorit. Am dureri de vedere și de amețeli. Lentilele oculare mă înșeală, îmi prezintă o lume falsă. Ochii mă trădează, fug de mintea mea. Ochii mă sabotează. Ochii au luat-o razna, în afara timpului.

Madam aruncă știrea, pentru a potoli spiritele înveninate, că delegatul american va trece prin Istanbul, ne va intervieva, și vom decola direct spre SUA. Probabil în octombrie sau decembrie. Ar fi prea frumos ca să fie adevărat. Dar n-am timp s-o cred s-o cred pe băbuță! E o psiholoagă dată dracului! A simțit tumultul campului. Și încearcă să ne amăgească la nesfîrșit cu vorbe în vînt. (50)
Să fi [redacted] auzit de proiectata demonstrație? Deși eu cred că nu va fi posibilă.
-De ce să-mi pun eu curul la bătaie?! se fofilesc majoritatea.
I-am face de pomina lumii pe birocrații de la emigrare!

Nea Vasile s-a întors cu coada [redacted] între picioare de la Organizație. Le-a rezolvat simplu: No!... Austria no, America no, Danemarca no, Canada no sponsor, Turcia yes!
- Bre, Nea Vasile, te opresc ăștia aici, au nevoie de d-ta, fac eu mișto.
- Păi, ce, eu sînt prost? Mai bine fug. Nu vor ei să-mi dea viza? Las', că mi-o iau eu singur! În Bostanci. Am vorbit cu omul. Mă sui în tir pînă în Germania. Ia uite, bă!
- Asta ți-e [redacted] ultima șansă, Nea Vasile. [redacted] Vezi boxiorul (I-arăt poza lui Cristian Morea din „Lumea Liberă"), a ajuns în cîteva luni la New York. Acum e pe ring, la profesioniști. Dacă rămînea în campul din Istanbul, pînă în ziua de astăzi n-avea nici un răspuns, nici măcar acceptul. Dar a fugit, cu Emil, la greci, de-acolo la italieni, și-apoi direct în America — Dumnezeul știe cum! Se zice că l-ar fi ajutat Silaghi, un alt pugilist român

din State. Boxioru a fost cel mai descurcăreț din camp.
– Cînd i-a văzut Madam poza, a exclamat „Bravo lui!", rîdea moșul știrb.
– Ce era să mai zică? L-a durut în fund pe Boxior și de dosarele ei, și de legi, și de tot! conchide Groparu.
– Nu știi că, întotdeauna, drumul cel mai lung pentru a realiza ceva, este [redacted] drumul legal?!, adaug și eu.

Nea Vasile este întărîtat, nemulțumit, supărat, drăcuie mereu, se zbate trimițînd scrisori peste tot. [redacted] Dar primește numai vorbe...

Un „corespondent" din Tel Aviv îl sfătuiește să meargă la Ambasada israeliană din Turcia și să declare că este evreu.
– Isac Shamir... rînjește Nea Vasile cu doi colți... Isac Shamir...
– Să te f... în dinți, jidanule, glumește Nea Nicky.

Să spună că [redacted] bunicii sau răs-bunicii au fost evrei. Dacă nu-l cred, să-i încînte că vrea să treacă la religia mozaică.
– Fugi dracu de-aici că nu sînt păgîn, bori-m-aș în gura lor, să-mi schimb credința! Dacă asta am moștenit de la mama...

Dacă nici așa nu sînt de acord, să le prezinte ce meserii știe. Cum omul [redacted] este șofer, mecanic, are

șanse să prindă un contract pe doi ani. [redacted] Ambasada israeliană îi dă viza în douăzeci și patru de ore. Capătă pașaport. Dar trebuie să participe 60 de zile la concentrare.
– I-auzi, bă, acum să mai mă [redacted] bat și cu arabii, în deșert! Ce, și-au găsit fraierul, [redacted] îîî?
– Nea Vasile, du-te bre în Australia. Scrie-i lui Nea Pompy să te sponseze moral, la Sydney.
– Dar ce, am omorît pe tata? Aveți minte, bă! Acolo e ultimul refugiu. Numai naziștii s-au retras [redacted] aci, să nu-i mai găsească nimeni.
– Păi, de ce nu l-ai omorît pe tatăl-dumitale, Nea Vasile, mă prostesc eu. Puteai acum să pleci în Australia!!
– Ce vorbești, mă? Tata a murit de moarte bună.
– Să-i dea Dumnezeu sănătate!

Mă atrage gîndirea simplă și sinceră a oamenilor de rînd. Caut să o prind identic. Poate mai scap [redacted] însă nuanțe.

Bășina cu delegatul de America se adeverește. Sîntem în bătaia zvonurilor. Tot [redacted] campul vuiește. Dima Ingineru m-a oprit pe stradă. „Pentru ca știrea să aibă mai multă credibilitatea [redacted] te-au pus pe tine ca sursă de informație."
– Să mă lase dracu cu palavrele lor! N-au ce face, și născocesc verzi și uscate?

Exodul bulgarilor-turci spre Turcia, cu zecile de mii, ne va înrăutăți situația? Noi griji printre campiști. Îi bagă în Acibadem? Ne înghesuim iar?

Situația nasoală din RSR îmi convine. Vorbesc cu malițiozitate! Dar este adevărat. [redacted]
În primul rînd: am motiv[redacted] să cer azil politic și să fiu crezut.
În al doilea rînd: nu regret c-am plecat.
În al treilea rînd: [redacted] prietenii, rudele, nevasta în special — simțind duritatea pe pielea lor — îmi vor aproba gestul, deci mă vor urma cei care trebuie să mă urmeze.
În al patrulea rînd: matematicieni, editori, redactori străini vor fi mai sensibili la durerile mele acceptîndu-mi lucrări mai ușor.
(Din păcate, al patrulea rînd nu s-a adeverit. Capitaliștii sînt capitaliști, în orice situație. Fără milă!)

M-apuc să-ntorc lumea [redacted] de unul singur. Invidios pe orice succes al vreunui coleg. Mereu frustrat, mă cred. Permanent ratat, în orice fac.

- 17.06.89
A fost rece afară. M-am învelit cu două pături. Noapte plină de [redacted] imagini. Am visat casa de la Bălcești ocupată de alții. Vroiau s-o demoleze. S-au dus amintirile mele! Pe Tania și Vasilică îi desluseam, strada pavată, ulița lu' Geonea. S-au dus amintirile mele! Fotbalul jucat în stadion, pe pestache, să nu ne prindă Nea Pantelică, paznicul. Scăldatul la Olteț, toată ziua. S-au dus amintirile mele! Haimanăreala prin pădure, după mure, la Rugii Popii. Furatul de struguri din viile de pe coastă. S-au dus amintirile mele! Plimbatul pe centru cu Relu și Ninel. Filozofarea [redacted] amatoricească din fiecare seară cu Cost. S-au dus amintirile mele! Băutul în restaurantul comunal, bere de Craiova sau Poeni, coniac, sau biter. Glumele și bavardajul pe chestiuni politice sau feminine. S-au dus amintirile mele!

O muzică în surdină [redacted] colorează fondul sonor, și [redacted] murmure de veselie îmi însoțesc coardele sufletului. E dimineață, și renasc. Geamul: [redacted] albastru curat. Groparu s-a sculat de la cinci, și a ieșit pe hol să fumeze. Acum [redacted] sușotește cu Nea Nicky. Nea Vasile respiră înfundat. M-am trezit, dar nu cobor din pat, nici nu deschid ochii. Am vezica plină, însă mi-e lene să mă golesc la [redacted] toaletă. Rabd în mine, oscilînd între plăcerea somnului și sforțarea de-a nu urina.
—Ah, cine a curmat viața melodiei spiritului meu?
Se-așterne o liniște ca după ploaie.

Yilmaz face glume sumbre:
– Florine, noi doi o să plecăm ultimii... Vatandașii campului... Cînd o să iese ultimul pe poarta lagărului, ieșim și noi după el. Pînă atunci...

Aștept întîlnirea de mîine, cu Jacques, ca pe-un examen din Heidegger: ce-am înteles eu, și ce anume trebuia să înteleg. Să constat cît de departe sînt de realitate. Destul de necomestibil acest Heidegger.

Să presupunem că sînt prost, mediocru veleitar, impostor, ipocrit, netalentat, slab pregătit, nebun, nărod, cu o ambiție nejustificată, orgolios peste măsură, fără cultură filologică și filozofică..., să presupunem că am toate defectele din lume. Atunci, de ce scriu? Tocmai de-aia! Pe mine m-ar pasiona să citesc memoriile unui alienat mintal de la ospiciu, [redacted] pentru că vor fi sincere și deosebite, decît ale unui pretins cărturar, plin de fumuri, tratînd lectorul de sus, îmbîcsite de citate, denumiri, butade și referinte, înflorituri gratuite sau ascunzișuri după deget — ca să se vadă!
Chiar dacă nu au valoare creațiile-mi, dar este singura cale de a mă realiza, remarcîndu-mă. Este un paradox, nu?

Mai bine să [redacted] compun prost, decît să nu compun deloc! „Scrieți, băieți, oricum, numai scrieți!", își îndemna [redacted] Heliade Rădulescu confrații.
Voi găsi eu [redacted] un public al meu, iar dacă nu, îl voi forma.

Am intrat al treilea la facultate, și am terminat primul. Dar nu mi-a folosit la nimic!

Dan Machedonu mă bîrfește că am pile, și de aceea am obținut acceptul.
Nea Vasile vorbește urît la adresa mea, aflu de la Dodo Stelistu.
Nea Nicky nu mă suferă, din cauza disputei cu aprinderea sau stingerea luminii.
Karabas mă jignește.
Cumnații mă disprețuiesc [redacted] din cauza poeziilor.
Bețivii Gimmy, Costică și Relu își rîd de mine că nu consum alcool. „Laptele e pentru oameni bolnavi"...
Femeile din camp mă tratează ca pe-un puști.
Cei care muncesc, ca pe-un parazit.
N-am [redacted] cea mai neînsemnată nuanță pragmatică. Sînt un idealist neacomodat.
Nu pot să fiu ca ei!
Îmi bag și eu în cîră cu toți [redacted] fotografii, și necioplitii, și smintiții.

Zilele fără scrisori sînt melancolice și goale. Ca un pom desfrunzit. Scheletic.
În zilele fără scrisori sînt singurătatea.
Am intrat în a zecea lună de camp, și viitorul meu este incert...
Nu mai am încredere în oamenii mari, în propagandă (de stînga sau de dreapta), în teorii (proletare sau burgheze), în promisiuni. Da, sînt pesimist.
Am rămas din nou "solo-voce" în cameră. Ceilalți s-au "dus la [redacted] treabă. Conversez cu acest jurnal, care-mi ține de urît.
Glasuri [redacted] anfantine pe coridor, dincolo de fereastră, în mai multe limbi. [redacted] Un casetofon voios, dat la maxim, [redacted] rezonează trist în inima mea.
Părculețul e plin de gură-cască apatici, cu fruntile încrețite. Băncile sînt [redacted] ciorchine. În [redacted] grădină alți pierde-vreme, cu burțile la soare, întinși pe pături.
Am o mîhnire în suflet, cît pentru tot globul!
Nu mai citesc [redacted] ziare de exil cu aceeași aviditate ca la început. Articolele sau ideile se repetă. ~~Se~~ iau unii după alții. Sau, ceea ce se transmite la radio, [redacted] tipăresc ele, pentru mine fiind un <u>déjà vu</u>.
Clocesc în pat, cocîrjat, meditez, meditez, meditez. Este unicul lucru pe care știu să-l fac!
Urăsc America pentru că nu vrea să mă ia, pentru că mă ține ostatec. O să-i arăt eu! (54)
Să regrete că nu m-a apreciat la momentul oportun. Urăsc America!
Ce diferență există între un lagăr de concentrare nazist [redacted], un lagăr de muncă forțată sovietic, și un lagăr de emigrare actual? Decît de ordin fizic. Pentru că psihic sînt <u>la fel</u>. Ce fel de legi "umaniste" sînt acestea occidentale care mă separă de familie? Ce fel de "democrație" occidentală este aceasta care, în Vest fiind, îmi interzice să particip la congrese științifice?
Mi-au amuțit toți încurajatorii. Și-au dat seama că nu pot minți la infinit. Că realitatea capitalistă e nemiloasă.
Sînt sătul de "gogoși" radiofonice!!
De ce nu informează, domnule, clar: se stă în lagăr atît, se respinge atît, se pula calului...?
Se ocupă doar de fleacuri, făcîndu-le din țînțar armăsar. Își bat joc de destinele noastre. Ne-aruncă pe drumuri. Ne închid și ei gîndirea (să gîndești numai anticomunist, nu este și asta o limitare!?) ca în Orwell. Ne îndoctrinează ca marxiștii, prin atîtea articole de prost gust. Ne iau mințile cu tehnică, sex, și consum. Ah, mi-e scîrrrbăă!

Am prins ultima căruță de emigrare, și aia cu roțile hodorogite.
Voi ajunge un anti-comunist, [redacted] anti-capitalist, anti-detoate! [redacted] Îi urăsc pe toți. M-au amăgit. Am căzut în capcană.

Sînt unii care pleacă după șase luni, zdruncinați, alții după doi ani [redacted], pasivi.
Polonezii se refugiază în alcool, își au și nevestele cu ei, cîștigă bani pe comerț, trece timpul mai ușor.
Eu mă plîng toată ziua, ca Nea Faruk.
Astăzi am cheltuit 19000 lire pe lapte-praf pentru Bebiță. Cum să-i trimit pachetul? Karabaș îmi promite că încearcă prin vaporeni, marți vine unul din România în Harem. Karabaș lucrează la un magazin acolo, și-i cunoaște. Să am încredere?
Suma asta de bani mă dezechilibrează pentru o săptămînă. Îmi dă planurile peste cap.

Scene homosexuale în cameră, improvizații. Bătrînii se fac că se joacă, dar...
- Stai să ți-o înfig, [redacted] I-oa-ne.
- Cotăie-l nițel!
(Gesturi imitative. Impulsuri.)
Cam grețoși, babalîcii.

Nea Vasile îmi propune să fugim cu tirul pînă la München. De-acolo pot să trec în Franța. Costă 1 000 000 de lire. Plătește el. Este un tir turcesc. [redacted] Nu se desigilează decît la destinație. A aranjat cu șoferul. Tentantă aventură. Dar riscantă. Pușcăriile din Turcia sînt cele mai grele!

- 18.06.89

Opera lui Soljenițîn nu este literatură, ci ideologie.
La fel Churchill care a luat Premiul Nobel în literatură pentru scrieri socio-politice.

Mint și capitaliștii, de-ngheață apele! În primul rînd reclamele sînt umflate, necontrolate.
Articolele politice nefondate.
Evenimentele minore din alte țări sînt exagerate, iar cele majore și negative ale lor trecute cu vederea, ori superficial tratate.
Și comuniștii și capitaliștii transmit semiadevăruri. Fiecare privește fenomenele prin prisma sa, deformată.
Dreptul la emigrare nu este respectat nici în Est nici în Vest. Primii nu-ți dau viza de [redacted] ieșire, ultimii viza de intrare.

[redacted] Întîlnirea cu Jacques. Inițial nu-l găsisem acasă. A apărut după zece minute, cu celebra lui barbă. I-am lăsat alte cărți și reviste românești de exil pentru Jean-Louis Courriol.
I-am prezentat publicațiile mele de matematică, volumul de poeme din țară, pozele cu „celebra" baracă. I-am mărturisit c-am scris [redacted] marilor Todorov, Cioran. Desigur, cred că fără să mi se răspundă...
[redacted] Dar cînd să [redacted] telefonez nevestei, telefonul lui Jacques defect! Și Ely, Mihai m-așteptau.

nerăbdători...
- Pașaport fals? mă interesez.
Jacques n-are nici o idee. Am aflat că turcii „fabrică” pentru 1000 $ un pașaport fals, „cetățean străin”. Mai costă 500 $ un (de) bilet de avion (pînă unde?). Sumă fabuloasă pentru un pîrlit de emigrant.
La 11 h 30 min dăm fuga la poștă, Jacques mă duce cu mașina. Îmi plătește o parte din jetoane. Răspunde socru-meu. Ely, după așteptare, plecase descumpănită cu copilul în Rovine. Credea că s-o fi întîmplat ceva cu mine (?). De trei ori sun. Se întrerupe, și mă trezesc vorbind de unul singur. Rog să o anunțe urgent pe Ely că am telefonat.
- Ce face Bebiță?
- Bine.
- De ce nu-mi scriu cei de la Bălcești?
- Nu știu.
- Mama s-a operat?
- Nu. Trebuie să plece la băi, la Felix, peste cîteva zile.
- Am depus actele și pe Franța, și pe Canada. Plec [redacted] în țara care mă acceptă prima.
- Ely a mai primit [redacted] vreo scrisoare?
- Nu.
(Mă gîndeam la nr. XV, pusă în plic la Mama-Tina.)
- Adresa dată de Fănică a fost bună. Familia aceea s-a dovedit amabilă, că mă ajută.

Voi retelefona pe 16 iulie, tot dimineața. (56)
După acest rateu ne-am întors. Jacques își lăsase prietenii [redacted] acasă. A sunat glumind:
- Est-ce que je suis là? (!)
S-a discutat despre situația din China. Eu am fost mai mult spectator. Mica deschidere spre democrație se închide la loc. O anumită libertate economică atrage proporțional o liberalizare socială, pe care gerontocrația (cuvîntul prinde nuanță peiorativă, în sensul de „învechitura”) nu l-a înțeles, tributară unor vremuri depășite.
Apoi, despre evenimentele din Algeria, diferende religioase între membrii unei familii în care mama este creștină (franțuzoaică) iar tatăl musulman (arab). Franțuzoaicele nu se obișnuiau ele să stea [redacted] „sechestrate” în casă etc., (după) „tradiția islamică”, să fie inferioare bărbatului. Avînd dublă naționalitate, și-au luat copiii de mînă și [redacted] s-au înapoiat în Franța. Algerienii după ele, să le fure copiii. Dacă n-au putut, le-au amenințat cu moartea. Panică pe femei! Stupoare în rîndul opiniei publice. Se povestește cazul unei ~~franțuzoaice~~ care lucrează în Istanbul, are patru copii, și a primit o scrisoare de amenințare cu moartea. Speriată, s-a dus la consulat, care nu a putut să-i asigure protecția, și-atunci femeia s-a întors grabită în Franța.
Văzîndu-mă că tac, [redacted] îmi iscodesc viața

Intru și eu în joc, cu alte cuvinte. Răspund despre România imbecilizată, despre „nebunul conducător", cum îl numesc "chiar ei.

Se-aude soneria. Vine Pierre.

– Comment va la poésie? mă gudur pe lîngă el.

– La poésie ne va pas, rîde.

Pierre pregătește o teză de doctorat în filozofie, nu mai pierde timpul cu altceva.

– De ce nu scrieți romane, povestiri, sau nuvele? mă dovedesc [redacted] cam indiscret de curios.

– Pentru că eu sînt limitat, povestirile nu-mi plac, iar construcție de romancier nu am. Poeziile mele sînt „impulsuri", susține.

Este simpatic la vorbă, în gura lui se colorează limba, zîmbește și subtil.

– În Franța există poeți, dar [redacted] nu și buni critici de poezie. Pe undeva Alain Bosquet. Mai rar. Apoi, poezia nu se citește. Doar se publică!

– Ha! Ha! Há!

– Cronicile de poezie sînt rare, și scurte, și superficiale, reia.

[redacted] Astăzi au loc alegerile [redacted] pentru Parlamentul European. Jacques și Pierre se sfătuiesc pe cine să aleagă. Ne deplasăm la Institutul Francez. Sînt afișați vreo unsprezece candidați, printre care și din Partidul Comunist Francez! Mi-arată, și-ncepem să rîdem. Există și „partide" apolitice, pentru [redacted] mine: bizar! De exemplu, cel ecologist.

Luăm cîte o bere la terasă. Excelent. Ei răsfoiesc afișele propagandistice.

– Ce vă tot chinuiți, sar eu, alegeți unul la întîmplare și terminați povestea! Pierdeți atîta timp!

– Deh! Un bun francez nu trebuie să gîndească așa. Fii atent, c-ai depus cerere [redacted] pentru Franța!

– La noi era mai simplu. Se prezenta un singur candidat. Nu-ți mai „rodeai" mintea.

– Aia democrație! S-alegi unul din... unul! Partidul unic. Cu alte cuvinte: nu există decît varianta aceasta, vă rugăm să alegeți!!

Mers la Familia Normand mai devreme decît era stabilit. Pe stradă m-a prins ploaia. Îngîndurat cum eram, observ că se oprește un biciclist lîngă mine. Era Jean, se ducea la votare. [redacted] Ne-am reîntîlnit în apartamentul său. Îmi corectase și dactilografiase o parte din manuscrise.

– Ați [redacted] găsit greșeli (de ortografie, gramatică, exprimare forțată)?

– Puține. Neînsemnate.

Le consemnase cu creionul. M-a bucurat [redacted] pentru că scriu aproape foarte bine, dar și întristat, din cauza acestui „aproape", deci încă mai comit erori — după zeci de ani de franceză!

Am prînzit la ei. Am gustat o prăjitură

cu mult unt, combinată cu alta vitaminizată (multe căpșuni), preparate de Jean! Marie-Hélène nu gătește prăjituri.

[redacted] Pe Jean îl pasionaseră cele două nuvele „Gioni" și „La valise verte-pâle", pe care le-a citit, atras de acțiune, fără a le îndrepta erorile. L-a captivat conținutul, neglijînd forma.

- 19.06.89

Am pus la punct un nou manuscris „Recueil d'exercices poëtiques / (prépoèmes)", voi încerca să-l imprim în Franța, expediindu-l pe la cîteva concursuri (minore). Am mai tradus „Spre împlinire", singurul care [redacted] figura în varianta românească dar nu și în aceea franceză. În plus, am adăugat alte opt, formînd cincizeci în total. Voi [redacted] bate din nou la poarta „Noréal"-ului, sau la „Toison d'Or".

Ceartă cu Nea Vasile din cauza foarfecii.

Nea Nicky: (Referindu-se la mine, care am stat toată ziua în cameră, migălind pe hîrtii) Mai ieșiți, bă, și vă plimbați! Că ajungeți la balamuc! Vă luați la harță din nimic.

Nea Vasile nu ține discordie în el. Ne împăcăm rapid, dar într-o manieră mutuală. Scandalul provine din faptul că nici unul nu cedează, nu admite un compromis în fața celuilalt.

Merg pe drum, stau pe bancă, mă uit la televizor, pun scrisori la poștă... și nu văd decît sponsorări, delegați, Italia, Canada, interviuri, America, vize, accepte, pașapoarte, avioane, Franța. Mintea mi-e plină de gînduri, mi-e burdușită. Nu e de mirare de ce azi am fost total indispus, n-am vorbit cu nimeni, posac, închis în carcasa sufletului, morocănos... Cei din cameră au sesizat... Dar, pe plan creativ, m-am dovedit brici.

Bolovanul de Nea Nicky (cît e de mare atît e de prost!) nu mai poate de bucurie că i-a promis Mitică Silvianu, din Australia, că-l sponsorează. Bine c-o să-i vină, fiindcă se tot văita pe-aici! Îmi făcuse capul banită! Era invidios pe brașoveni („Frații Petreus") că pleacă înaintea lui, deși făcuseră delegatul odată, dar el fusese respins.
- Stai mă, omule, îi zic, să te vezi cu sacii-n căruță!

Marius Nebunu [redacted] împlinește cinci ani de camp. S-a înnoit și el. Parcă arată altfel! Cămașă nouă. Pantaloni noi. Tenesi noi. L-au îmbrăcat Șerban și Profesorii de Biologie. Din milă.
- E român de-al nostru.

La început am crezut că e un gest carita-

bil de la Madam. Dar cei trei sînt [redacted] mai religioşi, pioşi lui Dumnezeu.
Atunci, mi-a [redacted] picat ideea să-i fac şi eu un cadou, desigur neînsemnat. Dar constituia un gest. I-am dăruit cîteva ziare româneşti, ca să-mi mai ocupe timpul. Mi-a mulţumit radiind. Se vedea şi el băgat în seamă.
— Suflet de om!
Dar, la [redacted] cantină, observ că Mustafa Poliţistu îl cheamă.
— Ce s-a întîmplat?
— Am lipsit ast-noapte. Am fost în port. Vreau să fug. Nu pot să emigrez... după cinci ani!...
Cu dosarul lui (de nebun) numai pe motive umanitare ar putea să-l ia vreo ţară nordică.

-20.06.89
Pe la nouă dimineata, Dodo Stelistu bate în uşă. Eram la baie.
—Hai repede!... Ionela Prodan, olteanca ta, pe Radio Üçi... la turci...

-Ai dracu patronii din Istanbul, grei de plată! Cînd bagă mîna în buzunar, parcă ar da de arici! Bă, ăştia ar vrea să le munceşti...fără bani!

-Lagărul este o închisoare liberă. Am plecat de la un mincinos şi ne-am trezit cu tatăl lui!
— Ce tatăl lui, tata mare!!
— Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, să sperăm că vom pleca şi noi.

Îl chestionez pe Jacques:
— De ce se scrie cu doi de n?
— C'est comme ça, răspunde.
Limba nu este logică (nici grafic, nici fonetic). Trebuie admisă aşa cum este. Au existat acei „lingvişti nebuni", care încercau să regularizeze limba, s-o mecanizeze, s-o încorseteze. Nu puteau să accepte arbitrariul limbii: nu există nici o legătură logică între cuvînt şi [redacted] obiectul desemnat, între semnificat şi semnificant (Ferdinand de Saussure).
De exemplu, un lingvist a vrut să transforme gramatica într-una perfectă, înţelegea el ca: toate verbele să fie de conjugarea întîi, deci terminaţia er şi declinarea ca atare.
Altul a dat o etimologie bizară cuvintelor franţuzeşti; de pildă:
loger = l'eau + j'ai = j'ai [redacted] l'eau [redacted]

Astăzi, la 12, [redacted] şi-a anunţat Madam venirea în camp. M-a înveselit Dan Cumnatu cînd [redacted] mi-a spus. [redacted] Deşi, personal, consider că ne va aduce veşti rele. Dar este un obiect

de discuție. O schimbare. Era lipită o hîrtie pe geamul blocului. Îl pun pe Yilmaz să traducă din turcă, în timp ce eu îmi aruncam privirea pe întreg textul. Mai furam cîte un cuvînt în josul paginii. „Bă, m-arăt surprins în gînd, ce seamănă cu româna!... ora... înscrisi... Bă, dar e ca-n română!!... vine..." Cînd mă uit mai atent, era scris în... română! Yilmaz, însă, se forța să traducă în continuare din turcă! Anunțul era și în poloneză.
Se fac presupuneri. Eu cred că ne va comunica situația complicată cu emigrarea în America, sfătuindu-ne să schimbăm pe alte țări, căutînd sponsori, dacă nu [redacted] vrem să așteptăm ani de zile! Dacă [redacted] acum locurile ni se [redacted] fură de evrei, de la 1 octombrie — celălalt an de emigrare — ne vor fi șterpelite de vietnamezi. Noi tot de căcat sîntem lăsați! Oricum am da-o!
Alții zic că va fi în legătură cu scrisoarea colectivă, că FBI-ul ar fi aflat de plănuita demonstrație din fața Consulatului American, și [redacted] caută să ne amăgească. Ar fi, desigur, o rușine pentru [redacted] Statele Unite! Ce-ar mai trîmbița rușii în ziarele lor, o politică antiemigrațională.
Mai circulă și supoziția că delegatul american american va trece prin Istanbul, unde vom face interviul, fără a ne deplasa la Roma.

Lumea așteaptă curioasă. Vasile Inginerу lipsește de la servici. Alți „lucrători" s-au învoit și ei. Pînă cînd și Yilmaz, deși refuzat, spera în minuni.

Aseară am văzut un film turcesc la camera 18. Obsesia turcilor: femeia! Acțiunea: într-un sat din estul îndepărtat. Un bărbat fură o fată, [redacted] o trage după el în munți. Ca să nu fugă, o leagă cu funia și o tîrăște [redacted] ca pe o vacă! O pune într-o situație de [redacted] sclavie. Fata se împotrivește, dar el o forțează. Mentalități primitive. Se termină tragic. Din ideea de puritate morală, se spînzură.

—Vine Madam să ne dea muie, [redacted] cobește Sebadin. Am un prieten care a emigrat, tot din Acibadem, după opt luni: șase aici și două în Italia. Îmi scrie „Bă, ce faci, bă, acolo, nu mai pleci? Vrei să te pensioneze ăia?!"
Într-un fel, sau altul, plătim această emigrare: cu ani de camp, cu nervi, cu despărțiri de familie...

Francezii îmi sar, toți, în ajutor. Trei epistole primite azi din Franța. Toți întrebîndu-mă ce doresc, pentru a mă servi.

La ora unu Madam intră la cantină. Noi, buluc! Tensiune mare. Jumătate din mese au fost scoase, și sala [redacted] arată a-cum a semi-deșert. Ne înghesuim în fund. Yilmaz nici nu terminase de mîn-cat, cu tava în față. Ne cheamă pe rînd. Anis e primul. Numai ochi [redacted] sîn-tem toți. Cei din spate ciulesc urechile. Nea Faruk este al doilea. Numele de familie nu i l-am știut niciodată! Nu-me tătăresc, în orice caz. Madam se înțelege cu ei în turcește. Polonezii sînt deficitari la capitolul acesta, nici u-nul nu știe [redacted] turca, noroc doar cu Sali [redacted], turc-bulgar care • ciripește poloneză. Singurul pinion de legătură.

Îl așteptăm pe Yilmaz, cu inima crescîn-dă, să se întoarcă la loc. Din puți-nele cuvinte turcești știute (yok, burda), ca și datorită [redacted] denumirilor toponimice, ne dăm seama că delegatul american va veni la Istanbul, nemaideplasîndu-ne la Ro-ma. Un zumzet de voioșie străbate sala de la un cap la altul, ne privim, zîmbim, frecăm palmele, ne [redacted] renaște roșeala în obraji. Zvonul anterior s-a ade-verit. O scurtare a timpului de cel puțin o jumătate de an. „Ah, să le dau telefon acasă, să le-anunț bucuria! Doamne!" Uit toată durerea așteptării.

Giulio Andreotti, Primul Ministru Italian, declarase în „L'expresso" că nu mai ac-ceptă ca Italia să fie centru de tran-zit pentru emigranții spre America. Lagărul de la Latina s-a desființat. Și-apoi au existat atîtea cazuri acolo. Andreotti reproșa americanilor că la Roma delega-ții SUA refuză mulți azilanți, care „rămîn pe capul nostru", suna indirect decla-rația Primului Ministru.

– Dar eu aș vrut să merg și-n Italia, să stau și pe-acolo! se plîng Stelică și Tibi [redacted], piteștenii, care sînt neîn-surați, n-au nici un copil în țară să întrebe „unde e tati?".

Acceptele și refuzurile pe SUA, date de ONU, nu se mai iau în considerare. Ceea ce nu prea-mi convine. Dosarele de la Roma, al meu foarte bun, cu zeci de re-comandări, nu mai au valoare. Pierderi importante pentru mine. Declarația, destul de tare, și minuțioasă, ca să nu scap nimic, devine nulă. Va trebui s-o învăț. Acum sînt egal cu un refuzat! Yilmaz, nici nu visa el!

– Mergem amîndoi cu avionul! ra-diază de fericire. Îmi luasem orice speranță!

Dar cei cu sponsorări pe Canada sau Australia nu [redacted] intră la delegatul de America. Oricum sîntem vreo sută douăzeci. Va fi trierea dură? Se-anunță că în prima săptămînă din septembrie facem delegatul, urmînd să plecăm în trei

luni. Voi petrece, oare, revelionul în America?... 1990...
[redacted] După acceptul delegatului, [redacted] voi telefona urgent ca Ely să depună actele de emigrare. Poate în vara lui '90 ne întîlnim în State. Mamă, Doamne! Să-i spun [redacted] băiatului „Mihai, tati pleacă în America, țara aia mare și frumoasă... te-aștept și pe tine..." Și lui Mihai să nu-i vină a crede, și să topăie, și să mă reîntrebe, și s-o tragă de mînecă pe maică-sa...
Apare Nea Vasile și-o ia tare pe Madam.
— Mi-a venit viza americană.
— De unde? rîde Madam. De la Bush?
— Trebuie să merg la studii... [redacted] Doamna Ursula...
Mă nimeresc pe-aproape, traduc grăbit.
— Dacă el face studii la vîrsta asta, întoarce Madam capul într-o parte înfundîndu-se de rîs, eu... îmi dau doctoratul!... Hai, gata, out! Out!
Mi-era rușine pentru Nea Vasile.
— Ce zice, bă?
— Că, i-auzi, să-i aduci dovada scrisă, nu pe vorbe. Caut să-l mint pentru a-l consola.
— Treceți-mă și pe mine pe America... Smarandache...
— Smadarache. Păi, bineînțeles, zîmbește Madam. Tocmai tu să renunți la America?!...
Deci, cei care-au fugit în Grecia au luat-o-n bot!

De bucurie, am plecat cu Yilmaz, Selatin și Sebadin în oraș, să facem poze. Am cumpărat [redacted] un rol-film împreună. (62)
Intrăm la feribot. Eu cu Sebadin, care e mai mic, intrăm cu un singur jeton, lipiți unul de altul. Ne observă supraveghetorul, strigă după noi, situație penibilă; ca să nu iese cu tărăboi îi pun repede în palmă [redacted] jetonul.
— Bă, Profesore, îți faci țara de rîs, constă Selatin, mai afectat ca [redacted] toți.
— Se face ea singură, numai e nevoie de mine.
— Eu nu știu, nene, se scuză și Sebadin, dacă mă întreba îi puneam că <u>maniak</u> <u>adam</u>, și m-arată cu degetul.
Pe feribot ne postăm lîngă două gagici, studente la arhitectură, zbîrlite la păr, ochelari de soare. Începem să vorbim despre ele, tare, porno, tocmai pentru că nu ne înțeleg.
— Ai fute-o pe-aia?
— Ohoo!
— Ia uite ce craci are!
— Vedea-m-aș între ei!
— Ce creată e!
— Unde? Sus? Jos?
— Dă-o-n pula mea!
— De ce ești egoist?... A noastră!!
— Traduce Yilmaz!
— Băăă!
— Să-i dai limbi!
— Asta-i scoate lindicul afară!

— O sparge!
— Te-nmoaie ea, cre' că!
— Ia uită-te cu binoclul de-aproape [redacted] la una din ele. Se
la trei centimetri, să-i studiezi pielea.
Și altul cu lupa pe la spate.
— Să te ducă la nebuni!...
Din Eminönü la Gülhane. [redacted]
Pe drum discutăm numai despre femei.
— Bă, n-am bani la mine.
— Stai și tu o dată capră! Și te umpli de bănet.
— Ce vorbești, bă!
Intrarea în parc: 500. Plătește Yilmaz. Nu înaintăm douăzeci de metri că găsim un restaurant. Vrem să ne așezăm la o masă dar garson-ul ne refuză: Este pentru familiști. Pentru puritatea femeilor, concept idealizat la maxim, [redacted]
Partidul Islamic din Turcia a propus chiar autobuze separate pentru cele două sexe!
Am băut patru bere, am fost de zece ori la veceu, ne-am pozat, și ne-am făcut iluzii cu America.
— Decît să rămîn în Turcia, mai bine mă-ntorc în România! afirmă Sebadin. Noi îi zicem „Sabahhatin cu doi de haș". Mamă, se enervează de moare!

O pereche de nordici la o masă vecină.
— Bă, ce bulane are aia!
Selatin o agasează, privind-o cu binoclul. Fata pune mîna la ochi.
— Încă un rînd de bere!
După care mă trezesc și eu.
— Para yok, bira var!
— He, he! rîde garson-ul [redacted] plesuv.
Am cheltuit o groază de bani. Am regretat frumoasa petrecere din parc.
— 21.06.89
Vasile Inginerul mă jicnește că stau acasă toată ziua, și-mi fac gînduri pentru că n-am ce „face".
— Ia să vii obosit de la muncă?!...

Ast-noapte n-am putut să dorm din cauza băuturii de ieri. Surexcitat și de vestea neașteptat de bună de ieri. Astăzi mă refac.

Am băut patru sticle de lapte. Record! Mi-a făcut cinste Karabaș. Susține că a rezolvat cu expedierea pachetului meu, prin vaporeni, în România. Din Constanța, unul Mircea l-a trimis la Craiova, pe numele cumnată-mi, [redacted] pe care acum o cheamă (după cununie) Munteanu, diferit de Niculescu (socrii) ori Smarandache,

Încerc să înșel vigilența securității, deși e vorba de un simplu lapte praf! Dar ea vrea ca familia din țară să se simtă neajutorată! Deci: "ne ajută" ca să nu ne ajutăm!!

[redacted] Karabaș e nemulțumit de [redacted] Eugen Cumnatu, cu care se ceartă mereu. Stau în aceeași cameră.

— Nu-mi face campul atîta tensiune, cît omul ăsta!

Acum au dispută privind un dulap în care își pun hainele. Ba că lipsesc bani, ba că ăla în sus, ba că ăla în jos ... Etc.

Gh. Zamfir la Ankara. Concert.

Primit, după o lună jumate, pachetul cu cărți de la V. Frunză. Mă duc la poștă în Karaköy.

— Vă costă 3250 de lire.
— N-am nici un chior la mine.
— Romen?
— Romen.
— Mülteci?
— Mülteci.
— Problem?
— Problem.
— Romania problem, Bulgaristan problem, Yunanistan problem, [redacted] Poloniya problem...
— Sosializm problem, generalizez eu.
— Türkiye güzel?
— Güzel, aprob din cap, oricum e mai bine.
— Güzel, întărește funcționarul poștal. Tamam, O.K.

Îmi dă niște bonuri, plătește unul în locul meu, primesc chitanța de achitat suma, mă servesc cu o țigară, nu fumez dar o accept de dragul lor, trag cîteva fumuri, semnez, mă întreabă dacă am nevoie de bani de vapor.

— Çok teșekkür, trepidez eu. Çok teșekkür, nu știam cum să le mulțumesc mai plecăcios.

Mergeam pe drum săltînd. Doamne, cîtă milostenie! Eram mișcat de gestul lor.

Pe 23 iunie, azilanții cu sponsorări particulare canadiene vor face delegatul. Pe 04 iulie, azilanții cu sponsorări [redacted] particulare [redacted] australiene [redacted] se vor deplasa pînă la Ankara tot pentru delegat.

Pe guvern vor fi 50 de locuri pentru Canada. Delegatul va trece prin camp abia la sfîrșitul anului.

Ițic [redacted] emigrează în America. Strul rămîne în URSS. După cîtiva ani, Ițic îi telefonează lui Strul:

– Bă, eu o duc bine în America, am atîtea restaurante particulare, cîștig atîția dolari pe săptămînă, dacă ai [redacted] nevoie de ajutor să-mi spui.

Strul la receptor:

– Și eu o duc bine în Uniunea Sovietică, am atelaj, lucrez la colhoz, mănînc la cantină, și n-am nevoie de nici un (Strigă cît îl țin puterile) ajutooor!!...

Ițic fuge în America, Strul trăiește în continuare în România.
Se-ntoarce [redacted] Ițic din America într-un concediu, îmbrăcat la blugi, geacă, mașină luxoasă, și-l găsește pe Strul dormind într-un șanț.

– Bă, Strul, nu mă mai cunoști? Noi am fost împreună, noi am copilărit...

Strul:

– Nu știu, n-am văzut, nu cunosc.

– Cum bă, Strul, nu-ți mai amintești tu de mine?

– Nu știu, n-am văzut, nu cunosc.

– Mă, Strul, mă, dar cînd am fost închiși la Auschwitz, mai ții minte?

Strul, admirativ:

– Ooo, ce vremuri!...

Nevastă-mea s-a dovedit cel mai sever cititor al lucrărilor mele: nu i-a plăcut niciodată [redacted] nici una!

– 22.06.89

Jean îmi spune că în franceză am accent de Bourgogne, deoarece rulez pe „r", pronunț un „r" românesc.

Îmi vine din ce în ce mai greu să [redacted] notez în jurnal, să-l completez [redacted] zilnic. Este o treabă costisitoare. Dar, dacă n-o fac, am senzația că pierd [redacted] (bucăți) din mine.

Jurnalul mi-e cel mai compromițător document în cazul că pică pe mîna poliției turce (m-acuză de unele critici), sau a colegilor (scriu despre ei, și m-ar putea acuza de... spionaj!).

Am cheltuit 40 000 lire pe fotocopii și timbre. Îmi încerc din nou șansele pe unde se ivește cîte un concurs literar. Același manuscris (Recueil d'exercices poétiques*) îl trimit în șase locuri. Poate, poate.

Dacă m-ar vede campiștii, m-ar crede nebun, sau fanatic într-ale scrisului. Dar probabil că sînt! Pe îmbrăcăminte n-aș cheltui atîta! Împrumut haine vechi. Cerșesc pantofi. Mă abțin de la mîncă-

ruri. Toate energiile le concentrez înspre creativitate.
Degeaba!
Rezultatele sînt infime...
Investiție prea mare, pentru o singură zi, în scrieri fără valoare. Contez pe mila juriilor literare vizavi de situația mea precară?? Speculez acest statut de azilant politic? Profit de conjunctura actuală (din Franța, unde mediile de informare au căsunat literalmente pe regimul lui Ceaușescu)?

Dacă n-am avut și eu norocul să fiu închis de securitate ca Mircea Dinescu! Ar fi fost o cale de lansare! (?)

În vizită la familia Normand. M-am și ras, ca să fac poze. Din nou un set mare voi trimite pe la colaboratorii care nu mă cunosc. Și am destui! Petre m-a prins, cu aparatul lui Yilmaz, lîngă rontul de flori din fața azilului de bătrîni.
– Cînd te razi tu, Profesore, e sărbătoare! Să pui un afiș la poarta lagărului, să știe toți. E un eveniment!
Pînă în Kadiköy, pe jos, am făcut leoarcă de apă cămașa, dar pe vapor s-a uscat.
– O, ce elegant! remarcă Marie-Hélène, îmbrăcasem cămașa [redacted] smulsă cam nepoliticos de la Jacques. S-a întîmplat ceva?

– Ce să se întîmple?
Într-adevăr, lucru rar să mă vezi pe mine pus la punct în vestimentație!
– Cu emigrarea... Ai vreun răspuns?
M-am fotografiat cu amîndoi. Le ciripeau [redacted] pe turcește cu o vecină, eu: bleau!
– Voi, dacă ajungeți prin Japonia, învățați și japoneză! profetez eu.
– Nu ne interesează japoneza.
– De ce?
– Pentru că țara este prea industrială, mai puțin umană ca [redacted] Turcia.
Mă mir. Marie-Hélène rîde. Jean e serios. Niciodată n-am discutat matematică de cînd m-am împrietenit cu profesorul de matematică Jean Normand!
Am plecat după cumpărături noi, bărbații, femeia avea altă treabă, și tot noi am pregătit mîncarea. Eu am curățat cartofi. I-am spus că în bucătărie nu mă pricep decît să mănînc.
– De vină este nevasta-ta! mustăcește Jean.
Am pregătit el o salată de fructe (caise, piersici și nu știu ce mama dracului) în vin. Auzi, fructe amestecate cu vin?
Dar [redacted] m-am îndopat să crap! Mi-era puțin rușine, dar ei cunoșteau meteahna mea. Cînd ei s-au repezit la receptor, îi sunau părinții din Paris, eu mi-am mai pus o porție și am și înfulecat-o! Gargantua, ce mai!
L-am rugat pe Jean să expedieze 50$

din Franța în România, soției. Deoarece Turcia nu acceptă ieșirea valutei din țară. Se cam codea, mă tot chestiona. L-am făcut să realizeze că nu este nici un risc, că el nu va păți nimic. Un om care are de toate, devine foarte comod.

- 23.06.89

Toți sponsorații care au intrat la delegatul de Canada au fost acceptați. Printre fericiți: Karabaș, Dima. I-am felicitat.

- M-am descărcat, răsuflă Dima, ca un arc destins.
- Să le dea Dumnezeu la toți să fie admiși, mă îmbrățișează Karabaș, pupîndu-ne pe obraji.

Ce întrebări s-au pus?

- Cum ați ajuns în Turcia?
- Din ce motive ați părăsit România?
- Cînd v-ați hotărît să plecați?
- De ce ați ales Canada?
- Ce faceți dacă o să aveți greutăți cu reîntregirea familiei?
- Cum vă descurca(veți) [redacted] deoarece nu [redacted] vi se recunoaște diploma?
- Ce intenționați să lucrați în Canada?

Între 20-30 de minute durează un interviu. Au venit și cei care fac campul

pe dinafară.

Mehmet, cu trei copii, după cinci (!) ani de lagăr, este în sfîrșit admis. Fusese sponsorat de soră-sa. Patarama lui era că [redacted] n-avea cetățenie, expulzat din România. Nu-l primea nimeni.

- Motivele politice au fost o perdea, remarcă Dima, fost șef de personal la o întreprindere [redacted] din Medgidia, ca să recruteze forța de muncă. Dacă îi acuză comuniștii că le-au racolat cadrele specializate [redacted], capitaliștii le aruncă dosarele în ochi: „ele [redacted] v-au părăsit, pentru că le-ați frustrat de drepturi sociale și politice; noi le-am apărat integritatea fizică și morală!" Tromboane.

Vești bune și dinspre America. În general se urmărește restrîngerea (dacă nu desființarea) campurilor [redacted] din lipsă de fonduri. Țările industrializate refuză să-și mai achite taxele pentru ONU. Se vor accepta greu noi azilanți în campuri. Dar pe cei prinși, vor căuta să scape de ei. Pînă la începutul lui 1990 trebuie să dispară de-aici pe puțin o sută de persoane. Deci, vom fi acceptați pe capete. Toți care-am ajuns în lagăr, vom emigra undeva. Nu rămîne nimeni. Pînă la 31 decembrie sperăm să fim în SUA. În momentul cînd delegatul de America îmi va zice O.K., voi telefona urgent acasă, ca Ely să depună cererea de reîntregire a

familiei. Vom merge în paralel câteva luni, ca să câștigăm timp. O vor da afară din servici, așa cum au amenințat-o la Partid? Să completeze măcar actele mici.
Familiei, în țară, i se va face vizita medicală și interviul cu delegatul american.
„Drumu-i lung, povara-i grea”...

E unu noaptea. Trebuie să mă culc. Moșii se-ntrec în sforăituri.

-24.06.89
Am ajuns la 400 de scrisori în $9\frac{1}{2}$ luni, adică 1,4 scrisori pe zi.
Mult timp pierdut, mulți bani risipiți, multe relații formate, multă răbdare. Consecințe pozitive reduse.

Subtimbrate, destul sub-valoare, le bag în cutia poștală din Kadıköy, plicurile groase și late. Apoi aștept încordat, [redacted] cel puțin două zile, să văd dacă mi se returnează. Profit de bonomia funcționarilor turci de la poștă.

Dacă poetul german, originar din Banat, Rolf Bossert, a fost deposedat de manuscrise de către Securitate, eu le-am vârât ca prostul în ghearele ei: fie donându-le pe la arhive și biblioteci, fie expediindu-le prin poștă „în străinătate” [redacted] fiind de fapt interceptate pentru că nu au ajuns la destinație.

-25.06.89
Din două în două săptămâni, duminica, îmi vine rândul la curățenie în cameră. [redacted] Nea Vasile mătură, [redacted] dă pe jos cu cârpa udă, spală chiuveta și veceul. Eu duc coșul cu gunoi la containere, bat cele trei covoare în grădină cu o bucată de scândură găsită, apoi le aranjez. Nea Vasile [redacted] saltă colțurile de pat iar eu le bag sub.
Ne-am distribuit sarcinile în mod tacit, și am rămas ceva. Mai mult de 15-20 minute de fiecare nu ne ia.
Duminica viitoare vor fi de rând Groparu și Nea Nicky.
Din comoditate, în cursul săptămânii nu facem curat...

Pe la ora opt jumătate a tras Karabaș de mine
—Hai la biserică... hai... că ai și tu copii...
M-a așteptat în curtea campului, pe bancă, dup-aia l-a trimis pe Tibi Piteșteanu [redacted] să mă grăbească.
I-am făcut cadou „Zâmbet printre lacrimi”, Vol. I și II, de Vasile Gurău, pe care le citisem în fugă, „oltenește”! Totuși, o afacere bună, deoarece mi-a promis că-mi expediază două scrisori în România, prin vaporeni, și alte pachete cu

lapte praf pentru Bebiță. Deși sînt scumpe cărțile, dar [redacted] nu mă uit la bani. Să țin contactul cu familia, să le [redacted] mențin moralul.
La biserica grecească aceeași atmosferă. Am aprins pase lumînări, pentru: Florentin, Eleonora, Mihai, Gabriel, Maria, Gheorghe.
[redacted] Le-a crescut prețul de la 100 la 200 de lire/lumînarea.
Am stat în picioare, evlavioși.
M-am închinat pe la icoane, rugîndu-mă:
- să emigrez mai repede
- să primesc toate manuscrisele din țară
- să public o carte la Paris într-o editură bună.
La întoarcere am băut un pepsi rece.
Ce caniculă! Încep căldurile, și-am belit-o! Karabaș gîfîia, de grăsime, pe drum. Curgeau transpirațiile pe noi! Vara aceasta va trece anevoios, din toamnă se clarifică lucrurile. Delegat. Interviu. [redacted]
Refuz (aoleo!). ~~Accept~~. Vizită medicală. Bilet de avion. Avion. New York. Etc. Altă viață!
Dar pînă atunci... voi suporta temperaturile fierbinți... dorm pe [redacted] mine toată ziua, trîntoresc... [redacted] sînt umflat (nu îngrășat!) de căldură... osînza atîrnă...

-26.06.89
Sîntem o sămînță de oameni învățați la o climă, și ne vine greu să ne adaptăm la alta.
Ne năbușim, fără doar și poate.
M-am dat la pantaloni scurți, cămașă cu mînecă scurtă, sandale romane, fără șosete în picioare. Umblu astfel și prin oraș. Turcilor nu li se cade bine o asemenea ținută. Sînt privit cam chiorîș, dar mă fac că plouă!
Fereastra rămîne deschisă permanent, zi și noapte. Din păcate, camera 22 se află spre soare. Ne încingem!
Aud că, în iulie și august, va fi mai cald. O să scot limba ca un cîine!
Și cînd le văd pe cadînele astea, cu broboadă pe cap și robă lungă, un fel de pelerină neagră, m-apucă bîțîielile! Mă sufoc numai privindu-le!
- Lor nu le e, dracu, năduf? Se sparge gogoașa-n ele!
- Aici mai sînt cum mai sînt, dar să te duci la sat...
Înțăfoșate, înfășurate pe [redacted] arșița asta!

S-a inspirat Umberto Eco, în conceptul său de „operă deschisă", din Martin Heidegger care afirma că:
- litigiul din operă deschide un deschis
- ceea ce arta prezintă intră în deschis
- opera pro-duce în deschis

?

Prin „deschis" în artă, [redacted] înțeleg nemărginire, ambiguitate, interpretare infinită, chiar neterminare artistică, fără judecăți auctoriale...

Puțini campiști au slujbe permanente, majoritatea lucrează intermitent. Din ultima categorie făceam și eu parte, pînă a începe să primesc ajutoare externe. Trebuie să scoți bani din piatră seacă! Este și asta o artă. Și o meserie. Nelaîndemîna orisicui.
Alții o numesc cerșit intelectual. Dracu' să mai știe!
Acum am intrat în categoria celor care nu mai muncesc absolut deloc: mamele și copiii. Femeile singure sînt nevoite să se întrețină, dau cu curul în dreapta, în stînga. Plătesc gras turcii.

Astăzi e luni. Eu nu suport duminicile: e gălăgie, lumea stă acasă, [redacted] mă perturbă, pămîntenii chefuiesc, se [redacted] sparg sticle în capul bahausului, se urlă, se țipă, se muzică... și-atunci,

cum să creez eu, autorul cu capul în nori? O mare nepricepere dovedesc [redacted] în viață, [redacted] impractică. Cum mi-oi întreține, în America goanei după dolari, soția și cei doi [redacted] băieței? Mizez pe încadrarea nevestei în informatică unde va cîștiga mai [redacted] bine decît mine, [redacted] dascălul fanatic.

Astăzi e luni. Și [redacted] liniște. Stau singur în cameră și citesc „Alergătorul de la Marathon" 4. Cînd o să mai mă întîlnesc cu clișele acestea? Numai engleza nu mă atrage și nu-mi intră în cap! Poți să mă bați!

Nea Nicky, în faza de sponsorare australiană, telefonează la București. Nevastă-sa, machedoancă afectivă, plînge în receptor de bucurie. Securitatea îi face probleme cu buletinul, mutația [redacted]. Li s-a demolat casa particulară, intrase în „spații verzi", și-acum i-a vîrît într-o cutie de beton, la bloc. Fiu-său, imposibil, a făcut karate:
— Nu e prea departe? referindu-se la insula Australiei.
— I-auzi, futu-i pastele mă-si! Eu mă chinui să scap din iadul ăsta... „Nu e prea departe?"!... se tînguie Nea Nicky.

Îmi pare rău, Eliade, și Cioranule, că trebuie să vă marșandez [redacted] în tîrg... la jumătate de preț... dar îmi prevăd o criză de bani... [redacted] Comercializez cărți, în loc să-mi constitui o bibliotecă de exil, și să se încaiere moștenitorii... vezi Pamfil Șeicaru...
Dar, mai întîi, să supraviețuiesc. Numai astfel voi purta o bibliotecă în cap, în fișe literare scoase la majoritatea [redacted] operelor importante citite — cum ne învățase D-na Morarețu, în clasa a IX-a. Numai umplîndu-mi stomacul, pot face față eforturilor intelectuale. Biblioteca Mea să fie cea mai ușoară din lume. Cea mai densă. Și invizibilă.

La plajă, cu Dodo Stelistu, în Kadiköy, pe dig, la două sute de metri de pontonul pentru feriboturi. Am stat pe pietre la soare, apoi am intrat în mare, apa rece, alge și scoici pe fund, m-am tăiat la labele picioarelor, treceau [redacted] bărci cu motor și vapoare, valurile lor mă izbeau de stînci. Dodo înota cu o mînă, cea tăiată o manevra cu dificultate. Am mîncat biscuiți, semințe și portocale. Am [redacted] picuit din memoriile de copil ale lui V. Gurău. M-au fript razele solare. Sînt roșu [redacted] în obraji, parcă aș fi luat foc! Genunchii s-au pîrjolit, umerii mă strîng. Părul s-a încîlcit. Rămîn cu sarea pe corp.
Ce plăcut era la prînz, cura helio-marină, briza și stropii albi care mă înviorau! Iar seara, parcă aș fi în cuptor! M-am încins. Arde carnea pe mine. La noapte iar n-o să pot dormi...

Este matematica o religie pentru mine? Mă refugiez în sinea mea, concentrat, uitînd de toate, idolatrizînd-o. Matematica mă alienează, da, precum arta.

Victor Frunză, „Marea gară nouă", piesă de teatru în trei acte. Realism, plus parabolă (gara este utopică, nu are cale ferată, nici trenuri). [redacted] Dublu sens. Parodieri de personaje de pe scena politică a României:

Buric = Ceaușescu
Buricoaie = Ceaușeasca
Lătrărescu = Adrian Păunescu
Marea Autoritate Locală = Secretarul de Partid pe Județ
Șeful Gării = Secretarul de Partid pe Municipiu
Ajutor de Băgător de Seamă = Securist
Masturbiști = Echipa de Agitatori
Publicația „Treanca-Fleanca" = Scînteia
Fîrfîrică Englezu' = Propagandistul.

Printre personaje, apare și Bulă, pe care îl folosisem și eu în piesa mea „O lume întoarsă pe dos", sechestrată în țară, punînd tot bancuri, normal! Frunză se întrece, pur și simplu, pe el, face o pastă din limbă, [redacted] transformă compoziția chimică, o mulează pe cele mai inaccesibile căi, creînd [redacted] măiestoase jocuri de cuvinte, adevărată artă în filigran, migăloasă [redacted] precum cea orientală. Arabescuri românești, atent ticluite. Vocabular bogat. Limbaj plastic, argotic, familial. Cîtă inspirație din folclorul neoficial! Cîte expresii culese! Ce suplețe în exprimare! Desigur, muncă și iar muncă, prefabricări, modelări, alipiri, nituiri, demolări și reconstrucții. Artificii din dramaturgia inovatoare a acestui secol: scenă în scenă, teatru în teatru, mecanicizare, redimensionare.

O piesă gîndită și trudită, închegată structural. Sfîrșitul: optimist, dictatorii sînt aruncați în aer. Spre deosebire de „lumea" pe care eu o prezint pesimist, neputincioasă în fața tăvălugului totalitarismului, unde dictatorii nu pier, ci doar se fac de rîs!

pușcării, marșuri, cozi, discursuri etc. teme comune dictaturii ceaușești. Dar la [redacted] Frunză textul excelează, cromografic, în special.

[redacted] Rage hogea, în arabă, din turnul geamiei vecine. Este ora 23.

— Sări, mă! Mă, sări, că-i luară scara ăluia!

— Dă-i, bă, cinci lei să tacă.

Ah, ce iz oriental! Dat înapoi în timp cu patru-cinci secole... Parcă am trăi în Evul Mediu.

— Emine, [redacted] vrei s-o regulezi pe Mary?

— ?!

— E cam bătrînă pentru tine, 50 de ani, dar e [redacted] țapănă, rezistă, îți suge [redacted] toată bărbăția!

Mary este româncă. Soțu-i, pilot, a murit într-un zbor de testare a unui avion. I-a rămas fie-sa în țară. Mary are accept pe Canada, și urmează să plece în cîteva luni.

Emin rîde, dar imediat devine serios. Arată în sus, pronunță un „<u>Allah</u> ... <u>yok</u>... gesticulează.

— Zice c-ar regula-o, i-auzi, dar nu-l lasă Allah.

— Ha! Ha! Ha!

Georges Astalos, „Apoteoza vidului", piesă de teatru într-un act. Așadar, după Ionesco, un alt dramaturg francez de origine română. Important.
Replici scurte. Intelectualism. Sobrietate. Monotonie. Bavardaj infinit. Poticniri. Întreruperi. Artificial. Realitate deformată (o masă de ping-pong à la Arthur Adamov). Constructivism. Limbaj simplu, uzual. Antisimetrie. Repetitivitate.
Nu văd de ce atîta celebritate pentru o [redacted] asemenea lucrare!? Nu conține vreun element deosebit, iar tema: singurătatea modernă căutată tocmai pentru a nu fi singuri. În liniște, cu gîndurile noastre, ne creăm [redacted] un adevărat [redacted] univers [redacted], pe care-l populăm cu ființe cărora le urmărim evoluția. Cred că, scrisă fiind în franceză, nu română ca [redacted] a lui Frunză sau a mea, a putut intra pe circuit internațional. Mult mai [redacted] răsunător succes ar obține montarea pe scenă a „Gării" lui Frunză, mă refer și la public și la critică. Dar mai intervin în joc și relațiile...

– 27.06.89
– Nu e bine că te-ai înscris membru în UMRL, mă avertizează Dodo Stelistu.

Dacă se află în țară, nu-ți mai lasă familia. Îi fac [redacted] șicane. Te-au mai ales și secretar, umereliștii.
– E o formalitate. Să-l aducem pe Rațiu aici.
– Dacă o [redacted] să publice în „Românul liber", ai dat de dracu!"
– Dar și ție poa' să-ți facă probleme la reîntregirea familiei.
– Mie?... M-apuc și vomit la „Europa Liberă" tot ce știu despre ei...
– Ce anume?
– Eh, las', că nu-ți mai încarc memoria.
– Zii, domne!
– Păi, despre securiștii și secretarii de partid cu care am lucrat. Îi cunosc suficient. La cîte nu se dedau!...
– [redacted] Mai concret?
– Cumpărau de la cantina partidului cu un preț, și vindeau cu [redacted] dublu preț... speculă... lipseau, și-mi spuneau să-i acopăr (dacă întreabă cineva) că sînt plecați în altă parte... interveneau cu pile pentru angajări pe la birouri a rudelor și cunoștințelor...
Dau cîteva nume, și să vezi cum îmi rezolvă pașapoartele, de frică să nu-i demasc pînă sus!

Au început băieții să sară la baltă. Unul a venit ieri, doi astăzi. Au o conjunctură favorabilă, fiindcă vor intra la delegat odată

cu noi, care avem între 8 și 20 de luni, pierdute de pomană în lagăr. Auzim că-n țară e mai rău, nu se găsesc de nici unele, chiar cu datoriile externe plătite.
Din cauza reducerii fondurilor ONU pentru [redacted] refugiați, ICMC va căuta să ne rezolve pe toți până în decembrie. Dă, Doamne! În fond, n-am înțeles de ce ne-au ținut atâta? Am consumat pe de-a moaca!

În vizită la Jean și Marie-Hélène. Reuniune „internațională": o finlandeză care vorbea engleză, [redacted] un român care vorbea franceză, o pereche de italieni care vorbeau italiană, și un francez cu ochelari care nu vorbea deloc. Marie-Hélène, care ne traducea pe toți, afurisită femeiușcă! Și Jean, care miștoca pe seama scrierilor mele.
– Florentin e scriitor, afirmase.
L-am privit, neștiind dacă glumește sau este serios. Mi-era o rușineee...
– Eh, lasă, lasă, îngăimasem.
– Va fi publicat în „la Nouvelle Alternative", și-ncepe să râdă Jean.
– Este o revistă cunoscută, nu-i așa?
– Daaa, încuviințează Jean, a doua după „Le Monde", și nu se mai poate abține.
– Cum, nu e [redacted] cunoscută? Apare la Paris.

– Ba da, răspunde Marie-Hélène, este cunoscută. Dar noi nu o cunoaștem...
Observ că m-au luat în bâză. Au fețele umflate de râs. Îmbujorate.
– Vous vous moquez de moi, n'est-ce pas Marie-Hélène?
– „Vous"... vous"... toujours... Alors, je te dis Monsieur Smarandache...
– Mais non, mă prind eu în joc, Cher Monsieur Smarandache!
– D'accord... Très Cher Monsieur Smarandache... Honorable Monsieur... Majesté !!
Râs general. La plecare, pe străzi, mă țineam cu mâinile de burtă. Trecătorii se uitau la mine. „Mă, ce-are prostu' ăsta de râde pe drum de unul singur?" Și iar mă bușnea din senin. Era suficient să-mi [redacted] amintesc scena, să repet în gând „très cher monsieur", și să mă prăpădesc de râs. Izbucneam în hohote.
L-am rugat pe Jean să se intereseze de cartea lui Ion Mihai Pacepa, „Horisons rouges", apărută în Franța, anul acesta. Le-am îndrugat câteva idei ca să le ațâț curiozitatea.
Jean va încerca să-mi expedieze cei 50$ printr-o bancă franceză, soției. Turcii nu permit scoaterea valutei din țara lor.
Mi-a scris cu computerul liceului un „Curriculum vitae" literar, fără să-i fi cerut

eu, „ca să fie mai prezentabil", s-a justificat el. Urma să plece în vacanță.
- Long séjour en Turquie, mi-a „urat"!!
- 28.06.89
Mă ustură încă pielea de la plajă.
- Asta e rățoi oltenesc, mă alintă Nea Vasile, se scaldă prin toate bălțile. Nu-l vezi? Ia uite ce păr de sîrmă are! Și ce bronzat!

Anis, Arău, Asîm etc. chemați astăzi la Madam pentru [redacted] re-facerea actelor pe America. Primul fusese refuzat de un delegat ONU privind intrarea la delegatul american, al doilea n-avea nici [redacted] o rezoluție după un an de așteptare ca fletul, al treilea [redacted] acceptat. Iată-i acum egali, luînd-o de la zero, parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, ștergînd cu buretele și timpul îndelungat așteptat.
Care va fi [redacted], atunci, soarta dosarelor noastre din Roma? Vor fi aruncate la gunoi? Și cît m-am omorît să-l rotunjesc! O voi relua de la capăt. Trebuie. Îmi voi reveni. Voi surmonta pierderea.
Actele mici au rămas în Istanbul. Probabil că ne face, zilele astea, actele [redacted] mari.
Să vină băieții, să-i descos nițel... să știu cum să mă pregătesc.

Vești bune de la „americanii" din Roma: vor intra la delegat pe 14 iulie. Tot campul vuiește. Se precipită lucrurile. Aștept încordat rezultatul lor, ca să intuiesc ce-ar putea să se întîmple cu noi.
Se va răzbuna delegatul american [redacted] din cauza scrisorii colective și a intenției de a demonstra?
Sau se va lua cu toptanul, ca fiind europeni?...

Turcii [redacted] se dovedesc a fi veșnic în vacanță, nici afaceriști, soare, femei închise în casă.

Expoziție de pictură nobilă în sticlă (vitray), de Adnan Üşüncü, între 19 iunie și 1 iulie. Am semnat în caietul expoziției în... românește(!): „Interesantă. Inedită pentru mine".
Geamuri înflorate în stilul acesta am văzut și pe la case românești, în zona Olteniei.
Atatürk prezent permanent: cîntat, pictat, sculptat...
Motive decorative, culori curate, puritate, bună dispoziție încărcată de elemente [redacted] vii din natură.

Și pentru că declarațiile de America se pot reface în vederea interviului din septembrie, pentru a băga motive politice

mai tari, campiștii încep să le inventeze... închisori pe hîrtie, mutări dintr-un servici într-altul „disciplinare", „bătăi" la miliție, dături afară din slujbe tot din motive „politice", „obligări" de a intra în partid etc. [redacted] Se văd în postura de a fi constrînși să mintă. Cică nu le-ar sta în putință americanilor să verifice declarațiile! [redacted] Să fie oare chiar așa de ușor de dus cu preșul?

Micouleau mă invitase la ora unu. Ajung [redacted] cu întîrziere. Servim masa la un restaurant. La setea mea beau o bere fără să răsuflu. Îi dăruiesc, cu autograf, manuscrisul piesuței de teatru „L'Association Anonyme d'Assurance pour la Gloire", dedicată lui:

– Pentru că știu că nu vă place! glumesc.

Discut despre trupa lui de actori, expunîndu-mi punctul de vedere asupra fiecăruia în parte.

Îmi dezvăluie că i-a scris din Canada, dintr-un orășel de lîngă Toronto, celălalt român, care fusese înaintea mea frecventatorul „Institutului Francez" din Istanbul: Gheorghe Oprea. După 2,5 ani s-a reîntîlnit cu familia! A fost emoționant.

Micouleau părea melancolic:

— Plec mîine în Franța, cu mașina, trec prin Bulgaria. Credeam că pînă în [redacted] septembrie, cînd mă întorc, n-o să te mai găsesc aici... Îți iei zborul...

— Nici o șansă, răspund ferm. Zero la sută! Poate o să mă găsiți și în septembrie celălalt! Eu o să vă scriu de oriunde aș ajunge: Statele Unite, Canada, Franța. Ambiția mea [redacted] este să vă trimit, vreodată, un volum de-al meu cu piese de teatru, publicat în franceză.

Regizorul zîmbește neîncrezător...

— Ați auzit de Astalos? Georges Astalos, dramaturg francez de origine română... contemporan...

— Nu prea.

Abordez probleme familiare. Mă ia gura pe dinainte. Vorbesc încins. Sorb și a doua sticlă de bere.

— Nevasta îmi scrie că e șicanată de securitate din cauză că eu am început să public lucrări antitotalitare prin revistele românești din exil. Ce să fac?

— Oprește-te! Nu [redacted] chinui [redacted] pe cei dragi.

— Dar nu pot să mă abțin, să-mi opresc ura împotriva regimului din România.

— Tu ești inconștient, băiete! Poliția o să-ți omoare copiii în țară... dă mașina

peste ei...
– Vreau s-atrag atenția opiniei publice internaționale...
– Pe occidentali îi doare-n cot de tine și de soarta-ți năpăstuită. Fiecare se interesează doar [redacted] de bunăstarea sa materială. Te privesc ca pe-un muzeu vechi. Vezi-ți de treabă, fii cuminte, și ai grijă de Ai Tăi.
Aproape că m-a bătut pe umăr cu vorbele.
M-a mișcat. Părea ca un rămas bun, de adio. Nu știu ce-l face să țină la mine, să-și încarce coardele sonore cu voluptate cînd mi se adresează. Se uită la mine trist. Mă compătimește...
Reușesc peste tot să stîrnesc mila...
Dialogul evoluează spre religie. Micouleau nu suferă islamul. Îmi mărturisește — ca pe-un secret — că în viitor o să fie un conflict uriaș între creștini și musulmani. Prea sînt îndătinați [redacted] mahomedanii. Căsătoriile mixte, creștin-musulman, sfîrșesc întotdeauna prost. Arabii din Franța se integrează mai greu ca negrii.
– În viitor o să fie un conflict uriaș între creșteni și musulmani.

– 29.06.89
– Nu știți ce-a însemnat Institutul Francez pentru mine, mă destăinuiam ieri lui Micouleau! Nu doar împrumutarea de cărți sau vizionarea de spectacole sau împrietenirea cu diverși... ci evadarea din stresul campului, ieșirea din problemele zilnice care mă frămîntă. Viața grea în [redacted] lagăr ne-o facem noi între noi, unii altora.

E seară tîrzie. S-a răcorit afară. Și este plăcut. Un casetofon urlă. Pink Floyd. Polonezii stau în chiloți și maieu. Beau bere. Femeile chicotesc. Zumzet de voioșie generală. Nu din alte motive, ci ale climei. O chitară se hlizește stingheră. Clinchete de sticle. Voci. Rîsete.
E seară tîrzie. Dincolo de ora 23. S-a răcorit afară, și este plăcut.
M-am spălat cu apă rece pe tot corpul, și m-am înviorat. Așezat la masă, cu căștile la urechi, meditez.
Ce frumos este în lagăr!
Ha, ha, ha...

Karabaș mi-a tras clapa!
– A căzut vaporul, Florine.
E beat ca un porc. Fața transpirată. Negru. Chelos. Cap dovleac.
– Zece inși au căzut... a turnat ci-

neva...
Ies gălbejit. Palid.
Știu că minte. Machedon împuțit! Cu ochii numai după afaceri. Murdare. Prostul am fost eu! Că m-am încurcat cu el. Două pachete de lapte praf pentru Bebița, fiindcă nu se găsește în țară, am vrut să trimit și eu, nici alea n-au ajuns. S-au pretat să ia mîncarea de la gura unui copil de opt luni!
Condițiile execrabile de viață îi transformă pe oameni în sălbatici... Nu mai țin cont de cinste, de morală, de fair play în relații. Cel mai bun prieten ajunge să te mănînce de cur, să te lovească sub centură cînd nu te aștepți... Mă gîndesc și la Yilmaz care [redacted], împreună cu Viorel, mă [redacted] luaseră peste picior [redacted] de dimineață, la ceai, fiindcă mă interesasem de turca veche, araba veche, tătara, punînd diverse întrebări. Pînă cînd m-am sculat, pur și simplu, de la masa lor și m-am mutat la alta!
Nu știu cum li s-o fi părut gestul, dar [redacted] așa reacționez: evit mediile care mă țin în inferioritate, mă retrag imediat din cele care încep să mă jignească.
În orice caz, escrocul de Karabaș

mi-a făcut o gaură de 20 000 de lire în pungă! Și cînd mi-amintesc că mă îndemna cu lăcomie:
— Pune și dulciuri, umple punga.
— Stai, [redacted] bă, să mă conving c-ajunge și atît!... De probă...
— Am omul meu de încredere, se jura.
Mă deranjează că m-a luat de fraier! Pe alții i-a „refuzat" cu [redacted] expedierea de pachete din Harem prin [redacted] vaporeni. Ce-a crezut el, că pe-un papă-lapte ca mine îl fentează ușor! Îi aruncă pastila...

Groparu primește scrisoare de-acasă, printr-un tirist. Fiică-sa, în clasa a opta, a fost găsită, la controlul efectuat în cabinetul medical al școlii, bolnavă de inimă... de dorul lui, menționează nevastă-sa...

Echipa de români, care lucra la Hale, a fost „concediată". Patronul nu mai avea încărcare pentru ei. Nea Nicky e „șomer" din nou, după 2-3 luni.
— Cu cîtă simplitate ne-a dat afară! se strîmbă. I-a fost rușine șefului de echipă să ne spună...

Mi-au telefonat Jacquie și Jean-Marie Balout din Franța. M-am nimerit la poliție.
— Ia vezi, ce vor? [redacted] mi se adre-

sează un polițist, că știi franceză.
— Parlez français?
— Oui.
— Connaissez-vous Monsieur Florentin... se bîlbîie la al doilea nume...
Îi scot din încurcătură, zîmbind:
— Biensûr!... C'est moi!!
Îmi solicită date personale, despre [redacted] (Cică m-a înregistrat dosarul de emigrare.)
[redacted] Organizația lor de Drepturi ale Omului, care se va ocupa de cazul meu. Dar mă declar de un pesimism cras! Cîți nu s-au „ocupat"!.. degeaba!
Mi se propune să aleg Franța. Amîn. Ezit. Cică aș avea șanse bune. Mă vor susține la soția Președintelui. Ptiu! Pînă unde se „va" vorbi de mine!

Am de-a face cu toți ghiolbanii, lepădăturile societății, bodegăranii... trebuie să [redacted] decad la nivelul lor... să mă plec lor, boii dracu!... să fiu ca ei...

—30.06.89
Spălat rufe, la grămadă, chiloți, prosoape, șosete, cămăși. Am turnat dero în ligheanul albastru, și le-am mestecat și bătut cu picioarele. Trei ore lăsate la înmoi. Din nou mes-

tecate și bătute cu picioarele. Cioflingăind în lighean ca un gîscan.
Trei limpeziri. Numai cu apă rece am spălat.
Apoi le-am întins să le ia nițel soarele pe culme, în curte.

Expediat prin poștă primul pachet soției și copiilor: dulciuri, țigări. Sub 1 Kg. De probă. După zece luni de absență. Va ajunge? Am scris la expeditor numele meu! Tot pentru prima dată la o trimitere în țară.
Dar Sedat m-anunță că s-ar fi dat o lege în țară prin care se impune vama în valută [redacted] pentru orice colet poștal primit din străinătate. Grele vremuri [redacted] trăiesc românii! Mai citesc că: țara se înconjoară cu sîrmă înghimpată la granițele cu Ungaria și Iugoslavia. Vai de mama lor! Nici pasărea să nu mai scape! Nici gîndul.
Funcționarul de la poștă mă liniștește, că pot să fac reclamasyon, știe că Ceaușescu este manyak.
40 000, bani peșin, m-a costat.

Toată ziua am muncit la scrisoarea familiei Balout, și întărirea dosarului [redacted] pentru întrevederea cu Madam: recompletarea formularelor privind interviul din septembrie cu delegatul american.

Sînt un hîrtogar, adun cea mai neînsemnată dovadă în sprijinul acceptării azilului meu politic, l-am „moștenit" pe Tata-Lecu, grefier și arhivar. Pentru că, de fapt, în ce constă puterea unui dosar? Dacă nu în piesele pe care le conține. Cît mai multe probe concrete, demonstrate. Migălos, ca un miop, nu iert nimic, îmi scotocesc memoria. Totul dezvăluit.

Iar am rămas cu jurnalul în urmă. Mă depășește viața! Se năpustește asupră-mi, ca un taur. Sînt corijent. Nu reușesc să mă realizez, să mă afirm în viața literară. Nu prind o editură bună care să-mi ceară contracte și colaborări.
Ieri la trei m-am întîlnit cu Jacques. Nu era singur, ci cu o grecoaică. La început am crezut că e turcoaică: bruneagră, părul decolorat în galben murdar. Fuma, dinții stricați, arăta consumată. ([redacted] O fi frecat multe bastoane?...") Am auzit-o întreținîndu-se la telefon cu Grecia. [redacted] Le mișca și pe franțuzește. Băut bere rece, suc de portocale. Răsfoit, pe timpul cît ei au plecat într-o vizită și eu am rămas în apartament singur, „Paris Match" „Geo", „l'Histoire", „le Nouvel Observateur". Lecturat Pierre Jean Jouve, „Les Noces/ suivi de Sueur de sang", poeme. Limbaj sărac, mi-amintea de Bacovia, sensibil, fără punctuație. Primele poeme mi-au plăcut mai mult ca ultimele, forțate să intre, într-o rimă și într-un ritm, ca în niște cătușe. Se poticnea limba, oprindu-se involuntar la cap de rînd, se încălecau fonemele. Dar, atît de simplu curgeau versurile „de nuntă" a omului cu iubirea, se împerecheau fără pereche, curate și cuminți ca o adiere de soare înnourat, melancolice, obișnuite dar deosebite.
Citeam și visam. Fereastra era deschisă. Șuierau vapoarele, răgușit, în Bosfor. Un prumbel a intrat în balcon. Privea la mine. Am apăsat butonul de la radio. Muzică simfonică. Mă legănam într-un fotoliu.
Ce confort își permite Jacques! Pentru mine ar fi un lux...
Cinci ore au lipsit. M-am lăfăit într-un apartament întreg, eu, care de zece luni, împart $12\ m^2$ cu [redacted] alți trei inși. Le ascult sforăiturile, le miros bășinile, le suport capriciile de oameni îmbătrîniți și scîrboși.

Am înebunit tot încercînd la telefon România. Fie linia era blocată, fie nu răspundea nimeni. Așteptam 10-15 minute, formam din nou numărul.

Mă durea capul. Îmi făcusem nervi. Îmi venea să trîntesc aparatul! (Dar nu era al meu!)
Îmi cade fisa [redacted], totuși, să sun la Puiu, văru-meu. De două ori făcut apel. De fiecare dată fie-sa, Anca, ridica receptorul, dar nu m-auzea. Pe la cinci reușesc să îngăim cîteva cuvinte cu ea:
— Te rog s-o anunți pe Ely să vină la șapte la telefon în Calea București. Bine?
— Nu știu.
Se ferea să vorbească. Îi era teamă. Îi tremura glasul. (Și cred că și mîna pe receptor!) A ține legătura cu un „fugit" este un păcat de moarte. Securitatea te încondeiază. Și încep persecuțiile subtile. Nici eu nu doream să-i fac probleme. Rudele mi-au transmis, prin mama, să nu le scriu, să nu le telefonez, să nu pomenesc în scrisori despre ele. Mai ales cele din armată sau miliție.
— Să te duci pînă în Rovine.
— Nu știu... Nu se aude...
Țip în aparat.
— Vrei s-o anunți?
— Nu știu.
— Te rog, spune-i. Nu e departe.
— Nu știu... Nu se aude nimic...

Am pus receptorul în furcă. Așteptam cu neîncredere ora șapte. Va „îndrăzni", ori ba, să se deplaseze 20 minute pe jos pînă în cartierul vecin? S-o fi supărat și Puiu pe mine, că am pus securitatea pe urmele lui. Îl va interoga? Nu? (81)
Jacques apreciază opera lui Blaga. Comentează despre „Trilogia culturii" ([redacted] nu cunosc să se fi tradus în franceză, și-atunci?... o fi discutat cu frate-său, romanistul). A comandat „L'oeuf dogmatique", recentă traducere în Franța.
Îmi relatează, pentru că tot a venit vorba, [redacted] impresiile sale privind Ion D. Sîrbu, dramaturg, fostul asistent al lui Blaga. Mergeau pe malul Loire-ei și discutau.
— Foarte doct [redacted] Sîrbu, își amintește. [redacted] Jacques îl susținea de braț cînd mergeau prin Paris.
Sîrbu vorbea franceză, maghiară (maică-sa ar fi fost unguroaică), și probabil germană. Am locuit 16 ani în Craiova și nu l-am [redacted] văzut o dată! Planificasem, cîndva, cu Pachia să-l vizităm. Nu mi-aduc aminte ce s-a-ntîmplat, dar am ratat... Pachia susținea că e un bătrîn ramolit...
Cîtă vreme Jacques și Grecoaica au lipsit, m-am servit singur

din frigider: lubeniță (Jacques pronunța în românește, iar băiatul nu mai ținea minte în franțuzește, dar făceam asocierea cu Pasternak, pastèque), cireșe, și încă o cutie de bere foarte rece. Ieșea aburul cînd o desfăceam.

În sfîrșit, telefon nevestei. Vreo douăzeci de minute ne-am conversat, în două reprize. Plătește Jacques de se sparge! Cît este el de gras... La un moment dat nu mai aveam ce să-i transmit!

- am primit scrisoarea din 10 iunie, dicționarul italian-român, manualul de conversație în limba engleză
- nu i-au ajuns, prin acel „Mircea" din Constanța (cum mă [redacted] trombonea măgarul de Karabaș), pachetele de lapte praf pentru Bebiță; și ce se mai jura, machedonul dracu!
- pe la mijlocul lui iulie va primi 50$ din Franța, prin Jean Normand, probabil din Paris; să se intereseze la banca din Craiova; să-i cumpere lui Mihai din shop o jucărie (sau altceva), spunîndu-i că este din partea mea;
- am mai încercat să telefonez pe 6, pe 10, pe 27 și pe 28 iunie; nu răspundea nimeni;

Ely îmi zice că Ai Ei sînt plecați pe la Jeny, la București;

[redacted] cumnată-mea nu vine decît la două săptămîni, sîmbăta, și nu este (încă?) însărcinată; Narcis, soțul ei, [redacted] a făcut rost de lapte praf;

- Bebiță este mai sănătos ca Mihai cînd avea aceeași vîrstă; seamănă leiți, parcă ar fi gemeni!

eu credeam (ori speram) că e ceva mai negricios... ca taică-su!

- „Papan s-a bucurat de mine", îmi spune Ely c-a rugat-o cineva să-mi transmită;
- Mama și Tata sînt la Felix, împreună, ceea ce n-au fost ei de cînd sînt! Tata era mai supărat decît Mama pe mine, că am „fugit";
- felul meu de viață? citesc și învăț tot timpul, scriu, merg la biblioteca Institutului Francez;
- am șanse să lucrez ca profesor în învățămîntul mediu (după ce iau testul de engleză, și dau unele diferențe pentru echivalare a studiilor); pentru universitate trebuie să fac un doctorat (Ph.D.);
- Ely va lucra tot în informatică, deoarece se găsesc posturi; să nu-și facă probleme
- cartea publicată nu are nici o nuanță politică, numai dacă este interpretată abuziv; fusese scrisă în Maroc;
- public o a doua carte [aicea mint!];
- cică mama ar fi auzit să se fi vor-

bit de mine la posturi străine;
- o avertizez că sînt persoane trimise special ca să o sperie, s-o mintă, s-o deruteze, să-i facă frică; să nici nu stea de vorbă cu ele;
au declanșat un RĂZBOI PSIHOLOGIC;
- în septembrie intrăm la delegat, și-n toamnă [aici mint iar, ca să o încurajez] plec în America;
tot la toamnă, cînd o voi anunța eu, va depune actele de emigrare;
dacă ne vor întîrzia, am și eu armele mele: le pun presa franceză în cap! [sanchi, nu cunosc pe nimeni, dar securitatea înregistrează și ascultă la rîndu-i];
- telefonez prin automat;
- vreau dicționar de expresii englezești;
- pe 16 iulie retelefonez;
- public masiv [nu-i adevărat, mă laud!];
- aștept „cărți" [= manuscrise, codificat] de Florin; toată vara stau aici;

Ely îmi răspunde că studentul străin prin care-mi trimitea e un bețiv, și nu prea are încredere; pe alții nu-i știe.
Așa de relaxat m-am simțit! Și de dispus! [redacted] Îl auzisem și pe Bebiță rîzînd, pentru prima dată.
Cînd Jacques și Grecoaica au sunat la ușă, i-am întîmpinat zîmbind:

– Pe cine căutați Dvs.? Nu vă cunosc!...

Stăm ca muștele, la răcoare. S-au pus căldurile. Ne topim. Ne coacem.

Am devenit ursuz, morocănos. Nu vorbesc cu mine. Scriu. Scriu. Și scriu. Cu ochii lipiți de foaia de hîrtie.
– Mai ieșiți, domne, afară, că vă clociți în zăpuceala de-aici!
Tresar.

[redacted] Romică vorbește la telefon. Nici bună ziua, nici futu-te-n cur, taică-său începe:
– Vulturul a zburat [redacted]!
– Cum?... Ce?... Care vultur?
– Tu ești vulturul! Sînt alături de voi.

01.07.89
M-a tuns Sedat așa de scurt, încît [redacted] din barbă [redacted] sînt mai țepii lungi decît părul din cap!
– Rade-te, bă, că-ți stă urît!
– Nu mă rad.
Sînt căpos ca un catîr. Mă fac de rîs, conștient. Deja, în sala de mese, Sebadin strigă după mine.

I-am plătit „frizerului" [redacted] o carte. Troc, deci.

-02.07.89

Nea Nicky [redacted] face cinste [redacted]. Șase sticle de vin roșu. Amestecate cu apă. Ca să economisim pepsiul. S-a băut toată dimineața. Eu m-am certat cu Groparu, iar Nea Vasile cu Nea Nicky și cu Groparu. Se vorbea tare, încît poliția a crezut că ne încăierăm. La prînz ne-a prins somnul. Ne clătinam toți

Groparu a zis că el, dacă vrea, mă dă afar' din cameră. Că eu am picat aici ca musca-n lapte. Că patul meu era al lui.

- Ce 'orbești, bre, ai venit cu el din România?! Turcii ne mută cum li se scoală sula.
- Ma, băiețaș, ma...
- Gata, gata... ho! ne împăcau „asistenții". Vinul vorbește, nu voi.

Mai tîrziu, întins în pat, deslușeam cum Nea Nicky se văita că i s-au furat 60 000 de lire.

- Băi, I-oa-ne, I-o-ne-lu-le, caută-te bine, îngînă și Nea Vasile, luptîndu-se cu ceața somnului, pînă acum n-a dispărut un cap de ață!

Mi-e drag cînd răsfoiesc maldărul de pagini scrise, de jurnal. Le recitesc și mă recunosc. Vor fi publicate integral vreodată? (Numai în posteritate!)

Plajă pe dig. Baie. Apă curată. Vapoare. Bărci. Stau pe stînci. Închid ochii de plăcere. Mă dogorește soarele. Mă înviorează briza.

Ce frumos era și la Oltet, pe vremea asta! Veneam în slip pînă acasă, [redacted] o tăiam peste cîmp, prin grădini...

Slepuri. Valuri. Băieții înoată. Nici o femeie de față! [redacted] Pescăruși [redacted] zboară. Sărituri în [redacted] apă. Stropi sărați îmi cad pe jurnal.

Sunete de sirenă. Vapoarele s-au mișcat [redacted] din locul lor. Au dispărut și bărcile. Nu știu ce-are marea de se-agită?

Sînt în nesimțire.

Păsări dau tîrcoale mortului de mine.

Sîntem îngropați de vii în Acibadem.
Sîntem îngropați de vii în Acibadem.
Sîntem îngropați de vii în Acibadem.

- A tras Groparu o bășinăă de mi-a întors nările pe dos!... Lîngă nasul meu...
- Bă, I-oa-ne, ce noroc ai!
- De-aia puturoasă... de neam prost...

miroase a iaurt stricat...
- S-au dus dracu' și țînțarii, se întoarcă... și carcalacii, în pizda mă-si!
- Nu mai e nevoie de spray.
- Dădeam din aripi... Nimic.
- Bă, I-oa-ne, ce noroc ai!
Aprind „veioza".
- Cu o bășină ne-a sculat pe toți din somn.

E trecut de unsprezece noaptea. La camera vecină casetofonul e dat la maxim. Muzică turcească de Bülent Ersoy. Colonelu, Dodo Stelistu și Emin Bulgaru tropăie, se înfierbîntă. Este și Mary [redacted], curva, la ei?
Bufuri de sticle aruncate pe bahaus.
- Hac [redacted], hac; hac, hac...
chiuie Emin și bate din palme. Fluierături. S-au încins bine. Nu putem adormi nici noi. Nea Vasile ține ritmul din fluierul piciorului.
Colonelu avea grad de maior în armată dar, odată „lăsat la vatră" în camp, sau „trecut în rezervă" la turci, a fost „avansat" în grad de către colegi!
Dodo Stelistu e încă ciung de mîna dreaptă, după „accidentul" din bahaus, cînd se lupta cu geamurile sparte.
- Hac, hac; hac, hac...
Emin se chinuie de ani de zile să emi-

greze undeva.

-03.07.89
Ne rup căldurile! În cameră e cuptor, afară mai bate vîntul. Polonezii, [redacted] neînvățați, dorm pe jos. Vînzătorii udă periodic trotoarele și platforma prăvăliei lor.
Eu umblu numai în pantaloni scurți, cu sandale. Mă stropesc la prînz cu apă rece pe tot corpul. Noaptea [redacted] mă culc în chiloți, acoperindu-mă spre dimineață doar cu cearceaful.
Ce greu va trece vara asta turcească! Umblă campiștii în papuci prin curte, la bacal, pînă la Karakol, la cantină. Stau pe bănci, la umbră, și joacă table în tăcere. Se aud doar zărnăiturile zarurilor, „șase-șase"... Mai rar și șah. Spectatorii concentrați stau la televizor [redacted] seara. L-am rugat pe Yilmaz să m-anunțe la filme turcești. (Americane o să văd în America, de-o să mă satur!) Culoarea locală vreau s-o prind: tradiție, folclor, concepții de viață. Îmi par atît de bizare pe lîngă cele creștine!
Pe terenul de basket de lîngă bahaus se joacă badmington.
Polonezii aprind seara cîte un foc de... lagăr (nu de tabără!). Și beau vodcă. Soûl comme un Polonais, exclama Marie-Hélène. Românii, cu sticlele de bere

prin boscheți.
Dimineața încep din nou să urle aparatele. Nu se mai știe din ce direcție.
Copiii se hîrjonesc, [redacted] prin jurul blocului, gălăgioși.
La toamnă se vor limpezi lucrurile.
Ce greu va trece vara asta turcească!

Frumoasa poloneză blondă, cea mai senzuală din camp, are permanente probleme cu bărbatu-său. O prinde la pulă cînd el se întoarce obosit din Beyazid. Femeia e tînără, doritoare, și vrea să-și pună în valoare farmecele. Se încearcă și la alți masculi. Și are succes. Oricui [redacted] îi dă inima ghes! Bărbatul nu mai are timp s-o muncească bine noaptea. Sau ea o fi isterică? Dar n-are femeia ce face toată ziulica, și-atunci dracu îi găsește. L-a încornorat suficient pe soț.

Cîntă Madona „Like a prayer". Melodie scandaloasă, cu un Hristos negru. Are voce atît de feminină! Parcă ar fi compusă numai din sex. Sex pe picioare. Sex între sîni. Sex pe gură. Sex pe trup. Sex. Sex. Sex. Și în rest nimic! Și un sex mai larg decît toate, undeva, acolo, bănuit de toată lumea. Îmi vine să ..., cînd o ascult.

Bush, Gorbaciov și Ceaușescu, la o întrunire, discută despre nivelul de trai al cetățenilor din țările lor.

Bush: La noi, un muncitor cîștigă 150 de dolari, [redacted] folosește 100 pentru mîncare, iar restul de 50 nu mă interesează ce face cu ei.
Gorbaciov: La noi, un muncitor cîștigă 100 de [redacted] ruble, folosește 100 pentru mîncare, iar restul nu mă interesează.
Ceaușescu: La noi, un muncitor cîștigă 50 de lei, folosește [redacted] 100 pentru mîncare, iar restul de 50 nu mă interesează cum și-l procură.

Mi-e lehamite să mai răspund și la scrisori! Am obosit. O consider inutilă această preocupare. Căldura mă înmoaie. Cînd o să mă apuc de-un roman? Îmi impun restricții draconice la haine și [redacted] alimente, doar pentru a face față abundenței poștale. Timp enorm se duce în van. Muncă în gol. Sustragere de la adevărata creație. Ratare conștientă.

Moș Ali, bulgar-turc, de șapte ani în camp! Mamă, Doamne! A învățat și românește. Nouăsprezece ani de închisoare politică în Bulgaria. După care, miliția l-a dus pînă la granița cu Turcia:
– Na! Luați-l și spălați-vă cu el pe cap!
Drept răsplată, l-au ținut de mameluc în lagăr! Cel mai persecutat om nu e primit de nici o țară.

Îl văd la masă [redacted], tăcut și [redacted] întristat. Victimă a propagandei. [redacted] N-a avut niciodată [redacted] nevastă, copii. Singur cuc, abia urnindu-se. Cu părul alb, tuns perie.
Mi-e milă de el.
Nouăsprezece ani de închisoare politică, și nu-l primește nici o țară ca refugiat politic!
O viață irosită.

-04.07.89
Viorel e blond, Daria brunetă. Sînt cuplați din țară. El, ofițer de marină, a ascuns-o pe vaporul său. Au sărit amîndoi în Bosfor, noaptea, la unu. Daria nu știa să înoate, dar avea un colac. Au [redacted] ajuns la mal. Acolo, un taxi i-a dus pînă la poliție. Dar, culmea, nu înțelegea nimeni ce e cu ei și ce vor! [redacted] Viorel le-a luat mînile și le-a pus în cap, să vadă că au părul ud. Pînă cînd unul s-a prins! A chemat un translator, și-atunci toate au intrat pe făgașul normal. Lui Viorel și Dariei nu li s-a permis căsătoria cu acte în Turcia.
Acum fata este însărcinată. Speră să nască în Australia, deoarece copilul va căpăta imediat cetățenia australiană, mama după un an, iar tatăl după

doi (fiindcă e mai nesigur tatăl!).
- Fiul vostru să iese brunet cu ochi albaștri, sau blond cu ochii negri, le profetez eu.
- Numai să nu iese negru cu părul creț, se sperie Viorel.
Un pui de oltenaș se va naște prin străinătate.

- Nicky, hai la muncă, dă buzna în cameră Dan Machedonu.
- Nu merg. Sînt în „concediu". Am lucrat trei luni la Hale, pînă cînd patronul n-a mai avut nevoie de noi. Se-apropie și bayram-ul musulmanilor.
- Ți-e frică, îi?

Cumnații au fost acceptați [redacted] la interviul cu delegatul australian de la Ambasadă, în Ankara, imediat. Au făcut și vizita medicală, 88 000 i-a costat. Le va deconta Madam. Noroc că au avut bani la ei, altfel i-ar mai fi întîrziat vreo două săptămîni.
Dar Tibi Maghiaru și Lotzi n-au primit fișele, ei presupun c-ar fi respinși.
Pistruiata și Bărbosu, Diaconii, Brașovea-

nu, găsiți bolnavi la vizita medicală, au fost puși să refacă analizele. Dar au trecut 2-3 luni de zile și n-au nici un răspuns, ceea ce-i îngrijorează.
În camp se zvonește că ar fi o nouă modalitate de refuzuri lente. Nu ți se destăinuie boala, ci ești ținut în șah la infinit.
Nea Nicky oftează:
- Sînt bătrîn și nu mai mă ia nimeni. Ce mă fac?
Și iar cade pe gînduri amare. Și iar își dă singur în cărți. „S-a tăiat pe ași. Trebuie să am o realizare."

- 05.07.89 -
Aseară de la opt pînă azi-dimineață la patru am tras din greu la lopată. O singură dată muncesc și eu, dar bine! Mă dureau oasele și mușchii. Nu mai puteam ține kürek-ul în mînă, din cauza bășicilor și tăieturilor. Mă mișcam robotește, spatele se înțepenise. Ud leoarcă pe cămașă, pantalonii pețiciți transpirați la șold, chiloții înmuiați în sudoare, tenesii s-au rupt în [redacted] hal încît i-am aruncat la plecare, (asemenea) și-așa erau „moșteniți" de la un polonez care plecase în Italia, i-am mai folosit și pe terenul de fotbal, i-a încălțat și Groparu, după ce-a [redacted] eșuat cu Grecia, de rămăsese sărac lipit. Sosetele [redacted] albe, înnegrite, una de-un fel, alta schimbată, descusute pe toate părțile. Acestea sînt hainele mele de lucru!

(88)

Sedat și Nepotu m-au luat, [redacted] „n-are și el bani", se mileau de soarta mea. KGB-ul ar fi vrut să se ducă el. S-a supărat nițel pe Nepotu, colegi de cameră amîndoi.
Pe la șapte, după cină, vărul lui Sedat, un căpitan de marină, tocmai reîntors din Norvegia, unde povestea că sînt femei „bune", blonde, [redacted] închise la culoare (mi se pare cam ciudat!), dar nu se dau la străini din cauza publicității mare privind contactarea [redacted] sidei, deci acest căpitan ne-a cărat cu mașina pînă la locul cu pricina. Dar nu venise basculа. Am așteptat noi, am așteptat. Pînă la urmă [redacted] Sedat a plecat la o rudă prin apropiere iar eu cu Nepotu am trecut strada într-o livadă cu duzi. Ne-am bîrîcat în pomi ca copiii și-am mîncat niște dude mari, roșcat-negre, dar cu cozile tari cum nu mai [redacted] gustasem în România. M-am umplut pe mîini, pe gură ca un puștan. Eram în ciorapi, cocoțat din creangă-n creangă. Bluza albă [redacted] în dungi am înroșit-o, de zicea Nea

Vasile cînd a văzut-o:
-Bă, ce-a pătit? Că e plin de sînge!
Cînd auzim glasul Sedat-ului prin fundul livezii:
-Haideti, mă, dudarilor, c-a sosit bascula!
Fuga, fuga. Cu gîndul că în 2-3 ore o încărcăm și scăpăm. Am obosit numai de cum am [redacted] privit-o! O nacăzătoare cît toate zilele! Trebuia să încărcăm cenușa rezultată în urma arderii cărbunilor din timpul iernii pentru încălzirea unui bloc.
Și pun' te nene! Și [redacted] dă-i și trage-i! Parcă ne transformaserăm în aparate de manevrat lopețile. Dar aparatul meu era mai încet și se defecta des.
- Nu e de tine munca asta, Profesóre, remarca Sedat. Se ~~cunoaște~~ mărturisește că nu ești obișnuit. Ia [redacted], ai mai învîrtit lopata, că știu că ești de la țară?
- Ia stiloul, Profesóre, glumea și Nepotu, azvîrlindu-mi tîrnăcopul să zgîrm stratul [redacted] solidificat de cenușă.
- Am ajuns cenușarii campului!
Ecoul îmi suna în urechi... cenușarii campului... cenușarii...
Beam des apă de la furtunul din centrală, cam boalcă, apa, și fără

gust. Mă stropeam pe fată. Dar nu setea mă împingea, cît odihna pe drum, lăsam „instrumentul" la o parte. (89)
N-am [redacted] robotit în viața mea noaptea, decît ca ofiter de serviciu cînd [redacted] îmi amăram zilele la IUG Craiova.
Am rugat locatarii de la primul etaj să aprindă becurile din balcon. Ne-au dat și apă rece de la frigider.
Eu m-am suit în basculă să nivelez cenușa, s-o așez lîngă capotă, în colțuri, unde n-ajungeau Sedat și Nepotu. „Profesorul de cenușă" mă autointitulam. Mă făcusem ca dracu pe haine, încălțările inutilizabile, se dezlipise talpa complet, cămașa neagră, pantalonii și mai negri, ud ud! „Să vezi ce reumatism intră în mine! Mijlocul, ah, mijlocul..." Coboram din basculă pe roată, trînteam oblonul gros de fier, „să fiu și-al naibii, dacă-mi cade ăsta-n cap, am mierlit-o!... las doi copii orfani... Bebiță nici nu-și cunoaște tatăl...!" Și mă feream, cu ochii în patru.
Noapte, și răcoare. Plăcut de stat afară. Plăcut de stat, dar nu de muncit pînă la epuizare.
- Nu mai pot, mă pling.
- Bine, odihnește-te, mai dăm cu rîndul.
La a doua basculă îmi trăgeam su-

fletul.
– Mamăăă, încă una?... și-mi puneam mîinile-n cap.
Cu chiu, cu vai, haidea, haidea, am umplut-o și pe-a doua. Cu vîrf. Din nou eram călare pe maidanul de cenușă amestecată cu gunoi.
– Gunoierii ... gunoierii ...
Am fi vrut să plecăm la miezul nopții după primul transport, dar nu ne-au lăsat nici patronul nici șoferul. Trebuia lucrat numai noaptea, pentru că [redacted] bascula era golită într-un loc interzis, dar foarte aproape, însă pe întuneric nu vedea nimeni. Ne-am achitat de datorie, dar cu dificultate. Din greu în mai greu, ne slăbiseră forțele. Evident, eu am cedat primul! Primul în toate, mai ales în lene!
– Şöför bey, striga Sedat, tamam.
Mereu îl îndemnam să plece. Șoferul dormea în cabină.
– Nu, mai puneți.
Și iar îngrămădeam și moțăiam vîrful.
– Şöför bey, tamam'm?
Anevoie se mai urnea.
Am scăpat. Era patru dimineața. O noapte de trudă. Am vrut să cunosc și munca a mai de jos că să pot avea o experiență vastă de viață.
– Să scrii, Profesóre, în cartea ta.
– Ce carte?
– Las' că știi tu ...
Așadar, Yilmaz m-a dat de gol [redacted] către tătărimea lui.
Pînă la camp am mai făcut o jumătate de oră. Eu mă schimbasem în pantaloni... scurți, cum mă nimerisem deseara. Se uitau turcii, care treceau cu bidoanele la apă abia treziți din somn, ca la felul șapte! Mergeam pe asfalt și eram fericit, încasasem 50 000 de lire, cît alții într-o săptămînă. „O să mai trimit un pachet nevestii", plănuiam.
Sedat a înhățat o ladă ca s-o folosească pentru depozitat cartofi, ceapă.
– Ce-o să-ți zică soția c-ai lipsit toată noaptea? îl inoportunez pe Sedat. Răspund tot eu: că ai fost la o babă, ai satisfăcut-o toată noaptea și... te-a plătit din gras!
– Ha! Ha! Ha!
– Românul, pe un' se duce, tot hoț rămîne, constată Nepotu referindu-se la ladă.
În camp poliția dormea, ușa [redacted] blocului închisă, cîteva becuri ardeau încă.
Trecuse apelul, Groparu m-a pus pre-

tul de amețit. Nea Nicky turmentat ca lumea. Se-ncinsese, nu glumă.

— ... Că-l omor, mă. Îi iau gîtul! Tu ești oltean de-al meu. Los Angeles [porecla lui Nea Vasile, fiindcă mințea că are moștenire la Los Angeles] s-a înhăitat cu Groparu. Ai observat că mănîncă [redacted] împreună? Să-ți pun placa să asculți ce discutau despre tine...

— Ce?

— Ăăă... că umbli pe la ambasade, că pleci și dai raportul... Te duci la Ambasada Franceză și ăia transmit la Ambasada Română...

— Nu, zău?... Și ce mai fac?...

— Eheee, n-am eu timp să ți le înșir pe toate!

— Ce le raportez, că mănîncă fasole și orez la cantină? Sau că are trei perechi de maieuri, ori că bea sîmbăta bere?

— Bă, Florinel. Fii cuminte. Ăsta așa e învățat de la partid. El cu gura peste tot. Căca-m-aș în ea!

— Dă-l dracu de bosorog. Nu-l bag în seamă. Cu vorbele lui mă șterg la cur!

— Noi să fim uniți amîndoi. Ai văzut cum ți-am luat apărarea cînd Groparu încerca să se mute în patul tău? Era cherchelit și scotea la iveală ce-l rodea pe suflet. În patul (93) tău dormise el înainte de chestia cu Grecia.

— Ia uite, domne, lipsește o lună, fugit, și se aștepta să se păstreze patul pentru 'Prințul Gropar'?!... Sute de persoane au dormit pînă acum pe el, ce-ar fi fost ca să fi venit fiecare cu pretenții de-astea?

— Tu te pui la mintea lui? Ce naiba, mă, Florinel!

Golisem trei sticle, la început de sete, apoi din inerție, mai tîrziu din refugiu. Relu dormea beat cruț, mort pentru patrie, lîngă boscheți, pe tuburi. Nea Nicky, ditamai vlăjganul, rezista la alcool. Eu mă toropisem de căldură. Simțeam în cap amețeală. „Să nu vomit!... Să nu vomit, doamne..." Asta e pătărama mea: să dau de mîncare la gîndaci dacă [redacted] depășesc o limită. Vorba aceea: n-a băut mult, dar măsura [redacted] cu care a băut a fost mare! Nea Nicky taie cu cuțitul și dopul celei de-a patra sticle.

— Ia și bea.

— Nu mai pot... căpățîna...

— Ce, dintr-atîta?

— N-am antrenament.

— Să-ți faci!

Trei țigani din [redacted] Piața Chiliei „aterizați" în lagăr. Români vechi. Români plini de funingine.

Tony a ajuns din Grecia în Italia, ilegal, cu vaporul de la Atena la Bari. Acum încearcă să treacă în Belgia, la cumnatu-său. Tony, cu ochelarii lui rotunji, și cu chelia-i pronunțată.

– Florinel, te-ai tuns ceva mai bine ca capra lui Simion Lemnaru. Umbli cu castronul în cap!

Dăm cu retevei să scuturăm pere din perii de lîngă azilul de bătrîni. Nu de poftă, ci vitamine gratuite pentru corp.

De două zile mă doare urechea dreaptă. Am tras curent noaptea, de la geamul deschis. Dar îmi voi așeza căciulița.

Talat, pe post de administrator, măturător, bucătar, îmi schimbă becul ars.

Nea Iuliu, printre vatandașii campului, la cei 67 de ani, doamne, trece vijelios de zici că e pus în bețe!

-07.07.89

Vă doare capul de mine? Lasați-mă să fac ce vreau! Pot să scriu și de-o mie de ori!

Azi m-am îmbătat cu Nea Nicky. Am așteptat să plece Groparu și Nea Vasile, ne-am închis în cameră pe dinăuntru, și-am băut pe furiș vin roșu amestecat cu pepsi. L-am răcit în chiuvetă, lăsînd robinetul să curgă.
Nea Nicky fuma lîngă fereastră și-mi făcea mie teorie despre comunism și spionii infiltrați [redacted] în lagăr, printre care și... Nea Vasile.
– Ăsta e moldovean, arăta înspre patul omului, spion, n-ai auzit cum îi lua apărarea lui Ceaușescu?... (Eu dădeam din cap.)... Am martori... [redacted] Spunea că în lumea liberă are dreptul să laude comunismul, poate să-și [redacted] afirme orice părere... Îl dau în gît... Mă duc la Süibe... Vezi că pe tine te-a [redacted] luat de fraier, că ești secretarul lui, sanchi, vrea să-i traduci. Că te bîrfeau toți prin curte, tu, băiat cu școală, cult, să-i faci lui jocul? A urmat „Ștefan Gheorghiu". L-a trimis Ceaușescu să ne dezbine: cînd zice că eu sînt spion, cînd că tu. Să bage rîcă. Te-ai prins?
– Aha, confirm din complezență, des-

zent.

- Comple? a întrebat Polițistu Gras.

- Comple, a confirmat Groparu ie-sind de la baie. Credea că eu sînt în pat! După-aia, mirat, a dat cu o-chii de cărți în locul meu.

Nepotu a fost pus absent.

Pe unde să intrăm în clădire?

Am încercat pe jos, fosta cantină, a-poi dormitor: primele nopți ale mele cu șobolani și apă printre paturi și zgomotul țevilor de la veceuri. A să-rit Sedat, pe fereastră, cu o cutie de chibrituri în mînă, să lumineze. Dar ușa avea lacăt pe dinafară.

Ne-am urcat atunci pe geamul din capul coridorului de la etajul unu. Mai întîi Nepotu, i-am aruncat ba-gajele, ne-am descălțat. Apoi eu. M-am sforțat. Împingeam cu mîinile de pervaz, picioarele pe gratiile fe-restrei de la parter. Încet, încet. Su-flam, am scos un geamăt.

- Ssst!

Ne era frică să nu se deștepte poli-țiștii. Am fost tras de umeri. Fiind cam scund abia ajungeam.

- Bravo, nota zece! a exclamat Nepotu, ca la școală.

Hainele mozolite le-am băgat la înmoi. Prin corp o oboseală generală nu-mi dădea pace.

Cînd hogea cînta [redacted], în zorii zilei, pe la ora cinci, [redacted] mă cul-cam și eu. „Bine că am rezistat... 50 000 nu sînt de ici, de colo..."

Și, totuși, pe la nouă m-au trezit colegii de cameră să nu pierd mi-cul dejun.

Am dormitat eu pînă la prînz, am spălat și întins hainele, duș fierbin-te, apoi somn dulce și lin pînă seara cînd m-a trezit Yilmaz să merg la cină.

- Dacă mai lucrezi așa, face el vesel, îți iei motocicletă! Ha, haaa...

Mă lăudam lui Nea Faruk.

- Florine, zice el serios, să găsim o bucată de marmură...

Mă gîndeam eu, ce mai inventează ăsta?

- ... și unul care să poată scrijeli. „Mă, ce vrea omul?"

- ... să vă facem o placă comemorativă. Ha, ha, haaa...

- 06.07.89

Madam și Noră-sa (ori Fie-sa?) intră în concediu o lună de zile. Același ghi-nion pe capul meu, fiindcă nu am ac-tele refăcute pe America. S-au oprit la litera L.

— ..?!
— Hăi, ține barem paharul ăsta.
— Nu. Mi-e rău!
— Aoleo! Ce bărbat ești tu?

Mă trîntesc în pat, cu fața în sus. Nu-mi zgîcin capul ca să nu amețesc. Închid ochii.

— [redacted] Îți mai opresc după... Să te ferești de Los Angeles. Ăsta e perversul...

Cînd m-am trezit peste vreo oră, Nea Nicky îmi predica în continuare despre comunism. Nu mai rămăsese strop de vin. Stătea numai în chiloți, fuma, și se ambala contra lui Los Angeles, apoi împotriva mea. Îmbrac cămașa și dos.

— O să mă mut în cameră cu Yilmaz, cînd pleacă Viorel în Australia, îngăim.
— Ba nu, să lupți aici cu Los Angeles!

Cumnații, întorși de la interviul cu delegatul australian, de fapt un tip de origine iugoslavă, ne destăinuiesc „filmul" întrevederii.

— delegatul este, în primul rînd, un bun psiholog; te analizează fără să-ți dai seama; se preface vreo 5-10 minute că-și notează ceva, trăgînd cu coada ochiului la tine ca să-ți remarce reacțiile: ești nervos, răbdător, sensibil, onest;
îți pune o întrebare iar după un interval de timp revine cu aceeași întrebare, în cazul că ai dat două răspunsuri diferite te-a prins cu minciuna!
— se punctează: dacă ești tînăr, dacă ești căsătorit, dacă ai studii, dacă știi engleză;
— întrebări:
• cum ai venit în Turcia?
• de ce dorești Australia și nu altă țară?
• din ce motive ai părăsit România? (cică e recomandabil să începi cu cel mai puternic, ca să-i iei ochii)
• ce înseamnă „refugiat politic"?
• ce se întîmplă dacă nu ești acceptat de delegat? (trebuie să susții că insiști în continuare, căutînd un sponsor total)
• ești conștient că vreme de cinci nu-ți vei vedea familia? (întrebarea este chiar mai dură: dacă niciodată n-o să-ți poți aduce familia din România?).

Vasile Gurău, „Zborul Mămăruței", roman, 1988. Siropos, dialog artificial de politicos („dom' coleg", „dom' student" sună fals, oare chiar așa se vorbea prin anii '50 în mediul universitar clujean?). Carte ușoară la lectură, fără înflorituri de stil. Senzuale întîmplări.

Cam nerealist (prea îi intrau toți în voie eroului [redacted], Sfetan Ion, îl dezmierdau!).
Structurat, închegat. Simetrie [redacted] între cele două părți (terminate de fiecare dată cu arestarea personajului principal). Fără gratuități în text (privind evenimentele bine înnodate, ca și personajele).
Unele explicații și reveniri dau, pe alocuri, un caracter didacticist.
L-aș categorisi de roman roz, pentru adolescente. Recunosc că, în partea a doua, m-a captivat. Îmi părea rău de personajul, întors de la închisoare, care găsise totul schimbat...
Cam un fel de pușcărie trăiesc și eu în Istanbul. Cînd îmi voi reîntîlni familia, rudele, cît [redacted] vor fi de schimbate? O prăpastie adîncă se va fi săpat între [redacted] noi?

Groparu, ostenit de la muncă, doarme îmbrăcat toată noaptea. Miroase numai a sudoare.
Los Angeles oftează prin somn.
Nea Nicky s-a dus, în halul de ebrietate în care era, la club la televizor. Cred că vede dublu!
Eu scriu cu lumina aprinsă până [redacted] spre miezul nopții.

Pe vîrful baracii, închisă acum, sticle de vodcă și bere. Campiștii aruncau în tabla ondulată a „butoiului", la început cu ură, în prezent din distracție. (95)

- Ce faci? mă adresez în românește polonezei Monika, fosta iubită a lui Bogdan.
- Bine, zice ea tot pe românește. Tu?
- Dobje, mă polonizez eu.
Ne răsfățăm între noi limbile. Ne prostim. Nu știm ce să mai inventăm ca să nu ne plictisim.
Vrem să ne mai îndulcim [redacted] conviețuirea.

În fiecare seară îmi elaborez, în gînd, un program de lucru pentru a doua zi, pe care, în general, îl respect:
- de scris (creat): ....
- de citit: ....
Noica indica necesitatea acestui program, bineînțeles, pe lîngă altele...

-08.07.89
Marius Biologu, găsit bolnav de plămîni, trebuie să refacă [redacted] radiografia, apoi să se trateze. Timpul se prelungește.
Așa a pățit și mama lui Romică. Șase luni [redacted] va urma prescripția doctorului. [redacted] Aveau accepte pe Australia, dar le-a fost amînată plecarea tocmai din cauza vizitei medicalei. Credeau că și-au văzut sacii-n căruță...
Mi-e și mie o fricăăă! Dacă-mi

descoperă vreo maladie ascunsă?
Se fac analize la sînge, urină, control pulmonar, ochi, urechi, parcă și dinți. Eu mă știu [redacted] sănătos. Dar ce se-ntîmplă [redacted] în caz contrar? Mori în camp? Vei fi refuzat de toate țările? Nu [redacted] îți (mai) rămîne nici o șansă?

N-am chef nici să mor! Caniculă, domne! Bate soarele în patul meu! În paturile de sus e și mai cald. Îmi sînt picioarele și mîinile umflate, burta umflată, fața mare, umflată. M-am buhăit.

Am intrat în atelierul pictorului Türker Güneșoğlu. Picta. Eu priveam. Cîteva peisaje m-au atras, îmi calmau ochii, îmi lărgeau sufletul. Deși banale. Dar mă pătrundea verdele ierbii și-al frunzelor.

Nu cheltui banii, mai bine rabd. Am învățat să rabd. Ca să nu mă îngraș.

-09.07.89
Plajă și baie. Pe dig. Au mai fost: Colonelu, Dodo Stelistu, Petre, Emin, Gheorghe Moldoveanu. ~~De~~ cum i-am văzut mi-a pierit cheful.
- Scoate cîinele din apă, Profesore, rîdea Petre învățat de Dodo, à propos de înotul meu 'cîinesc.
Mai mult eu „călcam" apa, mă bălăceam ca o [redacted] rață, mă bucuram ca un puștan. Și făcea mișto tocmai Petre, care nici nu știe să-noate! Iar [redacted] Dodo se dă mare peste tot, că ar fi fost inginer, șef de lot, de-aia nu se lipește nimeni de el, prea plin de sine. Cît despre Gheorghe vorba-aceea: Nea Gheorghe!
M-am eschivat ca să nu plec cu ei. Înaintam în larg cu [redacted] Colonelu, mă întorceam gîfîind, mai lent în mișcări. Mi-e frică [redacted] la săritul în apă de pe stînci, în general de la înălțime, nu pot să m-arunc în cap, atetesc sau mi-e capul greu. Pornesc de la nivelul apei.
Am întrecut însă măsura, am stat [redacted] suficient ca să fac [redacted] din nou otită externă.
După ce [redacted] s-au îndepărtat, de nu se mai zăreau, am plecat și eu. Nici nu ne-am salutat la despărțire!

-10.07.89
Piticania aia de Tibi Piteșteanu se ia de mine:
- Să trăiți dom' secretar!
În cantină. În văzul lumii. Ca să mă compromită. Se uită [redacted] colegii...
- Să-mi belești p...!
Am intrat și eu în limbajul lor de mahala. M-am molipsit. O să ies de-aici mai tîmpit ca ei!
- Bă, Florine, te-a auzit femeia aia,

îmi șoptește Yilmaz.
— Nu îmi mai pasă de nimic!

M-am pozat cu șalvarii negri ai lui Emin și cu un tricou roșu al Groparului. Am ieșit din cameră în fața cantinei. Rîdeau polonezele... Lungeau românașii capetele...
— Bă, Teacher, și ai numai zece luni de camp! m-a întîmpinat Dan Cumnatu.
O să mă transform, pînă la urmă, în turc. Nu numai vestimentația.

Am permis prea multă intimitate unora, și mi-am băgat în cîr cu cine nu trebuie. De-aia am avut numai de pierdut! M-am destăinuit, pierzîndu-mă pe mine. Cînd străinii îți cunosc secretele, ești un om mort! Te manevrează cum vor. Te speculează. Te șantajează.

Nea Nicky scrie nevesti-si în România. La încheiere, adaugă un „P.S.: Rog cenzura după ce citește acest plic săl închidă că asa este frumos și săl trimită la destinație. Cu stimă...".
— Numai stimă n-am eu față de cenzură, se destăinuie omul.
Pufnesc de rîs.

FLORENTIN
SMARANDACHE